ISBN 975 - 405 - 106 - 2-DEXTER-

Kitabın Orijinal Adı THE FACE OF FEAR
Yayın Hakları (c) ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK
Dizgi ve Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
1. BASIM / 1989

Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı •
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45
526 80 12

KORKUNUN YüZü

TÜRKÇESİ:

MEHMET HARMANCI

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

NÖBET
YABANCILAR
YILDIRIM
FISILTILAR
KANATLAR

Birinci Bölüm

CUMA
Saat 12:01-20:00

1

Aslında sıkıntılı bir durum beklemeyen, ama yine de hazırlıklı olan Frank Bollinger, arabasını dört katlı apartmanın karşısına park etti. Kontağı kapattığı anda arkasında bir siren sesi duydu.

Benim için geliyorlar, diye düşündü. Her nasılsa aradıklarının ben olduğumu öğrenmişler.

Güldü sonra. Ellerine kelepçe geçiremeyeceklerdi. Ona göre bir şey değildi bu.

Frank Bollinger kolay kolay korkmazdı. Hattâ korktuğunu hiç hatırlamıyordu. Kendini korumayı bilirdi. On üç yaşındayken bir seksendi boyu. Sonra bir doksan olana kadar da uzamıştı. Boynu kalındı, geniş omuzları ve genç halterci pazuları vardı. Otuz yedi yaşında -en azından dış görünüşü bakımından- yirmi yedi, hattâ on yedi yaşında görünürdü. İlginç bir şey, hiç beden eğitimi yapmazdı. Öyle kalkıp oturacak, olduğu yerde koşacak ne zamanı vardı ne de bunları yapacak yaradılışı. Cüssesi ve adaleli vücudu doğanın bir armağanıydı, basit bir genetik olay. Çok iştahlı olmasına ve hiç perhiz yapmamasına rağmen, yaşıtları gibi göbeğinde, kalçalarında bir dirhem bile yağ yoktu. Doktoru, çok sinirli olduğu ve bu durumu kontrol ede-

cek ilaç almayı reddettiği için, büyük bir olasılıkla genç yaşında yüksek tansiyondan öleceğini söylemişti. Gerilim, heyecan ve kaygı... doktora göre kilo almamasının nedeni bunlardı. İçinde sürekli hızlanan bir motor vardı sanki. Ne kadar çok yerse yesin, bütün yağlarını yakıyordu.

Ancak Bollinger için bu teşhisin yarısı geçerliydi. Sinirli değildi; gerilimi ise doğal bulurdu. Aslında hiç sinirli değildi, bu sözcüğün anlamını bile bilmezdi. Ama hep bir gerginlik içindeydi. Bunu yaşaması için gerekli bir şey olarak görür ve gerilim içinde olmak için çaba harcardı. Hep tetikteydi. Hep hazır. Hep gergin. Her şeye hazır. O yüzden hiçbir şeyden korkmazdı: yeryüzünde onu şaşırtacak bir şey olamazdı.

Siren sesleri artınca dikiz aynasına baktı. Bir sokak ötede kırmızı döner ışık gecenin içinde nabız gibi atıyordu.

Omuzundaki kılıfından 38.ligini çıkardı. Bir elini kapıya dayayıp açma zamanının gelmesini beklemeye başladı.

Devriye arabası hızla yaklaştı ve yanından geçip gitti. İki sokak sonra da köşeyi dönüp kayboldu.

Kendisini kovalamıyorlardı demek.

Bollinger hafif bir düş kırıklığına uğramıştı.

Tabancayı kılıfına sokup sokağı inceledi. Başında sonunda ve ortasında ikişer cıva buharlı lamba, kaldırımları ve kenarda park etmiş arabaları morumsu beyaz bir ışıkla aydınlatıyordu. Sokakta üç ve dört katlı, çoğu iyi onarım görmüş apartmanlar vardı. Işıklı pencerelerin hiçbirinde insan görünmüyordu. Bu iyiydi işte; Bollinger görülmek istemiyordu. Kaldırım kenarında bir iki ağaç yaşam kavgası vermekteydi. New York kenti halka açık parkları yanında, ancak dallarını geceyarısı göğüne yanık kemikler gibi uzatan bu ağaç müsvetteleriyle övünürdü. Hafif ama soğuk

bir Ocak rüzgârı yerdeki kâğıt parçalarını savuruyor, ağaçların kuru dalları çocukların demir parmaklıklara sürttükleri çubuklar gibi bir çatırtı çıkarıyordu. Öteki arabalar soğuğa karşı birbirlerine sokulmuş hayvanları andırıyorlardı. Hepsi de boştu. Her iki kaldırımda da sokak boyunca kimse görünmüyordu.

Bollinger arabadan indi, hızlı adımlarla karşıya geçip apartmanın merdivenlerini çıktı.

Hol temiz ve iyi aydınlatılmıştı. Bej zemin üzerine soluk güllerden oluşan mozaik döşeme cilalıydı, hiç eksik parçası yoktu. Holün iç kapısı kilitliydi. Ya içerden ya da yukardaki dairelerin birinden otomatik olarak açılabiliyordu.

İkinci ve üçüncü katta üçer, zeminde de iki daire vardı. 1A'da, şu anda Miami'de olan bina sahibi Harold Nagly oturuyordu. Birinci katın arka dairesi Edna Maı/vry'nin eviydi. Bollinger onun şu anda uzun bir çalışma gecesi sonunda rahatlamak için ya bir şeyler atıştırdığından ya da gerçekten hak ettiği içkisini yudumlamakta olduğundan emindi.

Kendisi Edna'yı görmeye gelmişti. Kadının evde olduğunu biliyordu. Altı gecedir izliyordu onu. Çok düzenli programı olduğunu saptamıştı. Bu kadar genç ve güzel bir kadın için aşırı düzenli hem de. İşinden tam on ikide dönerdi. Beş dakika bile geç kalması pek enderdi.

Güzelim Edna, diye düşündü. Öyle uzun ve şahane bacakların var ki!

Gülümsedi.

Üçüncü kottaki Bay ve Bayan Yardley'in zilini çaldı.

Posta kutusunun üstündeki hoparlörden çatlak bir erkek sesi duyuldu. «Kim o?»

«Hutchinson'ların dairesi mi?» diye sordu Bollinger.

«Yanlış düğmeye bastınız. Onların düğmesi bizimkinin yanında.»

«Özür dilerim.»

Bollinger ondan sonra do Hutchinson'larm dairesinin ziline bastı.

Anlaşıldığı kadarıyla ziyaretçi bekleyen ve Yardley'ler kadar tedbirli olmayan Hutchlnson'lar kim olduğunu sormadan kapıyı açan düğmeye bastılar.

Aşağı hol sıcacıktı. Kahverengi çini tabanda ve bej rengi duvarlarda tek bir leke bile yoktu. Koridorun ortasında, sol tarafta duvara yaslı mermer bir sıra, üstünde de büyük bir ayna vardı. Her iki dairenin de kapısı sağdaydı.

Bollinger ikinci kapının önünde durdu, eldivenli ellerini açıp kapattı. Ceketinin cebinden cüzdanını, paltosunun cebinden de sustalı bıçağını çıkardı. Bıçağın sapındaki düğmeye basınca yirmi santimlik, ustura kadar keskin ince çelik fırladı.

Bollinger büyülenmiş gibi bıçağa bakarken gözlerinde parıltılar yanıp sönüyordu.

William Blake'in şiirinin hayranıydı, hattâ kendisini Blake'in ruhsal bir öğrencisi olarak kabul ederdi. Onun için o anda aklına, kafasının içinden bir otopsi masasının yalaklarından akan kanlar gibi geçen Blake'in bir şiirinin gelmesine şaşmamalıydı.

Ondan sonra o kentlerin insanları
Sinirlerinin iliğe dönüştüğünü hissettiler.
Kemiklerin sertleşmesi başladı
Hastalıklarla.....

Ben de onların kemiklerini iliğe dönüştüreceğim, diye düşündü Bollinger. Bu kentin insanları geceleri kapılana

ardına gizlenecekler. Ama şiirdeki gibi hastalık değilim, çareyim ben. Bu dünyanın tüm kötülüklerinin devasıyım.

Zili çaldı. Az sonra kadının kapının ardında olduğunu hissedince bir daha bastı zile.

«Kim o?» Sesi hoş ama hafif korkuluydu.

«Bayan Mowry siz misiniz?»

«Evet. Siz kimsiniz?»

«Polis.»

Kadın cevap vermedi.

«Orada mısınız, Bayan Movvry?»

«Ne istiyorsunuz?».

«Çalıştığınız yerde bir olay oldu.»

«Ben olay falan çıkartmadım.»

«Onu demek istemedim. Sizinle bir ilgisi yok bunun. Doğrudan doğruya yok yani. Ama önemli bir şey görmüş olabilirsiniz. Belki de tanıksınız hattâ.»

«Neye tanıkmışım?»

«Bunu anlatması uzun sürer.»

«Tanık filan olamam ben. Orada başımı önümden kaldırmam bile.»

«Bayan Mowry, sizi sorguya çekmek için müzekkere çıkartmam gerekirse, çnu da yaparım.»

«Gerçekten polis olduğunu nasıl bilebilirim?»

Bellinger alaycı bir pes edişle, «New York işte,» diye söylendi. «Ne müthiş bir şey! Herkes herkesten kuşkulanır.»

«Kuşkulanmak zorunda.»

Bollinger içini çekti. «Belki. Bakın Bayan Mowry, kapınızın güvenlik zinciri var mı?»

«Elbette.»

«Pekâlâ, zinciri takın ve kapıyı açın. Size kimliğimi göstereceğim.»

Kadın duraksayarak sürgüyü çekti. Zincir takılınca kapı ancak iki parmak açılmıştı.

«Dedektif Bollinger.» Cüzdanını gösterdi. Ucu yere » çevrili olan bıçak sol elindeydi.

Kadın daracık aralıktan cüzdanın içindeki kimliğe, sonra da altındaki plastik zarftaki resimli kimliğe baktı.

Başını kaldırınca onun gözlerinin sandığı gibi mavi olmadığına dikkat etti. Kadın sahnede, kendisi de seyirciler arasındayken öyle gibi gelmişti. Oysa yeşildi gözleri.

Gür ve kara saçları gözünün birini örtüyordu. Kadın saçını eliyle itti. Parmakları uzun ve kusursuzdu. Tırnakları kan kırmızısına boyanmıştı. Sahnede projektörler altında kapkara görünürdü oysa. «Hangi olaydan söz ediyorsunuz?» diye sordu.

«Size birkaç soru sormam gerek, Bayan Mowry. Yirmi dakika hep böyle kapı aralığından mı konuşacağız?»

Kadının kaşları çatıldı. «Doğru. Bir dakika beklerseniz üstüme bir şey alayım.»

«Bekleyebilirim. Sabır mutluluğun anahtarıdır.»

Kadın merakla baktı yüzüne.

«Muhammed,» dedi Bollinger.

«Muhammed'in deyişlerini söyleyen bir polis, ha?»

«Neden olmasın?»

«Siz... siz o dinden misiniz?»

«Hayır.» Bollinger kadının bunu,bu biçimde sormasından hoşlanmıştı. «Bütün polislerin karacahil olduklarını sanan insanları şaşırtma amacıyla epey bilgi edinmişimdir.»

Kadın irkildi. «Özür dilerim.» Gülümsedi sonra. Bollinger onu ilk gördüğünden bu yana geçen bir hafta içinde bir kere bile gülümserken görmemişti. O projektörün altın-

da müziğin ahengine uyarak sallanır, üzerindekileri tek tek çıkartır, çıplak memelerini okşar ve'bu sırada da seyircilere bir yılanın o dudaksız ifadesi ve soğuk bakışlarıyla bakardı. Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

«Üzerinize bir şey alın, Bayan Movvry.»

Kadın kapıyı kapattı.

Bollinger göz ucuyla hol kapısına bakıyor ve kendisi orada beklerken kimsenin içeri girmeyeceğini umuyordu.

Cüzdanını cebine soktu.

Bıçağı elindeydi.

Aradan bir dakika geçmeden döndü kadın. Zinciri çıkarıp kapıyı açtı. «Buyrun.»

Bollinger içeri girdi.

Kadın kapıyı kapattı, sürgüyü sürüp ona döndü. «Ne olayı...»

Bollinger iri cüssesinden beklenmeyen bir çeviklikle kadını tutup kapıya savurdu, bıçağını sol elinden sağ eline geçirdi ve ucunu hafifçe boğazına dokundurdu.

Kadının yeşil gözleri irileşmişti. Soluğu kesildiğinden bağıramıyordu.

«Ses çıkarma,» dedi Bollinger. «İmdat istersen bunu o güzelim boğazına sokuveririm. Anladın mı?»

Kadın yüzüne bakıyordu.

«Anladın mı?»

«Evet.»

«Dediğimi yapacak mısın?»

Kadın cevap vermedi. Bollinger'in bakışları kadının gözlerinden burnuna, dolgun dudaklarına, güçlü çenesine, kendi eline ve bıçağın sapına kaydı.

«Dediğimi yapmazsan seni hemen burada şişlerim,» dedi sakin bir sesle.

Kadın titredi.

Bollinger sırıttı.

Kadın hâlâ titreyerek, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

«Çok bir şey değil. Hiçbir şey değil. Biraz seviş-me.»

Kadın gözlerini kapattı. «Sen., sen... o musun?»

Bıçağın iğne gibi sivri ucunda beliren bir damla kan kadının boğazından parlak kırmızı sabahlığının yakasına iniyordu. Bollinger mikroskopla pek ender bulunan bir mikrobu inceleyen bir bilim adamı heyecanıyla, büyülen-miş gibi bakıyordu damlacığa. «O da kim?» diye sordu. «Neden söz ettiğini bilmiyorum.»

«Biliyorsun,» dedi kadın zayıf bir sesle.

«Korkarım ki hayır.»

«O sen misin?» Kadın dudaklarını ısırdı. «Kadınları doğrayan....»

Bollinger bakışlarını kadımn boynundan yukarı kay-dırdı. «Şimdi anladım. Kasap dedikleri. Beni Kasap sandın demek.»

«O musun?»

«Daily News'ta onun hakkında pek çok şey okudum. Kadınların boğazını kesermiş, değil mi?» Kadınla alay e-derken müthiş eğleniyordu. «Hattâ bazen barsaklarını bi-le deşermiş öyle değil mi?»

Kadın cevap vermedi.

«Sanırım Nevvs'ta birinin kulaklarını kestiğini de oku-muştum. Polis olay yerine varınca kadının kulaklarını ko-modinin üstünde bulmuştu.»

Kadın şiddetli bir titremeye tutuldu.

«Zavallı Edna. Beni Kasap sandın demek. Onun için böyle korkuyorsun.» Bollinger kadının omzunu, saçlarını okşadı bir hayvanı sakinleştirir gibi. «Senin yerinde olsam ben de korkardım doğrusu. Ama senin yerinde değilim,

Kasap dedikleri o insan da değilim. İçin rahat edebilir.»

Kadın doğru söyleyip söylemediğini anlamak istercesine gözlerinin içine baktı.

«Benim nasıl biri olduğumu düşünüyorsun, Edna?» Scllinger kadının kuşkusundan incinmiş gibiydi. «Sana zarar vermek istemem. Ama beni buna zorlarsan, bundan kaçınmam da. Dediklerimi yapmazsan çok kötü ederim seni. Ama sakin olursan, uysal olursan, dediklerimi yaparsan, ben de sana iyi davranırım. Seni mutlu ederim ve bulduğum gibi bırakırım. Kusursuz. Sen kusursuzsun, biliyor musun? Mükemmel. Soluğun çilek kokuyor. Ne kadar hoş, değil mi? Başlangıç için güzel bir şey soluğunun çilek kokması. Kapıyı çaldığımda yemek mi yiyordun?»

«Çılgınsın sen,» dedi Edna.

«Haydi haydi, Edna. Çilek mi yiyordun?»

Kadının gözleri dolmuştu.

Bollinger bıçağı bastırdı biraz.

Kadın inledi.

«Söyle.»

«Şarap.»

«Ne?»

«Şarap içiyordum.»

«Çilek şarabı mı?»

«Evet.»

«Kaldı mı?»

«Evet.»

«Ben de isterim.»

«Gidip getireyim.»

«Ben kendim alırım. Ama önce seni yatak odasına götürüp bağlamam gerek. Haydi haydi. Korkma sakın. Bağlamasam bir yolunu bulur kaçarsın. Kaçmak isteyince de

sent öldürmek zorunda kalırım. O yüzden, senin iyiliğin için bağlayacağım, anladın mı?»

Elinden bıçağı bırakmadan öptü kadını. Kadının dudakları soğuk ve kaskatıydı.

«Yapma lütfen.»

«Sakin ol, keyfine bak, Edna.» Kadının sabahlığının kuşağını açtı. Sabahlık açıldı. Çırılçıplaktı. Hafifçe memelerini sıktı. «Dediklerimi yaparsan bu işten sapasağlam kurtulursun. Çok da eğleneceksin. Beni zoriamczsan seni öldürmeyeceğim. Ben kasap değilim, Edna. Ben sıradan, bir ırz düşmanıyım, hepsi bu kadar.»

2

Grcıham Harris bir belanın yaklaşmakta olduğunu hissediyordu. Oturduğu yerde kıpırdanıp duruyor, bir türlü rahat edemiyordu. Karşısındaki üç televizyon kamerasına bakarken akıllı ve düşman robotlarla sarılı olduğunu hissetti birden.

«Heyecanlı mısınız?» diye sordu Anthony Prine.

«Biraz.»

«Hiç gerek yok ama.»

«Reklamlar gösterilirken belki, ama...»

«Canlı yayındayken de heyecanlanmanıza gerek yok. Şimdiye kadar çok iyi idare ettiniz.» Prine da Harris kadar Amerikalıydı ama her nasılsa İngiliz centilmenlerine benzetmişti kendini: bilmiş, biraz ukalâ, tümüyle rahat... kendine güvenin bir modeli. Yüksek arkalıklı meşin koltuğu Graham'ın birden o kadar rahatsız bulduğu koltuğun eşiydi. «Çok ilginç bir konuksunuz, Bay Harris.»

«Teşekkür ederim. Siz de öyle. Doğrusu haftada beş gün cnnii yayın yapıp da nasıl böyle sakin olabildiğinize şaşmamak elden gelmiyor.»

«Ama işi bu kadar heyecanlı yapan da yayının canlı olması zaten,» dedi Prine. «Canlı yayında olmak, her teh-

ilkeyi göze almak, o kadar insan karşısında aptal yerine konma riskini yüklenmek... insana canlılık veren şeyler bunlar. O yüzden bu programı satın alma tekliflerine karşı direniyorum. O zaman programı banda kaydedip iki saatten doksan dakikaya indirirler ki, bu da benim yaptığım program olmaz sonunda.»

Beyaz balıkçı kazaklı iriyarı bir adam olan program yönetmeni, «Yirmi saniye kaldı, Tony,» dedi.

«Sakin olun,» dedi Prine, Harris'e. «On beş dakika sonra kurtulacaksınız.»

Harris başını salladı. Prine pek dostça davranıyordu ama Harris'in içinde gecenin kendisi açısından, hem de çok yakında, berbat geçeceği gibi bir önsezi vardı.

Anthony Prine yerel bir New York City televizyon is-' tasyonundaki iki saatlik bir röportaj programı olan Manhettan'da Geceyartsı programının sunucusuydu. Bu programlarda da, diğer konuşma programlarında olduğu gibi eğlenceye biraz yer verilirdi - sinema oyuncuları en son filmlerinin, yazarlar en son kitaplarının, müzisyenler son plaklarının ve politikacılar en son kampanyalarının reklamını yaparlardı. Bu programda diğerlerinden değişik olan bir şey, medyumların, insanın aklından geçenleri okuyanların ve UFO 'uzmanlarının' çok daha sık görünmeleriydi. Prine inançlıydı. İşini de çok iyi yaptığı için ABC şirketinin onu almak istediği söylentileri dolaşıyordu. Johnny Carson kadar akıllı ve Mike Douglas kadar cana yakın değildi ama ondan daha iyi soru soran da yoktu. Genelikle sakindi, program iyi gidiyorsa, toparlak yüzü, bembeyaz saçları ve neşeli mavi gözleriyle zayıf bir Noel Babayı andırırdı. Kabalık edemez gibi gelirdi insana. Ancak kimi zaman -gecede bir kere ya da yalnızca haftada bir kere - konuğunu haşlar, onun yalancı olduğunu ortaya çıkarır.

çok ustaca sorularla rezil ederdi. Bu saldırı asla üç dört dakikadan fazla sürmezdi ama şaşırtıcı olduğu kadar vahşi ve amansızca olurdu.

Manhaîten'da Geceyarısı'nın, Prine'ın sorularının şaşırtıcılığı nedeniyle büyük bir izleyici kitlesi vardı. Prine her konuğuna böyle hakaret etseydi, sıkıcı olurdu; ancak o hesaplı stili onu bir kobra kadar büyüleyici yapmaktaydı. Boş saatlerini televizyon karşısında geçiren milyonlarca insanın bu elden düşme şiddeti diğer eğlence biçimlerine yeğledikleri kuşkusuzdu. Bunlar polisiye dizileri, insanların soyulmalarını, dayak yemelerini ve öldürülmelerini görmek için seyrederlerdi. Onlara Prine'ın o beklenmedik anlarda konuğuna sözcüklerle saldırması da bir silah kadar öldürücü gelirdi.

Prine mesleğe yirmi beş yıl önce bir gece kulübü komedyeni olarak, bayat espriler anlatarak ve ünlü sesleri taklit ederek başlamıştı. O günden bu yana çok yol almıştı.

Yönetmen işaretini verdi. Kameralardan birinin kırmızı ışığı yandı.

Prine televizyon izleyicilerine hitap ederek, «Kendisini gelecekten haber veren bir kişi olarak tanımlayan Manhattan'lı Bay Graham Harris ile birlikteyiz bu akşam,» dedi. «Doğru tanımlayabildim mi, Bay Harris?»

«Yeteri kadar. Böyle söyleyince biraz dini bir hava veriyor, ama gerçekte böyle bir şey yok kuşkusuz. Bu duyusal yeteneğimi Tanrıdan veya başka bir doğaüstü güçten aldığımı iddia etmiyorum.»

«Daha önce bu gelecekten haber verme yeteneğinizin epey ciddi bir kazada aldığınız baş yarasına bağlı olduğunu söylemiştiniz. Kazadan sonra bu hayalleri görmeye başlamışsınız. Eğer bu Tanrının işi ise, onun yollarının bi-

zlm sandığımızdan da dolaylı olduğunu düşünebiliriz.»

Graham gülümsedi. «Evet, öyle.»

«Gazete okuyan herkes polisin sizden bu Kasap denilen kişinin kimliğini belirleyebilmek için yardım istediğini biliyor. Boston'daki Havelock kızkardeşlerin öldürülmesi olan son vakanız da çok ilginçti. Bize biraz ondan söz eder misiniz?»

Graham oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Bir belanın yaklaştığını hissediyordu hâlâ. Ama bunun ne olduğunu ve bundan nasıl kaçınacağını kestiremiyordu. «Havelock kızkardeşler...»

On dokuz yaşındaki Paula ile yirmi iki yaşındaki Paige Havelock, Boston'da, Paula'nın henüz öğrenci ve Paige'in de sosyolojide doktora yapmakta olduğu üniversite yakınlarında bir dairede oturuyorlardı. Kasım ayının ikisi sabahı Michael Shute, Paige'i yemeğe çıkarmak için eve uğradı. Randevuyu bir gece önce telefonda kararlaştırmışlardı. Stuhe ile Havelock kızkardeşlerin büyüğü seviştikleri için gencin anahtarı vardı. Zile cevap veren olmayınca içeri girip kızları beklemeye karar verdi. Ancak içeri girince İkisinin de evde .olduklarını gördü. Paula ile Paige geceyarısı bir veya birkaç kişi tarafından uyandırılmış ve çırılçıplak soyulmuşlardı. Pijamaları ve sabahlıkları yerlere atılmıştı. Kızlar kalın bir iple bağlıydılar, ırzlarına geçildikten sonra oturma odasının ortasında tabancayla vurularak öldürülmüşlerdi.

Polis olayla ilgili bir tek ipucu bile bulamayınca kızların ailesi Kasımın onunda Graham'ı bulup yardım istediler. Graham iki gün sonra geldi Boston'a. Polis onun yeteneklerini kuşkuyla karşıladıysa da -hattâ bazıları ona karşı düşmanlıklarını bile saklamaya gerek görmemişlerdi- kentte politik güçleri olan Havelock'ları yatıştırmayı

da arzu ediyordu. Graham mühürlenmiş daireye götürüldü, oicy yerinde inceleme yapmasına izin verildi. Ancak Graham burada hiçbir şey elde edemedi. Ne bir önsezi, ne de başka bir şey. Yalnızca sırtından inen ve midesinde çöreklenen soğuk bir ürperti. Daha sonraları bir polis memurunun gözetiminde katilin silah seslerini boğmak için kullandığı yastığı, cesetlerin yanındaki pijama ve sabahlıkları incelemesine izin verildi. Graham kandan sertleşmiş olan kumaşa el sürerken doğaüstü gücü birden su yüzüne çıktı; kafasının içinde bir kumsalda kırılan dalgalar belirdi.

Anthony Prine, Graham'ın sözünü kesti. «Bir dakika. Bu noktayı aydınlatmanızı rica edeceğim. Bunu daha açık seçik olarak ortaya koymalıyız. Yani kanlı pijamalara dokunmak mı bu duyularınızı harekete geçirdi demek istiyorsunuz?»

«Hayır, harekete geçirmedi, serbest kalmalarını sağladı. Pijamalar benim beynimin olayları sezen yanının kilidini açan bir anahtar oldu. Bütün cinayet âletlerinde ve kurbanın en son giydiği eşyada olan bir şeydir bu.»

«Sizce nedir bu?»

«Bilmiyorum,» dedi Graham.

«Bu konuyu hiç düşünmediniz mi?»

«Çok düşündüm, ama bir sonuca varamadım.»

Prine'ın sesinde hiçbir düşmanlık olmamasına rağmen Graham onun ünlü saldırılarından birini başlatmak için açık bir nokta aradığını hissediyordu.

Bir an, bunun son on beş dakikadır yaklaşmakta olduğunu hissettiği sıkıntı olabileceğini düşündü. Ama sonra altıncı duyusunun yardımıyla bu belânın, bu stüdyonun dışında bir başkasının başına geleceğini arıladı.

«Pijamalara dokunduğunuz zaman cinayetin işlendi-

ğini gördünüz mü hayalinizde?» diye sordu Prine.

«Pek öyle sayılmaz - cinayetin işlendiğini gözlerimin ardında gördüm.»

«Ne demek istiyorsunuz yani? Bu gördüğünüz hayal falan gibi bir şey mi?»

«Bir bakıma öyle. Ama daha canlı. Renkli ve sesli.»

«Bu hayalinizde Havelock'ların katilini gördünüz mü?»

«Evet. Cok net olarak.»

«Onun adını da bilebildiniz mi?»

«Hayır. Ama polise tanımını tam olarak verebildim. Otuz yaşlarında, bir yetmiş beş, bir seksen boyunda, saçları dökülmüş, mavi gözlü, keskin hatlı, ince burunlu. Çenesinde koyu bir ben... sonunda bu tanım binanın kapıcısına tıpatıp uymuştu.»

«Onu daha önce hiç görmemiş miydiniz?»

«İlk kez orada, hayalimde gördüm.»

«Fotoğrafını da görmemiş miydiniz?»

«Hayır.»

«Siz polise bu tanımı vermeden kendisinden kuşkulanılmış mıydı?»

«Evet. Ama cinayetler onun izinli olduğu günün sabahının erken saatlerinde işlenmişti. Adam kızlar öldürülmeden saatler önce geceyi geçirmek üzere kızkardeşinin evine gittiğine yemin etmiş ve kızkardeşi de bunu doğrulamıştı. Kadın seksen mil uzakta oturduğu için daha fazla bir kuşkuya gerek kalmamıştı.»

«Kızkardeşi yalan mı söylüyordu.»

«Evet.»

«Bunu nasıl kanıtladınız?»

Graham kızların pijamalarını eline alınca, katilin kızkardeşinin evine cinayetten iki saat sonra gittiğini hissetmişti... yoksa söylediği gibi bir gece önce değil. Ayrıca,

tabancanın kızkardeşiriin evinde, büfenin alt gözünde saklanmış olduğunu da hissetmişti.

Graham bir dedektif ve iki memurla kızkardeşin evine gitti. Geleceklerini haber vermemişlerdi. Kadına olayın yeni bir boyut kazanması üzerine bir iki soru sormak istediklerini söylediler. İçeri girdiklerinin onuncu saniyesinde Graham kadına, kardeşinin Kasımın ikisi sabahında gelmiş olduğu halde, neden ayın birinde gece gelmiş olduğunu söylediğini sordu. Kadın o soruya cevap veremeden, hattâ daha aklını başını toparlayamadan, cinayet silahını neden büfesinin alt çekmecesine sakladığını sordu. Grafıam'ın bu bildikleri karşısında afallayan kadın, dedektifin beş alt sorusundan sonra gerçeği anlattı.

«İnanılmaz bir şey,» dedi Prine. «O hayali görmeden önce kadının evinin içini görmemiş miydiniz?»

«Dışını bile görmemiştim.»

«Peki, böyle korkunç bir cinayet işlediğini bildiği halde kardeşini neden korumaya kalkıştı sizce?»

«Bilemem. Ben olmuş olan şeyleri ve arasıra da olacak şeyleri görürüm. Hem de hiç bilmediğim yerlerde. Ama insanların aklından geçenleri okuyamam. İnsanları belli davranışlara iten nedenleri açıklayamam.»

Program yönetmeni Prine'a işaret verdi: reklamlar için kesintiye beş dakika kalmıştı. ,

Prine, Harris'e doğru eğildi. «Kasap denilen bu adamın yakalanması için sizden kim yardım istedi? Öldürülen kadınlardan birinin anababası mı?»

«Hayır. Vakaya atanan dedektiflerden biri, pek çok polis gibi her şeye kuşkuyla bakan biri değil. Benim yapabileceğimi söylediğim şeyi yapacağıma inanıyor. Bana bir fırsat tanımak istedi.»

«Dokuz cinayet yerine de gittiniz mi?»

/

«Beşini gördüm.»

«Kurbanların eşyalarına dokundunuz mu?»

«Bazılarına.»

Prine bir sır söyleyecekmiş gibi yaklaştı Graham'a. «Bize Kasap hakkında ne söyleyebilirsiniz?»

«Pek fazla şey değil.» Graham Harris kaşlarını çattı. Bu olayda çok rahat değildi. «İriyarı biri. Yakışıklı. Genç. Kendinden çok emin ve...»

«Kaç para alıyorsunuz?» diye sordu Prine.

Soruya şaşıran Graham, «Ne için?» diye sordu.

«Polise yaptığınız yardım için.»

«Hiç para almıyorum.»

«Toplumun iyiliği için yapıyorsunuz bu işi öyleyse?»

«Yapmak zorunda olduğum için yapıyorum.»

«Havelock'lar size kaç para ödediler?»

Graham Prine'ın kendisine bir sır söylemek istercesine değil de, avının üstüne atlamaya hazır bir hayvan gibi sokulduğunu farketti. Önsezileri doğruydu: herif o geceki kurbanı olarak kendisini seçmişti. Neden ama?

«Bay Harris?»

Graham bir an için kameraları da, seyirciyi de unutmuştu ama birden huzursuzlukla farketti nerede olduğunu. «Havelock'lar bana para vermediler,» dedi.

«Bundan emin misiniz?»

«Elbette eminim.»

«Ama bazen hizmetiniz için para kabul edersiniz, değil mi?»

«Hayır. Ben geçimimi...»

«On altı ay önce küçük bir çocuk öldürüldü Ortabatr•da. Ailesini korumak için kentin adını söylemeyelim. Annesi katili bulmanız için sizden yardım istedi. Kendisiyle

dün konuştum. Size bin dolardan fazla para verdiğini ve katili de bulamadığınızı söyledi.»

Bu herif ne kanıtlamaya çalışıyor, diye düşündü Graham. Benim varlıklı olduğumu biliyor. Birkaç yüz dolar kazanmak için ülkenin bir ucundan öteki ucuna koşmaya ihtiyacım olmadığını da biliyor. «Ben onlara çocuğu kimin öldürdüğünü ve gerekli kanıtları nerede bulacaklarını söyledim. Ama polis de, kadın da, benim verdiğim ipuçlarını değerlendirmediler.»

«Neden?»

«Çünkü sanık olarak gösterdiğim kişi o kentin zengin bir ailesinin oğluydu. Aynı zamanda saygın bir din adamı ve öldürülen çocuğun da üveybabası.»

Prine'ın yüz ifadesinden kadının bu noktayı kendisine anlatmadığı anlaşılıyordu. Ama yine de saldırıyı sürdürdü. Bu hiç de karakterine uyan bir şey değildi. Genellikle, konuğunu mahvedecek kanıta sahip olduğunu bildiği zaman saldırıya geçerdi. Pek hayran olunacak biri değilse de, az yanlış yapan bir insandı. «Ama size bin dolar ödedi, değil mi?»

«Yaptığım masraflar için. Uçak biletleri, araba kiralama, vaka üzerinde çalışırken yatak ve yiyecek masraflarım.»

Prine istediğini elde etmiş gibi gülümseyerek, «Genellikle masraflarınızı öderler mi?» diye sordu.

«Elbette. Ben oradan oraya gidip kendi cebimden binlerce dolar...»

«Havelock'lar size para ödediler mi?»

«Yalnızca masraflarımı.»

«Peki ama biraz önce Havelock'ların hiç para ödemediklerini söylemiştiniz.»

Graham bıkmıştı artık. «Bana para falan ödemediler, yalnızca yaptığım masrafları...»

«Sizi yapmamış olduğunuz bir şeyle suçluyorsam beni bağışlayın. Bay Harris. Ama sizin gibi psişik mucizeler yaratmakla ün salmış bir kişinin saf insanlardan yılda binlerce dolar sızdırması olası. Yani eğer vicdansızsa tabii.»

«Bana bakın...»

«Siz bu soruşturmalar sırasında masraflarınızı şişirir misiniz?» diye sordu Prine.

Graham sersemlemişti. Koltuğunda öne kayarak, «Çirkin bir suçlama bu!» diye bağırdı. Prine'ın sert bir tepki alır almaz arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attığını farketti. Bu kurnazca manevra Graham'ın tepkisini daha da abartılı göstermişti. Graham sanki saldırgan kendisiymiş gibi hissetti. Bu haklı öfkesinin, suçlu bir insanın umutsuz ve zayıf bir savunma çabası gibi göründüğünden emindi. «Benim paraya ihtiyacım olmadığını biliyorsunuz,» dedi. «Milyoner değilim belki, ama epey varlıklıyım. Babam başarılı bir yayıncıydı. Ondan büyük bir miras kaldı. Ayrıca gayet başarılı bir de işim var.»

«Dağcılık konusunda iki dergi yayınladığınızı biliyorum. Ama onların da baskıları pek az aslında. Mirasa gelince... bunu bilmiyordum.»

Yalan söylüyor, diye düşündü Graham. Bu programlara çok titizlikle hazırlanır. Bu stüdyoya ayak bastığım anda beni, en az kendim kadar tanıyordu. Peki neden yalan söylüyor öyleyse? Beni kötülemekle ne kazanacak? Neler oluyor burada?

Kadının gözleri yeşil, yemyeşil, ama korku dolu şu anda. Parıltılı bıçağa bakıyor. Bağırmak için soluğunu içine çekiyor... bıçak inmeye başladı...

Hayaller geldikleri gibi kaybolmuşlardı. Graham çok

sarsılmıştı. Bazı medyumların başka bir şey konuşurlarken, konuşmalarını bir an bile kesmeden, psişik dalgaları aldıklarını ve bunları değerlendirdiklerini bilirdi. Ama kendisinde çok seyrek olurdu bu durum. Hayaller onu çok sarsardı. Hele bir cinayete ilişkinse, kendinden geçerdi. Bu hayaller duygusal ve ruhsal bakımdan da etkilerdi kendisini. Bir an için, yeşil gözlü kadını görürken, çevresindeki dünyayla ilişkisini kaybetmişti. Titriyordu.

«Bay Harris?»

Graham bakışlarını ellerinden kaldırdı.

«Size bir soru sormuştum,» dedi Prine.

«Özür dilerim, duymadım.»

Kadının boğazından kanlar fışkırırken çığlığı boğulup kalıyor, adam bıçağı çıkarıyor ve kaldırıp tüm gücüyle bir daha çıplak memeleri arasına indiriyor. Ne sırıtıyor, ne de homurdanıyor adam. Sanki mesleği buymuşcasına devam ediyor işine. Geçimini sağlamak için araba satan, pencere yıkayan bir insan gibi. Bu onun için bitirilecek bir iş. İndir, parçala, yırt, kanları fışkırt... sonra kdlk ve evine git, işini iyi yapmış olmanın huzuruyla uyu...

Graham titremesini kesemiyordu. Yüzü terden sırılsıklamdı, ama esintili bir yerde oturuyormuş gibiydi. Kendi gücünden korkmuştu. Az daha ölecek olduğu kazadan beri pek çok şeyden korkardı, ama bu açıklaması olmayan hayaller korkunun son noktasıydı kendisi için.

«Bay Harris? iyi misiniz?»

İkinci dalga yalnızca üç dört saniye sürmüştü. O süre içinde stüdyoyu da, kameraları da görmemişti Graham.

«Yine başladı,» dedi hafif bir sesle. «Şu anda.»

Prine kaşlarını çattı. «Kim? Neye başladı?»

«Öldürmeye.»

«Siz... siz Kasap'tan mı söz ediyorsunuz?»

Graham başını sallarken dudaklarını yaladı. Boğazı öyle kuruydu ki, konuşmak sıkıntı veriyordu. Dilinde kötü bir madeni tat vardı.

Prine heyecanlanmıştı. Kameralardan birine döndü. «New York'lular, bunu ilk kez burada gördüğünüzü unutmayın,» dedi. Graham'a döndü sonra. «Kimi öldürüyor?»

«Bir kadın. Yeşil gözlü. Güzel.»

«Adı ne?»

Ter damlaları Graham'ın gözlerini yakıyordu. Elinin tersiyle alnını sildi. Kendisini seyreden yüzbinlerce kişi karşısında ne kadar budala bir duruma düştüğünü düşündü.

«Bana onun adını söyleyebilir misiniz?»

Edna... güzel Ednacık... zavallı Ednacık..

«Edna.» dedi Graham.

«Soyadı?»

«Göremiyorum.»

«Gayret edin. Gayret etmelisiniz.»

«Belki de... dansöz.»

«Edna Dansöz mü?»

«Bilemiyorum... belki de dansöz doğru değil... ama Edna...»

«Gayret edin. Biraz daha fazla. Çıkaramıyor musunuz?»

«Bir yararı yok.»

«Adamın adı?»

«DeryL hayır.. Duvight.»

«Dwight Eisenhower gibi mi?»

«Adı olduğundan emin değilim... soyadı da olabilir... ama onu Dwight diye çağırmışlar ve bu ada cevap vermiş.»

«İnanılmaz bir şey bu!» Prine az önce konuğunun ünü-

nü beş paralık etmeye çalıştığını unutmuş görünüyordu. «Öteki adını görebiliyor musunuz?»

«Hayır. Ama., polisin onu tanıdığını hissedebiliyorum... her nasılsa., onu iyi tanıyorlar sanki...»

«Yani sanıklardan biri mi?»

Kameralar biraz daha yaklaştı.

Graham onların uzaklaşmasını isterdi. Prine'ın da. Bu gece buraya gelmemeliydi. Daha da iyisi, bu medyumluk güçleri kaybolsaydı, o kaza sonucunda zihninde açılan o kutuya gömülselerdi yine.

«Bilemiyorum,» dedi. «Herhalde., sanık olmalı. Ama ne olursa olsun, onu tanıyorlar. Onlar...» Birden ürperdi.

«Ne oldu?» diye sordu Prine.

«Edna...»

«Evet?»

«Öldü şimdi.»

Graham'ın midesi bulanıyordu.

«Bu olay nerede oldu?»

Graham arkasına yaslandı. Sanki kendisi Edna'ymış da, bıçak ona saplanmış gibiydi.

«Nerede öldürüldü?» diye sordu Prine.

«Evinde.»

«Annesi ne?»

«Bilmiyorum.»

«Ama polis oraya zamanında varırsa...»

«Kayboldu,» dedi Graham. «Gitti. Özür dilerim. Her şey bitti artık.»

İçi buz kesiyordu, tümüyle boşalmış gibiydi.

3

Sabahın saat ikisinde, yönetmenle konuşması biten Anthony Prine stüdyodan çıkıp koridorun ucuna, büro ve giyinme odası olarak kullandığı dairesine gitti. İlk işi bir kadehe iki parça buzla viski doldurmak oldu.

Menajeri ve iş ortağı Paul Stevenson divanın üzerinde oturuyordu. Üzerinde pahalı ve iyi bir terzi elinden çıkma bir takım elbise vardı. Prine da iyi giyinir ve başkalarındaki bu niteliği takdir ederdi. Stevenson'un sorunu bu iyi giyimini gülünç bir aksesuarla berbat etmesiydi. Bu gece de Seville Row'da diktirilmiş gri bir elbise, ısmarlama açık mavi bir gömlek, kestane rengi bir kravat ve siyah timsah derisi ayakkabılar vardı üstünde. Ve parlak pembe çoraplar. Hem de iki yanında yeşil saatler olan çoraplar. Bir düğün pastası üstündeki hamam böcekleri gibi.

Stevenson'un iş ortağı olmasının iki nedeni vardı: paralıydı ve söyleneni yapardı. Prine'ın dolara saygısı büyüktü. Ayrıca da yeryüzünde hiç kimsenin kendisine ne yapması gerektiğini söyleyecek deneyime, zekâya ya da hakka sahip olduğuna inanmazdı.

«Özel hattan beni arayan oldu mu?» diye sordu.

«Hayır.»

«Emin misin?»

«Elbette.»

«Sen hep burada miydin?»

«Şu ekrandan programı seyrediyordum.»

«Bir telefon bekliyordum.»

«Kusura bakma ama telefon falan eden olmadı.»

Prine'ın kaşları çatıldı.

«Müthiş bir programdı,» dedi Stevenson.

«Yalnızca ilk otuz dakikası. Harris'ten sonra öteki konuklar olduklarından daha aptal görünüyorlardı. Seyircilerden telefon geldi mi?»

«Yüzden fazla, hepsi de olumlu. Cinayet yerini gördüğüne inanıyor musun gerçekten?»

«Verdiği ayrıntıları duydun. Kadının gözlerinin rengi. Adı. Beni inandırdı.»

«Bundan sonraki kurban bulunana kadar verdiği ayrıntıların doğru olup olmadığını bilemeyiz.»

«Doğruydu,» dedi Prine. İçkisini bitirip kadehi bir,daha doldurdu. Sarhoş olmadan epey viski içebilirdi. Tıpkı çok yemesine rağmen şişmanlamaması gibi. Güzel ve genç kadın düşkünüydü ve seksi parayla satın almak zorunda kalınca iki kadın birden alırdı yatağına. Gençliğini kanıtlamaya çalışan orta yaşlı bir erkek olduğundan değildi bu. Viski, kadın ve yiyecek gibi yakıtlara büyük miktarlarda ihtiyacı vardı. Yaşamının büyük bir kısmı boyunca hep dünyanın hali karşısında büyük bir can sıkıntısı çekmişti. Şimdi de odanın içinde dolaşıp içkisini yudumlarken, «Edna adında yeşil gözlü bir kadın...» diye söylendi. «Haklı adam. Yarın gazetede okuyacağız.»

«Ama bunu bilemezsin...»

«Paul, orada onun yanında oturuyor olsaydın, senin de hiç kuşkun olmazdı.»

«Ama herifin tam kıstırıldığı anda hayal görmesi garip değil miydi?»

«Ne kıstırılması?» diye sordu Prine.

«Şey... para aldığı için...»

«Yaptığı bu işlerde masrafları dışında bir para almışsa, benim elimde kanıtı yok bunun.»

Stevenson şaşırmıştı. «Peki neden üstüne saldırdın öyle?»

«Onu yıkmak istedim. Ne dediğini bilemeyen bir budala yerine koymak istedim.»

«Ama bir suçu yoksa...»

«Başka suçları var.»

«Ne gibi?»

«Zamanı gelince öğreneceksin.»

Stevenson içini çekti. «Onları kamera önünde küçük düşürmekten zevk alıyorsun sen.»

«Elbette.»

«Neden?»

«Neden olmasın?»

«Bir tür güçlülük duygusu mu bu?»

«Hiç de değil,» dedi Prine. «Aptal oldukları için aptallıklarını sergilemekten zevk alıyorum. Çoğu insan aptaldır. Politikacılar, din adamları, şairler, filozoflar, işadamları, generaller ve amiraller. Yavaş yavaş her mesleğin liderlerinin ipliklerini pazara çıkarıyorum. Saf kitlelere liderlerinin de kendileri kadar kabak olduklarını göstereceğim.» Bir yudum içki aldı. Yeniden konuşmaya başladığında sesi sertleşmişti. «Belki de günün birinde bütün o aptallar birbirlerini temizlerler de, dünyayı bizim gibi takdir edecek birkaç kişiye bırakırlar.»

«Ne diyorsun sen?»

«Anlamadın mı sanki?»

«Çok... çok acı konuşuyorsun...»

«Buna hakkım var.»

«Senin mi? Zaferinden sonra mı?»

«Sen içmiyor musun, Paul?»

«Hayır. Tony, hiç anlamıyorum bu...»

«Bence bir içki içmelisin.»

Stevenson konuyu değiştirme zamanının geldiğini anlamıştı, «içki içmek istemiyorum.»

«Sen hiç körkütük sarhoş oldun mu?»

«Hayır. Benim içkiyle pek başım hoş değildir.»

«Hiç iki kadınla birden yattın mı?»

«Bunun ne ilgisi var şimdi?»

«Yaşama gerektiği gibi sarılmıyorsun sen. Kendini koy vermiyorsun. Çorapların dışında tek kusurun bu, Paul.»

Stevenson ayaklarına baktı. «Çoraplarımın nesi var?»

Prine pencereye gitti. Ama parlak ışıklı kente değil de, camdaki kendi görüntüsüne baktı. Sırıttı sonra. Keyfi yerindeydi. Haftalardır olmadığı gibi. Hep Harris'in yüzünden. 'Medyum, yaşamına biraz heyecan ve tehlike katmıştı. Yeni bir amaç. Graham Harris henüz bilmiyordu ama o anda Prine'ın mesleğinin en önemli hedefiydi. Onu mahvedeceğiz, diye düşündü Prine. Yok edeceğiz, yeryüzünden sileceğiz. Stevenson'a döndü. «Telefondan eminsin, değil mi? Biri beni aramalıydı.»

«Kimse aramadı diyorum sana.»

«Belki de bir dakikalığına çıkmıştın odadan?»

«Tony, ben aptal değilim. İnsaflı ol biraz. Buradan hiç çıkmadım ve özel telefonun da çalmadı.»

Prine ikinci viskisini bitirdi. Boğazı yanmıştı. Hoş bir

sıcaklık kaplamıştı içini. «Neden benimle bir içki içmiyorsun?» diye sordu.

Stevenson kalkıp gerindi. «İstemem. Ben gidiyorum.»

Prine yine bara doğru yürüdü.

«Çok hızlı içiyorsun, Tony.»

«Kutluyorum.»

«Neyi?»

«Bir aptalın daha düşüşünü.»

4

Graham, Greenwich'deki evine döndüğünde birlikte oturduğu Connie Davis kendisini bekliyordu. Kadın onun paltosunu alıp dolaba astı.

Güzeldi. Otuz dört yaşında. İnce yapılı. Kumral. Elâ gözlü. Kalın dudaklı. Seksi.

Kadının Onuncu Sokakta küçük bir antikacı dükkânı vardı. Güzel olduğu kadar da, işinde sertti.

Son on sekiz aydır Graham'la birlikte yaşıyordu. Her ikisi de aşka en yakın ilişkiyi birbirlerinde bulmuşlardı.

Ancak aralarında aşktan da öte bir şey vardı. Kadın erkeğin sevgilisi olduğu kadar doktoru ve hastabakıcısıydı da. Beş yıl önceki kazadan sonra Graham kendine inancını kaybetmeye başlamıştı. Kendine güveni her yıl biraz daha azalıyordu. Kadın onu iyileştirmek içîn, ona yardım etmek için oradaydı. Erkeğin bunu anladığından pek emin değildi, ama kendisi bunu yaşamının en önemli görevi olarak görüyordu.

«Neredeydin?» diye sordu. «Saat iki buçuk oldu.»

«Düşünmem gerekiyordu. Yürüdüm. Programı gördün mü?»

«Konuşuruz. Önce biraz ısın hele.»

«Buna gerçekten ihtiyacım var. Dışarısı sıfırın altında yirmi olmalı.»

«Çalışma odasına git, otur. Sakinleş biraz. Şömineyi yaktım. Sana bir de içki getiririm.»

«Konyak mı?»

«Böyle bir gecede başka ne olabilir ki?»

«Hemen hemen kusursuz bir insansın.»

«Hemen hemen mi?»

«Şımarmaman gerek.»

«Ben şımarmayacak kadar kusursuzum.»

Graham güldü.

Kadın oturma odasının köşesindeki bara doğru yürüdü.

Erkeğin odadan çıkmadan önce arkasından uzun uzun baktığını kendi altıncı duyusuyla hissetmişti. İyi. Tam daplanladığı gibi. Onun kendisine bakmasını istemişti. Üzerinde vücuduna yapışan beyaz bir kazak ve daracık blucin vardı. Erkek bakmamış olsaydı düş kırıklığına uğrayacaktı. Bu gece geçirdiklerinden sonra şömine karşısında konyak içmekten başka şeylere de ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. Dokunmaya. Öpmeye. Sevişmeye. Ve kadın da bunları sağlamaya hazırdı, hevesliydi.

Yeni baştan Toprak Ana rolüne giriyor değildi. Erkeklerine karşı aşırı sevgili, aşırı düşkün ve güvenilir olma eğilimi vardı. Ama bu ilişki diğerlerinden farklıydı. Graham kendisine nasıl güveniyorsa, o da ona öyle güvenmek istiyordu. Bu kere, verdiği kadar almak istiyordu. Böyle davrandığı ilk erkekti Graham. Onu sakinleştirmek için sevişmek istiyordu, ama bir yandan kendisini de sakinleştirmek istiyordu. Oldum olası sağlıklı ve güçlü cinsel istekleri vardı ama Graham bu İsteklerine yepyeni bir nitelik getirmişti.

Remy Martin kadehlerini çalışma odasına taşıyıp, divandaki erkeğin yanına oturdu.

Uzun bir sessizlikten sonra Graham, «Nedendi o sorgu?» diye sordu. «Ne istiyordu?»

«Prine mı?»

«Başka kim olabilir?»

«Onun programını çok seyrettin. Neye benzediğini bilirsin.»

«Ama genellikle saldırıları için bir nedeni vardır. Söylenenlerin bütün kanıtları elindedir.»

«Hiç olmazsa sen onuncu cinayetle susturdun onu.»

«Gerçekti o hayaller.»

«Biliyorum.»

«Öyle canlıydı ki... sanki oradaymışım gibi.»

«Kötü müydü? Kanlı mı?»

«En kötülerinden biri. Bıçağı boğazına saplayıp çevirdiğini gördüm.» Graham konyağını yudumladı.

Kadın uzanıp yanağından öptü.

«Kasap denen bu adamı anlayamıyorum,» dedi Graham. «Bir katilin hayalini almakta hiç bu kadar güçlük çekmemiştim şimdiye kadar.»

«Adını hissettin.»

«Belki. Dvvight... pek emin değilim ama.»

«Polise onun iyi bir tanımını verdin.»

«Ama hakkında başka bir şey öğrenemedim. Hayaller gelince Kasap denilen bu adamı tam ortaya yerleştirmeye çalışırım ve hep... kötülük dalgaları oluşur. Hastalık değil, hasta bir zihnin izlenimi değil. Geniş bir kötülük dalgası sadece. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Ama Kasap deli değil. En azından klasik anlamda. Bir çılgınlık krizine girerek öldürmüyor.»

«Dokuz masum kadını parçaladı,» dedi Connie. «Henüz

bulunmayanı da sayarsan, on. Kimi zaman kulaklarını ve parmaklarını kesiyor. Bazen de barsaklarını dışarı döküyor. Ve sen onun deli olmadığını söylüyorsun, ha?»

«Sözcüğün bildiğimiz anlamında deli değil. Hayatım üzerine iddiaya girebilirim bu konuda.»

«Belki de adam hasta olduğunu bilmediği için akıl hastalığını hissedemiyorsun sen de. Bellek kaybı...»

«Hayır. Bellek kaybı yok. Şizofreni yok. İşlediği cinayetlerin farkında. Dr. Jekyll ve Mr. Hyde değil bu. Gireceği her psikiyatrik muayeneden başarıyla çıkacağına bahse girerim. Bunu açıklaması kolay değil. Ama içimde şöyle bir duygu var: eğer bu bir deli ise, o zaman yepyeni bir tür delilik bu. Kimse daha önce onun gibisini görmemiştir. Bu kadınları öldürürken öfkeli ya da aşırı heyecanlı olmadığına da eminim. Metodlu çalışıyor... hepsi bu.»

«Tüylerimi ürpertiyorsun.»

«Senin mi? Sen bir de bana sor.»

Connie erkeğin elini tuttu. «Prine'dan ve cinayetlerden konuşmayalım.»

«Bu geceden sonra nasıl konuşmam?»

«Televizyonda çok iyi görünüyordun.»

«Öyle mi? Çok iyi demek? Ter içinde, tir tir titreyerek...»

«Hayal gördüğün sırada değil. Ondan önce. Çok doğaldın. Tam baş oyuncu.»

Graham Harris yakışıklıydı. Gür kızıl saçlar. Kenarları kırışık mavi gözler. Yaşamını hep dışarda geçirdiği için yanık bir ten. Bir yetmiş beş boy. Otuz sekiz yaşındaydı ama hâlâ delikanlı saflığı vardı üzerinde.

«Baş oyuncu ha?» Graham güldü. «Haklısın belki de. Bu yayıncılık işini, bu pis medyumluğu falan bırakıp aktör olayım bari.»

«Geleceğin Robert Redford'u.»

«Boris Karloff desen daha doğru olacak.»

«Redford,» diye ısrar etti Connie.

«Makyajın altında Karloff da, gayet yakışıklıydı aslında. Ben Wallace Beery olayım, daha iyi.»

«Sen Wallace Beery İsen, ben de Marie Dressler'im.»

«Selam, Marie.»

«Gerçekten aşağılık kompleksi mi var sende, yoksa çekiciliğini arttırmak için mi böyle davranıyorsun?»

Graham konyağını yudumladı. «Beery ile Dressler'in Tugboat Annie filmini hatırladın mı? Annie hiç kocasıyla yatmış mıdır sence?»

«Elbette.»

«Hep kavga ediyorlardı. Adam eline geçen her fırsatta yalan söylüyordu ve çoğunlukla da sarhoştu.»

«Ama onlar da kendilerine göre seviyorlardı birbirlerini. Başka kimselerle evlenemezlerdi.»

«Yaşamları nasıldı acaba diye merak ederim. Adam zayıf, kadın ise çok güçlüydü.»

«Ama işler kötüye gittiğinde, hele filmin sonlarına doğru, adamın nasıl güçlendiğini unuttun mu?»

«Hepimizin iyi bir yanı vardır, öyle mi?»

«İstese en baştan güçlü olabilirdi. Ama kendine saygısı pek yoktu.»

Graham ateşe baktı. Kadehi elinde çevirdi bir süre.

«Ya William Powell ile Myrna Loy?» diye sordu Connie.

«Zayıf Adam fimleri.»

«Her ikisi de güçlüydü onların. Biz de öyle olabiliriz. Nick ve Nora Charles.»

«Ben köpekleri Asta'yı severdim.»

«Nick ile Nora nasıl sevişirlerdi sence?» diye sordu Connie.

«Tutkuyla.»

«Ama keyfini çıkarırlardı.»

«Şakalar yaparak.»

«Evet, öyle.» Connie erkeğin elinden kadehi alıp şöminenin yanına bıraktı. Hafifçe, dudaklarını yalayarak öptü. «Nlck ile Nora'yı biz de oynayabiliriz.»

«Bilemem. Hem sevişmek, hem de zeki olmaya çalışmak güç bir iş olsa gerek.»

Connie erkeğin kucağına oturdu. Kollarını boynuna dolayıp bir daha öptü dudaklarını. Graham'ın eli kazağından içeri girince güldü.

«Nora?»

«Efendim, Nicky?»

«Asta nerede?»

«Yatırdım.»

«Bizi rahatsız etmesini istemeyiz.»

«Uyuyor.»

«Zavallıcık bizi o halde görürse...»

«Uyuttum diyorum sana.»

«Öyle mi?»

«Sütüne ilaç koydum.»

«Akıllı kız.»

«Şimdi de biz yatalım artık.»

«Şahane bir vücut,» dedi Connie.

«Müthişsin sen.»

«Öyle mi dersin?»

«Evet.»

«Parçala beni öyleyse.»

«Büyük bir zevkle.»

«Umarım öyle olur.»

5

Bir saat sonra Graham uyuyordu ama Connie uyanıktı. Yan tarafına yatmış, yatağın başucundaki lambanın loş ışığında erkeğin yüzünü seyrediyordu.

Graham'ın davranışları ve deneyleri yüz ifadesine kazınmış gibiydi. Sert bir insan olduğu hemen göze çarpıyordu ama bunun hemen altında da çocuksu bir yanı vardı. Sevecenlik. Zekâ. Şakacılık. Duyarlılık. Tâ içinden iyi bir insandı. Ama korku da vardı: düşme korkusu ve bundan doğan bütün o çirkin şeyler.

Graham yirmiyle otuz yaşları arasında dünyanın en iyi dağcılarından biriydi. Dağcılığın tehlikeleri ve zaferleri için yaşardı. On üç yaşından beri tırmanıyor ve her yıl kendisine daha güç hedefler seçiyordu. Yirmi altı yaşında Avrupa, Asya ve Güney Amerika'nın en yüksek tepelerine tırımanma partileri düzenliyordu. Otuz yaşında Everest'in Güney Col bölgesinde bir grubu başarıyla tepeye çıkartıp indirmişti. Otuz bir yaşında Eiger'i sabit halat kullanmadan, Alp stiliyle tırmanmıştı. Buna benzer başarıları, yakışıklılığı, zekâsı ve hem dostları hem de basın tarafından abartılan Casanova ünü, zamanın dağcıları arasında en renkli ve en sevilen kişi yapmıştı kendisini.

Beş yıl önce, tırmanacağı pek az dağ kaldığı bir sırada, insanoğlunun bildiği en tehlikeli tırmanış için bir grup oluşturdu. Everest'in güneybatı yüzü. Tırmanışın üçte ikisini gerçekleştirmişti ki, düştü ve on altı kemiği kırıldı. Nepal'de ilk yardım yapıldıktan sonra bir doktor ve iki arkadaşının gözetiminde uçakla Avrupa'ya gönderildi. Yanındakiler her an ölmesini bekliyorlardı. Ancak Graham başarılarına bir yenisini ekleyerek özel bir İsviçre kliniğinde yedi ay kaldı. Ne var ki hastaneden çıktığında dertleri bitmemişti: Graham topallıyordu.

Doktorlar haftasonu sporu olarak kolay tırmanmalar yapabileceğini söylemişlerdi. Yeterli bir çalışmadan sonra hareket yeteneğini epey yitirmiş olan sağ bacağını kuvvetlendirip daha güç tırmanışlar da deneyebilirdi. Ama ne Eiger ne de Everest sözkonusuydu artık. Kendisini ilgilendirecek yüzlerce daha kolay çıkışlı tepe vardı.

Graham bir yıl sonra Everest'e yeniden tırmanacağından emindi. Üç deneme yaptı ama üçünde de daha ilk yüz metrede panik denecek derecede korkuya kapıldı. En basit tırmanışları bile başaramadığını anladı ondan sonra.

Yıllar geçince bu korkusu da bir değişim geçirmiş, büyüyüp genişlemişti. Tırmanma korkusu yaşamının her alanında yayılmıştı. Mirasını kötü yatırımlarla batıracağından korkuyordu. Bu korkuyla, hisse senedi piyasasının batmasına karşı bir önlem olarak dağcılık dergilerini çıkarmaya başladı. Dergiler kârlı olmalarına rağmen zaman zaman onların da batacağından korkuyordu. Her soğuk algınlığında, her gripte, başağrısı ve sezebilme yeteneği kendisini korkutuyor ve bundan kaçamadığı için dayanmak zorunda kalıyordu. Kimi zaman Connie ile en yakın ilişkileri sırasında korku aralarına giriyor ve iktidarsızlık çekiyordu.

Son zamanlarda daha öncekilere hiç benzemeyen bir ruhsal bunalıma girmiş, günlerce bunun içinden çıkmak istememişti. İki hafta önce sokakta bir yol kesme olayına tanık olmuş, imdat çağrılarına kulaklarını tıkayarak oradan uzaklaşmıştı. Beş yıl önce bir an bile düşünmeden kavgaya karışırdı oysa. Eve dönünce Connie'ye olayı anlatmış, kendini küçümsemiş, Connie ona yardım etmeye çalışınca da hakaretler etmişti. Connie onun kendi kendinden nefret etmeye yaklaştığından korkuyordu. Graham gibi bir insan için bunun çıldırmanın ilk adımı olacağından emindi.

Connie kendisinin onu iyileştirmeye yetenekli olmadığını biliyordu. Güçlü iradesi ve kendine yeterliliğiyle Graham'dan önceki aşıklarına yarardan çok zararlı olduğunun da farkındaydı. Kendini kadın hakları savunucu olarak görmezdi; ancak, genç yaşlarından beri tanıdığı pek çok erkekten daha sert ve kendine daha güvenli olduğunu da bilirdi. Geçmişte âşıkları duygu ve zekâ bakımından kendisinden daha zayıftılar. Kadını kendisinden aşağı bir yaratık olarak görmeyen erkek pek azdı. Graham'dan önce birlikte yaşadığı erkeği az daha eşitlik kavramlarıyla erkekliğinden edecekti.

Graham'ın bu durumunda kendi temel kişiliğinde bir değişiklik yapması gerektiğim biliyordu. Çabasına değmişti ama. Onun kazadan önce nasıl bir erkek olduğunu görebiliyordu. Graham Harris'in çevresindeki korku kabuğunu kırmak ve erkeği eski biçimiyle ortaya çıkarmak istiyordu.

Ohun bir zamanlar olduğu hali, uzun zamandır bulmayı umduğu insandı. Kendisinin eşiti olan bir erkek. Bu eşitlik yüzünden kendini tehlikede hissetmeyecek bir erkek. Ancak Graham'ı yaşama döndürmek için

çok dikkatli ve sabırlı olması gerekti. Çünkü bu Graham öyle kolaylıkla paramparça olabilirdi ki!

Rüzgâr camları titretiyordu.

Connie kalın örtünün altında olmasına rağmen ürperdi.

Telefon çaldı o anda.

Connie birden irkilerek uzaklaştı erkeğin yanından.

Graham'ın uyanmasına fırsat vermeden açtı.

«Alo?»

«Bay Harris lütfen.»

«Kim arıyor?»

«Ira Preduski.»

«Özür dilerim ama...»

«Dedektif Preduski.»

«Saat sabahın dördü.»

«Özür dilerim. Çok özür dilerim hem de. Sizi uyandırdıysam... Ama Kasap olayında bir gelişme olursa kendisini saat kaç olursa olsun uyandırmamızı istemişti.»

«Bir dakika.» Connie, Graham'a baktı.

Harris de uyanmış, ona bakıyordu.

«Preduski,» dedi.

Graham telefonu aldı. «Harris.»

Bir dakika sonra Connie telefonu elinden alıp kapattı. «Onuncu kurbanı mı bulmuşlar?»

«Evet.»

«Adı neymiş?»

«Edna. Edna Mowry.»

6

Çarşaflar kana bulanmıştı. Yatağın sağındaki halının üstünde koskoca bir kan lekesi vardı. Duvar kurumuş kanla lekelenmişti.

Üç polis teknisyeni, adli tıp doktorunun gözetiminde çalışıyorlardı. Biri bulamayacağını bile bile parmak izi arıyordu. Bu Kasap'ın işiydi ve Kasap hep eldiven giyerdi. Doktor katilin solak olup olmadığını saptamak için duvardaki kan izinin yönünü hesaplıyordu.

«Ceset nerede?» diye sordu Graham.

Dedektif Preduski sanki yapılan bir saygısızlıktan kendisi sorumluymuş gibi, «Kusura bakmayın, on dakika önce morga kaldırdılar,» dedi. Graham onun yaşamının baştan aşağı bir özür dileme olup olmadığını düşündü. Dedektif, kendisi kusursuz davranmış olsa bile her olayın suçunu yüklenmeye hazırdı. Soluk yüzlü görünüşüne ve aşağılık kompleksine rağmen Manhattan cinayet ma-' sasının çok saygı gören bir üyesiydi. Çalışma arkadaşlarından çoğu Graham'a onun bölümdeki en üstün kişi olduğunu söylemişlerdi. «Cankurtaranı mümkün olduğu kadar beklettim. Gelmeniz gecikti ama. Sizi de gecenin yarısında kaldırdım. Bunu yapmamalıydım. Herhalde tak-

si de beklediniz. Özür dilerim. Gecenizi 'berbat ettim. Cesedi burada biraz daha tutmanın bir yolunu bulmalıydım. Onu bulunduğu yerde görmek istediğinizi biliyordum.»

«Önemi yok,» dedi Graham. «Onu 'bir bakıma gördüm sayılır.»

«Gördünüz elbette. Sizi akşam Prine programında seyrettim.»

«Gözleri yeşil miydi?»

«Dediğiniz gibi.»

«Çıplak mıydı?»

«Evet.»

«Çok mu bıçaklanmıştı?»

«Evet.»

«Boğazında berbat bir yara mı vardı?»

«Doğru.»

«Ceset parçalanmıştı, değil mi?»

«Evet.»

«Nasıl?»

«Korkunç bir şey. Bunu anlatmamayı yeğlerdim. 'Kimse duymamalı böyle bir şeyi.» Preduski ellerini ovuşturacaktı neredeyse. «Karnından bir parça et kesmişti. Şişe mantarı gibi. Göbeği tam ortasındaydı. Korkunç.»

Graham gözlerini kapatıp ürperdi. «Bu... mantar...» Terlemeye başlamıştı. Hasta gibiydi. Hayal görüyor değildi, ama olanları hissediyordu ve bundan kaçınması olanaksızdı. «Bu... mantarı... kadının sağ avcuna koydu ve parmaklarını kapattı. Orada buldunuz.»

«Evet.»

Doktor kan lekeli duvardan dönüp garip garip baktı Graham'a.

Bana öyle bakma, diye düşündü Graham. Ben bu şeyleri bilmek istemiyorum.

Bu kehanet yeteneğinin, bu tür manyakça şiddet olayları yerine borsada fiyatların iniş çıkışı konusunda yararlı olmasını yeğlerdi. İşlendiğini görmediği cinayetlerin kurbanlarının yerine, daha koşulmadık, yarışları kazanacak atların adlarını bilebilseydi bari.

Bu yeteneğini istemekle kaybedebilecek olsaydı, çoktan isteyecekti bunu. Ama olanaksızdı. Bu psişik yeteneği geliştirip yorumlaması gerektiği hakkında bir sorumluluk hissediyordu üzerinde. Belki de böylece, biraz saçma da olsa, son 'beş yıldır kendisini ezen korkaklığın üstesinden gelmekte olduğuna inanıyordu.

Preduski, «Bize bıraktığı mesaja ne diyorsunuz?» diye sordu.

Rintah kükrer ve ateşlerini savurur
sıkıntıyla yüklü havada;
Aç bulutlar derinlere dalar

«Ne demek istediği konusunda bir fikriniz var mı?» diye sordu Preduski.

«Korkarım ki hayır.»

«Şairini biliyor musunuz?»

«Hayır.»

«Ben de.» Preduski başını esefle salladı. «Pek kültürlü değilim. Koleje bir yıl devam ettim. Param yoktu. Çok okudum, ama okuyacak da o 'kadar çok şey var ki! Kültürlü olsaydım, şiirin kimin olduğunu bilirdim. Kasap bunu yazmak için zaman ayırabiliyorsa, kendisi için önemli bir şey olmalı. Bir ipucu. Böylesine açık seçik bir ipucunu izleyemiyorsam ne işe yararım ben?» Kendinden iğreniyormuş gibi başını salladı. «İyi bir dedektif değilim. Hiç değilim.»

«Belki de kendi şiiridir,» dedi Graham.

«Kasap mı yazdı yani?»

«Belki.»

«Katil bir şair? Cinayet işleyen bir T.S. Eliot?»

Graham omuzlarını silkti.

«Olamaz,» dedi Preduski. «Bir insan bu tür cinayetleri ancak içindeki öfkeyi boşaltmanın tek yolu olduğu için işler. Öldürme içinde biriken baskıyı azaltır. Ama bir şair duygularını sözcüklerle dile getirebilir. Hayır. Kafiyeli bir iki satır olsa, belki. Ama burada aşırı duyarlı, aşırı düzgün, aşırı iyi bir şey var. Hem de bu bana bir şeyler hatırlatmıyor değil. Bu kalın kafamın içinde bir yerde bir şeyi hatırlatıyor bana.» Preduski bir an kanlı yazılara baktıktan sonra yatak odasının açık kapısına gitti, kapıyı kapattı. «Sonra, bir de bu var.»

Kapının arkasında ölü kadının kanıyla yazılmış beş sözcük daha vardı.

Boşluk üzerine gerili bir ip

«Daha önce böyle bir iz bırakmış mıydı?» diye sordu Graham.

«Hayır. Olsaydı söylerdim. Ama bu tür cinayetlerde olağanüstü bir şey değil bu. Bazı psikopat tipler cesedi bulan kişiyle iletişim kurmak isterler. Karın Deşen Jack polise notlar yazardı. Manşon ailesi duvarlara kanla yazılar yazarlardı. Boşluk üzerine gerili bir ip. Bize ne söylemek istiyor acaba?»

«Bu da öteki şiirden mi?»

«Hiçbir fikrim yok.» Preduski ellerini ceplerine soktu. Düş kırıklığına uğramış gibiydi. «Onu yakalayabilecek miyim acaba?» diye söylendi.

Edna Mowry'nin oturma odası küçük ama sevimliydi. Duvardan yansıyan ışıklarla amber rengiydi içerisi. Yal-

dızlı kadife perdeler. Açık bej duvar kâğıdı. Kahverengi tüylü halı. Bej bir divan ve iki koltuk. Pirinç ayaklı cam bir sehpa. Krom ve cam raflarda kitaplar ve heykelcikler. Sevimli, sıcak ve pahalı.

Preduski'nin söylemesi üzerine Graham koltuklardan birine oturdu.

Sarah Piper divanın ucunda oturuyordu. Örgü bir elbise giymişti, kulaklarında altın küpeler, kolunda incecik bir saat vardı. Yirmi beşinden fazla göstermiyordu. Duyguları yüzüne yansıyan, iri yapılı bir sarışındı.

Daha önceleri ağlamıştı. Şimdi gözleri kırmızı ve şişkindi. Ama artık kendini toparlamış görünüyordu.

«Bunları konuştuk az önce,» dedi.

Preduski kadının yanma oturdu. «Biliyorum, çok da üzgünüm. Saat çok geç bu işler için. Ancak aynı soruları iki kere, üç kere sormanın çok yararlı bir yanı vardır. Bana bütün bildiklerinizi anlattığınızdan eminsiniz. Ama gözünüzden kaçmış bir şey olabilir yine de. Ben kendim neler kaçırırım bir bilseniz! Bu sorgulama size gereksiz gelebilir, ama benim çalışma yöntemim bu. Bir yanlışlık yapmadığımdan emin oimak için her şeyi defalarca gözden geçiririm. Bundan gurur duyuyor değilim. Ama yapım böyle işte. Başka bir dedektif, bir konuşmayla bütün istediklerini elde edebilir belki. Ne yazık ki ben onlardan değilim. Ben nöbetteyken bu olayın olması sizin talihsizliğiniz. Biraz daha katlanın bana. Az sonra eve gitmenize izin vereceğim.»

Kadın Graham'a baktı ve Bu herif gerçek mi? der gibi başını yana eğdi.

Graham gülümsedi.

Preduski, «Ölen hanımı ne kadardır tanıyordunuz?» diye sordu.

«Bir yıl oldu.»

«Ne kadar iyi tanırdınız?»

«En iyi arkadaşımdı.»

«Onun gözünde siz onun en iyi arkadaşı mıydınız?»

«Elbette. Tek arkadaşı bendim.»

Preduski kaşlarını kaldırdı.

«Seveni yok muydu?»

«Vardı elbette. Ama kolay arkadaş olamazdı. Sakin, sessiz bir kızdı.»

«Onunla nerede tanıştınız?»

«Çalıştığımız yerde.»

«Nerede yani?»

«Biliyorsunuz ya! Rhinestone Palace'da.»

«Orada ne yapardı?»

«Onu da biliyorsunuz.»

Dedektif başını sallayıp kadının dizini baba gibi okşarken, «Biliyorum tabii,» dedi. «Ama Bay Harris bilmiyor. Ona anlatmamıştım bunları. Benim suçum, özür dilerim. Bir de ona anlatır mısınız?»

Kadın Graham'a döndü. «Edna striptizciydi. Benim gibi.»

«Rhinestone Palace'ı bilirim,» dedi Graham.

«Oraya gitmiş miydin?» diye sordu Preduski.

«Kayır, ama lüks bir yer olduğunu biliyorum.»

«Edna Mowry striptizciymiş. Buna ne dersin?»

Graham dedektifin ne düşündüğünü biliyordu. Prine'ın programında kadının adının Edna Dansöz olabileceğini söylemişti. Tam doğru çıkmamıştı söylediği ama yanılmış da değildi. Kadının soyadı Movvry'ydi, ama hayatını dansözlükle kazanıyordu.

Sarah Piper'in anlattığına göre Edna bir akşam önce saat beşte işe gelmişti. Bundan sonraki yedi saat boyun-

ca saatte iki kere onar dakikalık programını yapmıştı. Program aralarında sutyensiz giydiği siyah bir kokteyl giysisiyle, çoğunluğu erkek olan müşterilerin arasında dolaşır, onları içki içmeye özendirirdi. Son gösterisi on ikiye yirmi kala bitmiş ve bundan beş dakika sonra da Rhinestone'dan çıkmıştı.

«Sizce doğruca eve mi gelmiştir?» diye sordu Preduski.

«Hep evine giderdi,» dedi Sarah. «Öyle çıkıp eğlenmekten hoşlanmazdı. Gece kulübü falan olarak Rhineston yeter de artardı ona. Bunun için onu kim suçlayabilir ki?»

Yine ağlamaya başlayacakmış gibi sesi titriyordu.

Preduski kadının elini tutup hafifçe sıktı. Kadın elini çekmedi. Bu hareket ona masum bir zevk veriyor gibiydi. «Siz dün gece dans ettiniz mi?»

«Evet. Geceyarısına kadar.»

«Buraya kaçta geldiniz?»

«Üçe çeyrek kala.»

«O saatte neden gelme gereğini duydunuz?»

«Edna bütün gece oturup okumaktan hoşlanırdı. Sabahın saat sekizine dokuzuna kadar yatmazdı. Kahvaltıya geleceğimi söylemiştim. Sık sık böyle yapardım.»

«Bunu da bana söylemiştiniz sanırım...» Preduski özür diler gibi buruşturdu yüzünü. «Özür dilerim. Bu beynim... süzgeçten de beter. İşten çıkar çıkmaz neden doğruca buraya gelmediğinizi de söylemiş miydiniz?»

«Bir randevum vardı.»

Graham kadının yüz ifadesinden ve sesinin tonundan bu 'randevu'nun paralı bir müşteri olduğunu anlamıştı. Buna biraz üzülmedi değil. Kadından hoşlanmıştı. Hoşlanmamak elinde değildi. Olumlu, yumuşak ve sıcak titre-

simler alıyordu. Çok iyi bir insandı. Bunu biliyordu. Ve ona yalnız iyi şeyler olmasını istiyordu.

«Edna'nın bu gece randevusu var mıydı?»

«Hayır. Söyledim ya, doğruca eve geldi.»

«Belki de erkek arkadaşı onu burada bekliyordu.»

«Sürekli bir arkadaşı yoktu şu ara.»

«Belki de eski bir erkek arkadaşı ziyarete gelmişti.»

«Hayır. Edna birini bıraktı mı, kesin bırakırdı.»

Preduski içini çekti, başını esefle salladı. «Sormak zorunda kaldığım için üzgünüm... siz onun en iyi arkadaşıydınız... Ama şimdi söyleyeceğim şeyin... onu küçük düşürmek amacıyla olmadığını lütfen anlayın... Hayat güç. Hepimiz yapmak istemediğimiz şeyleri yaparız. Ben de yaşamımın her günüyle gurur duyamam. Kimseyi yargılamam. Düsturum budur benim. Kabul edemediğim bir tek suç vardır. Cinayet. Gerçekten kendimden nefret ediyorum bunu sorduğum için... ama sizce o... acaba... hiç...»

«Orospuluk yaptı mı?» diye sordu Sarah onun yerine.

«Asla! Öyle demek istemedim. Çok korkunç bir şey bu... ben sadece...»

«Merak etmeyin, hiç alınmadım,» diye gülümsedi Sarah.

Graham kadının adamın elini sıktığını gördü. Şimdi de o Preduski'yi avutuyordu.

«O işi arasıra ben de yaparım,» dedi Sarah. «Çok değil. Haftada bir kere falan. Bunun için bir erkekten çok hoşlanmalıyım ve onun da iki yüz dolan olması gerek. Benim için aslında striptizden bir farkı yok bunun. Ama Edna'nın yapacağı bir şey değildi bu. O inanılmaz derecede namusluydu.»

«Sormamam gerekirdi. Beni ilgilendirmezdi. Ama çalıştığı işte paraya ihtiyacı olan bir kız için eline epey fırsat geçebileceğini düşündüm.»

«Edna striptizden ve içki ısmarlamaktan haftada sekiz yüz dolar kazanıyordu. Tek para harcadığı yer de kitapları ve eviydi. Bütün parasını bankaya yatırırdı. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu.»

Preduski ciddiydi. «Bunu neden sorduğumu anlıyor musunuz? Katile kapıyı açmışsa, bu ancak az da olsa tanıdığı biri olabilirdi. Bu olaylarda beni şaşırtan en garip şey de bu. Kasap kadınlara kapıyı nasıl açtırıyor?»

Graham bunu hiç düşünmemişti. Kadınların hepsi gençti ve çok değişik geçmişleri vardı. Biri evkadınıydı, biri avukat, ikisi öğretmen, üçü sekreter, biri manken, biri tezgâhtar... Kasap bu kadar değişik kadına gecenin geç saatlerinde kapılarını nasıl açtırıyordu?

Mutfak masasında aceleyle hazırlanıp aceleyle yenmiş bir yemeğin kalıntıları vardı. Ekmek parçaları. Bir sosisin kurumuş kenarı. Mayonez ve hardal lekeleri. İki elma çöpü. Bir şeftali konservesi kutusunun içinde iki parmak şurubundan başka şey kalmamıştı. İyice kemirilmiş bir tavuk budu. Yarım çörek. Üç boş bira tenekesi. Kasap çok acıkmış olmalıydı.

«On cinayet,» dedi Preduski. «Ve her seferinde cinayeti işledikten sonra mutfağa gidip yemek yiyor.»

Graham mutfakta da ölü kadının odasında olduğu gibi katilin çok güçlü titreşimlerini almakta olduğundan, ancak başını sallayabildi. Mutfağın geri kalan kısmının düzeniyle çelişik olan bu karışıklık onu çok rahatsız ediyordu. Konserve ve bira tenekeleri kanlı izlerle kaplıydı; katil eldivenini çıkarmadan yemek yemişti.

Preduski pencereden karşı apartmana baktı. «Bir iki

ruh hekimiyle bu yemek olayını konuştum,» dedi. «Anladığım kadarıyla, bir psikopatın kurbanıyla işi bittikten sonra iki temel davranışı olabilirmiş. Bu tiplerden birincisi için öldürmek her şeymiş. Yaşam nedeni, yaşantısının tek rengi ve özlemi. Öldürdükten sonra bir hiç olurmuş. Evine gidip televizyon seyreder, uyurmuş. Bu sıkıntı döneminde baskılar artar, o zaman da gidip bir daha öldürürmüş. ikinci tip ise cinayetten zevk alan bir insan. Gerçek heyecanı öldürürken değil, öldürdükten sonra alırmış. Cinayet yerinden doğruca bir bara gidip herkesten çok içermiş örneğin. Adrenalini artmış olurmuş. Bir orman işçisi gibi yemek yer, kimi zaman beş altı kadınla birlikte olurmuş. Bizimki bu ikinci tipten sanırım. Yalnız...»

«Yalnız ne?» diye sordu Graham.

Preduski pencereden döndü. «Yedi cinayetten sonra kadınların evinde yemek yedi. Ama üç keresinde buzdolabından yemekleri çıkardı ve yemeden yemiş gibi yaptı.»

«Nasıl yani?»

«Beşinci cinayet. Liedstrom adındaki kadın.» Preduski sanki kadının kanlı cesedini hâlâ görüyormuş gibi gözlerini kapattı. «O sıralarda onun stilini anlamıştık artık. Hemen mutfağa baktık. 'Masanın üstünde boş bir armut kompostosu kutusu, boş bir peynirlik, bir elma çöpü falan vardı. Ama ortalık şimdiki gibi berbat değildi. İlk dört cinayette bu geceki gibi dağınık davranmıştı. Ama Liedstrom'un mutfağında ekmek kırıntısı bile yoktu. Öyle mayonez, hardal izleri falan da .Bira kutularında da kanlı parmak izleri yoktu.»

Preduski gözlerini açıp masaya doğru yürüdü. «İlk iki mutfakta iyice kemirilmiş elma çöpleri bulmuştuk. Bunun gibi. Laboratuvarda diş izlerini bile incelediler. Ama Liedstrom'un mutfağında elmayı soymuştu. Kabuklar ve çekir-

dekler tabağının kenarındaydı. Daha önce gördüklerimizden değişik bir durum olduğu için uzun uzun düşündüm bunu. Neden ilk dört kez ilkel bir yaratık ve 'beşinci kere bir beyefendi gibi yemişti? Lavabonun altındaki çöp imha makinesini açtırdım bunun üzerine. Çöpler üstünde test yapılınca, son dört saat içinde masadaki sekiz çeşit yiyeceğin öğütüldüğü ortaya çıktı. Kasap birinden bile bir lokma almamıştı. Buzdolabından çıkardığı gibi hepsini çöp imha makinesine atmıştı. Sonra da sanki kendine ziyafet çekmiş gibi düzenlemişti masayı. Yedinci ve sekizinci cinayetlerde de aynı şeyi yaptı.»

Graham bu davranışı özellikle ürkütücü buluyordu. Odanın havası birden nemlenmiş ve ağırlaşmıştı sanki. «Cinayetten sonra yemek yemenin psikotik bir zorunluluk olduğunu söyledin.»

«Evet.»

«Peki, Liedstrom'un evinde bu zorunluluğu hissetmediyse neden bu aldatmacaya başvurdu dersin?»

«Bilemem.» Preduski yorgunluğunu silip atmak istermişçesine elini yüzünden geçirdi. «Beni aşıyor bu iş. Gerçekten aşıyor. Çok fazla hem de. Delfyse, neden hep deli gibi davranmıyor?»

Graham duraksadı. «Mahkemenin tayin ettiği bir ruh hekiminin onu deli bulacağını sanmıyorum.»

«Ne dedin?»

«Hattâ cinayetlerden haberi olmayan çok iyi bir ruh hekimi, onu birçoğumuzdan daha aklı başında ve mantıklı bulacaktır.»

Preduski şaşkın şaşkın kırpıştırdı sulu gözlerini. «On kadını doğruyor ve sen onun deli olduğunu sanmıyorsun, ha?»

«Bir hanım dostuma bunu söylediğimde onun da tepkisi aynen senin gibi oldu.»

«Hiç şaşmadım.»

«Ben dediğimden şaşmam. Belki delidir. Ama bilinen şekilde değil. Yepyeni bir şey bu.»

«Böyle mi hissediyorsun?»

«Evet.»

«Fiziksel olarak mı?»

«Evet.»

«Daha açık olamaz mısın?»

«Kusura bakma.»

«Başka bir şeyler de. hissediyor musun?»

«Yalnız Prine'ın programında gördüklerimi.»

«Buraya geldiğinden bu yana yeni bir şeyler olmadı mı?»

«Hayır.»

«Deli değilse bu cinayetlerin ardında bir neden olmalı,» dedi Preduski. «Birbirlerine bağlı olmalı bunlar. Söylemek istediğin bu mu?»

«Ne demek istediğimi ben de pek anlayamadım doğrusunu istersen.»

«Cinayetlerin birbirlerine bağlı olabileceklerini aklım almıyor.»

«Benimki de.»

«Ben arada bir bağ aradım aslında. Senin burada bir şeyler bulacağını umuyordum. Kanlı çarşaflarda ya da masanın üstündeki bu süprüntülerde.»

«Kafam bomboş,» dedi Harris. «O yüzden ya deli olmadığına ya da yepyeni bir tür deliliği olduğuna inanıyorum. Genellikle ben cinayetle ilgili bir şeye dokunursam, cinayetin ardındaki duyguyu, manyaklığı hissederim. Şiddetli düşünceler, hayaller ve duygular dolu bir ırma-

ğa atlamak gibi bir şeydir bu... Bu kez yalnızca soğuk, amansız ve kötülük dolu bir mantıki ılık hissediyorum. Hiç böyle bir katille karşılaşmamıştım şimdiye kadar.»

«Ben de,» dedi Preduski. «Şerlok Holmes olduğumu iddia edecek değilim. Dâhi de değilim. Çok yavaş çalışırım. Ama talihliyim. Beni bugüne getiren. Tanrı bilir ya, ustalıktan çok talihtir. Ama bu kere talihim falan yok artık. Belki de bu işten çekilme zamanım bile geldi.»

, Graham, Ira Preduski'yi mutfaktaki masa başında bırakıp evden çıkarken oturma .odasında Saran Piper'i gördü. Dedektif kadını göndermemişti henüz. Sarah divanın üstüne oturmuş, ayaklarını sehpaya uzatmıştı. Bir sigara yakmış, tavana bakıyordu. Sırtı Graham'a dönüktü.

Graham kadını görür görmez gözlerinin ardında soluk kesen bir hayal belirdi. Sarah Piper kanlar içinde...

Olduğu yerde durdu. Titriyordu. Devamını bekledi.

O kadar.

Kendini zorladı. Boşluktan yeni hayaller kapmaya çalıştı.

Hiçbir şey. Yalnızca kadının yüzü. Ve kan. Geldiği gibi kayboldu hepsi.

Kadın onu farketmişti. Dönüp, «Selam,» dedi.

Graham gülümsemeye çalışarak dudaklarını yaladı.

Sarah Piper ölü kadının yatak odasını işaret ederek, «Bunun olacağını söylediniz mi?» diye sordu.

«Korkarım ki, evet.»

«Korkunç bir şey bu.»

«Bir şey söylemek...»

«Evet?»

«Sizinle tanıştığıma memnun oldum.»

Kadın da gülümsedi.

«Başka koşullar altında tanışmamızı isterdim.» Gra-

ham gördüğü hayali kadına söyleyip söylememeyi düşündü bir an.

«Belki o da olur.»

«Ne?»

«Başka koşullar altında karşılaşırız;»

«Bayan Piper... lütfen dikkatli olun.»

«Ben hep dikkatliyim.»

«Bundan sonraki bir iki gün özellikle dikkatli olun.»

Kadın artık gülümsemiyordu. «Bu gece gördüklerimden sonra hiç kuşkunuz olmasın bundan.»

7

Frank Bollinger'in Metropolitan Sanat Müzesi yakınlarındaki dairesi küçük ve sade döşeliydi: yatak odasının duvarları kakao rengi, parke yerler çıplak ve cilalı. Odada yalnızca büyük boy bir yatak, bir komodin ve portatif bir televizyon vardı. Bollinger eşyalarını yerleştirmek için dolaplara raflar takmıştı. Oturma odasının da yeri cilalı parke, duvarları beyazdı. Burada da eşya olarak siyah bir deri koltuk, kara yastıklı hasır bir iskemle, aynalı bir sehpa ve kitap rafları vardı. 'Mutfakta normal araç gereç yanında küçük bir masa ve iki tahta iskemle bulunuyordu. Pencerelerde sadece jaluziler vardı. Daire bir yuvadan çok bir keşiş hücresini andırıyordu. Bollinger de bundan mutluluk duymaktaydı.

Cuma sabahı saat dokuzda yataktan kalktı, duşunu aldı, telefonun fişini sokup kahve ibriğini ocağa sürdü.

Edna Mowry'nin evinden doğruca buraya gelmiş ve sabahın ilk saatlerini viski içip Blake'in şiirini okuyarak geçirmişti. Şişe yarılandığında henüz sarhoş .olmamıştı, ama öylesine mutluydu ki, The Four Zoas'tan (Dört Zoa' 3ar) mısralar okuyarak gidip yatmış ve hemen uyumuştu.

Beş soat kadar sonra uyandığında, sanki yeniden doğmuş gibi, taptaze hissediyordu kendini.

Telefon çaldığı sırada fincanına kahve dolduruyordu.

«Alo?»

«Dwight?»

«Evet.»

«Ben Billy.»

«Anladım.»

Dwight göbek adıydı - Franklin Dvvight Bollinger - kendisi bir yaşındayken ölen büyükbabasının adı. Bollinger, Billy ile tanışıp ona güvenene kadar göbek adını sadece anneannesi kullanırdı. Dört yaşındayken babası evi terketmiş, annesi de dört yaşındaki bir çocuğun dul bir kadının hareketli sosyal yaşantısına epey sekte vurduğunu farketmişti. Bollinger de, çocukluğunu anneannesinin yanında geçirmişti. Kadın âşıktı çocuğa. Sanki yalnızca kendi yaşamının değil, yeryüzünün de merkeziymiş gözüyle bakardı torununa.

«Franklin çok sıradan bir ad,» derdi kadın. «Ama Dwight... çok özel bir ad. Büyükbabanın adıydı Dvvight. O hiç kimseye benzemeyen bir insandı. Sen de büyüdüğünde onun gibi olacaksın, herkesten farklı, herkesten önemli. Bırak herkes seni Frank diye çağırsın, ama benim için hep Dvvight kalacaksın.» Anneannesi on yıl önce ölmüştü. Dokuz buçuk yıl kimse Dvvight dememişti ondan sonra. Altı ay önce Billy ile tanışmıştı. Billy yeni kuşak bir insan olmanın, başka İnsanlardan üstün olarak doğmanın ne demek olduğunu anlamıştı. Billy de üstündü. Ve böylece ona Dvvight demeye hakkı vardı. Bollinger bu kadar yıl sonra adını tekrar duymaktan mutluydu. Bu, her basıldığında moralini yükselten, kendisine zevk veren, yaşamda baş döndürücü yerlere yükseleceğini hatırlatan bir düğmeydi sanki.

«Seni dün gece çok aradım,» dedi Billy.

«Rahatça içip uyuyayım diye telefonun fişini çekmiştim.»

«Bu sabah gazeteleri gördün mü?»

«Daha şimdi kalktım.»

«Harris konusunu duymadın mı?»

«Kim?»

«Graham Harris. Medyum.»

«Hayır, duymadım. Ne olmuş ki?»

«Gazeteleri al, Dvvight. Sonra da yemek yiyelim. Bugün işin yok, değil mi?»

«Ben Perşembe ve Cumaları boşum. Ne oldu peki?»

«Daily Nevvs'ta okursun. Saat on bir buçukta, Leopar'da yemek yeriz.»

Bollinger'in kaşları çatıldı. «Bak...»

«On bir buçuk, Dvvight.»

Billy telefonu kapattı.

Hava soğuk ve kapalıydı. Koca koca kara bulutlar yüksek binaların hemen üstlerinden geçerek güneye doğru akıyorlardı.

Bollinger lokantadan üç sokak önce inip bir gazete aldı. Ön sayfanın alt yarısı Edna Movvry'nin Rhineston Palace'tan alınma bir fotoğrafıyla kaplıydı. Altında da büyük puntolarla şunlar yazıyordu:

KASAP ONUNCU CİNAYETİNİ İŞLEDİ
MEDYUM CİNAYETİ ÖNCEDEN HABER VERDİ

Bollinger köşede yeşil ışığı beklerken ikinci sayfayı açtı. Ancak rüzgâr gözlerini yaşla dolduruyor, gazeteyi elinden kapıp koparacakmış gibi esiyordu.

Bollinger karşıya geçip bir binanın kapı aralığına gir-

di. Dişleri soğuktan takırdıyordu ama hiç olmazsa rüzgâr yoktu burada. Monhattart'da Qeceyarisi ve Graham Harris'! okudu.

Adı Dwight demişti Harris.

Polis onu tanıyor, demişti Harris.

Orospu çocuğu nasıl bilebilirdi bunları? Psişik güçler? Palavra. Öyle bir şey olamazdı. Y.oksa olabilir miydi?

Bollinger şimdi kaygılanmış olarak köşeye yürüdü, gazeteyi bir çöp sepetine attı ve lokantaya girdi.

Beşinci Caddedeki Leopar, pek az masası ama nefis yemekleri olan küçük bir yerdi. Yemek salonu bir evin oturma odasından pek büyük değildi. Tam ortada çirkinlik şaheseri yapma çiçeklerden bir dekor vardı.

Billy pencere kenarında bir masadaydı. Leopar bir saate kadar dolardı. Ancak şimdi içerde ondan başka kimse yoktu. Bollinger arkadaşının karşısına oturdu. El sıkışıp içkilerini ısmarladılar.

«Berbat hava,» dedi Billy. Epey koyu bir Güneyli aksanı vardı.

«Öyle.»

Masanın ortasında duran vazonun içindeki tek gülün üstünden baktılar birbirlerine.

«Kötü haber,» dedi Billy sonunda.

«Öyle.»

«Ne düşünüyorsun?»

«Bu Harris inanılmaz biri,» dedi Bollinger.

«Dvvight... Seni benden başka o adla tanıyan yok. Onlara fazla bir ipucu vermiş olamaz.»

«Göbek adım bütün sicil kayıtlarımda var.»

Billy keten peçetesini açarken, «Katilin polis olduğunu anlamaları için hiçbir neden yok,» dedi.

«Harris onlara Kasabı tanıdıklarını söylemiş.»

«Sorguya çektiklerinden biri sanmışlardır.»

Bollinger kaşlarını çattı. «Onlara bir ipucu, bir ayrıntı daha verirse, yakayı ele verdim demektir.»

«Senin medyumlara falan inanmadığını sanıyordum.»

«Yanılmışım. Sen haklıymışsın.»

«Özrün kabul edildi.»

«Bu Harris ile konuşamaz mıyız?»

«Hayır.»

«Bizi anlamaz mı?»

«Bizden biri değil o.»

Garson içkilerini getirdi.

Yine yalnız kaiınca Bollinger, «Bu Harris'i hiç görmedim,» dedi. «Neye benziyor?»

«Sana s.onra anlatırım. Şu anda ne yapmayı düşündüğünü söyler misin bana?»

Bollinger hiç düşünmeden. «Onu öldürmeyi,» dedi.

«Hınm.»

«Bir itirazın mı var?»

«Kesinlikle hayır.»

«Güzel.» Bollinger içkisini bir yudumda yanladı. «İtirazın olsa bile öldüreceğim de ondan.»

Garson yemek ısmarlamak isteyip istemediklerini sordu.

«Beş dakika sonra,» dedi Bili. Adam uzaklaştığında, «Harris'i öldürünce Kasap gibi mi bırakacaksın onu?» diye sordu.

«Neden olmasın?»

«Ötekiler hep kadındı.»

«Böylece kafaları daha çok karışır.»

«Ne zaman yapacaksın?»

«Bu gece.»

«Tek başına oturduğunu sanmıyorum,» dedi Billy.

«Annesiyle mi oturuyor?» diye yüzünü ekşiterek sordu Bollinger.

«Hayır. Sanırım bir kadınla.»

«Genç mi?»

«Herhalde.»

«Güzel mi?»

«Eh, zevk sahibi bir erkeğe benziyor.»

«Daha da iyi öyleyse,» dedi Bollinger.

«Öyle düşüneceğini tahmin etmiştim.»

«Çifte iş. Eğlence artacak desene.»

Bollinger sırıttı.

8

«Dedektif Preduski telefonda, Bay Harris.»

«Peki, alıyorum. Alo?»

«Seni yine rahatsız ettiğim için özür dilerim, Graham.. Sana Graham diyebilirim, değil mi? Daha az ciddi olacak ama...»

«Elbette.»

«Sen de bana Ira de lütfen.»

«Onur duyarım.»

«Çok naziksin. Umarım sana engel olmuyorum.»

«Hayır.»

«Çok meşgul bir insan olduğunu biliyorum. İstersen daha sonra ararım. İstersen boşalınca sen beni ararsın.»

«Bir şeye engel olmuş değilsin. Ne istiyordun?»

«Movvry'nin dairesinde bulduğumuz yazılar var ya?»

«Evet?»

«Son bir iki saattir onların kaynağını düşünüyordum ve...»

«Öğleden sonra iki oldu, sen hâlâ çalışıyor musun?»

«Hayır, hayır, evimdeyim.»

«Sen hiç uyumaz mısın?»

«Keşke uyuyabilsem. Son yirmi yıldır günde dört beş

saatten fazla uyuyamadım. Sağlığımı berbat ediyorum, farkındayım. Ama kafa yapım bir garip işte. Kafamın içi binlerce gereksiz şeyle dolu. Bir çöplük sanki. Onları düşünmeden edemiyorum. En olmayacak şeyleri düşünürüm. Örneğin duvardaki o yazıları. Onu düşünmekten uyuyamadım.»

«Ve sonunda bir şey buldun!»

«Dün gece dediğim gibi, pek yabancı gelmemişti. Kendi kendime, Ira, bu Blake'ten bir şey dedim. Bir yıl koleje devam etmiştim ya, o zaman Blake hakkında bir yazı hazırlamıştım. Yirmi beş yıl önce. Kafam çöplük gibi derken ne kastettiğimi anladın mı şimdi? En yararsız şeyleri hatırlarım böyle. Her neyse, bu sabah Blake'in toplu- eserlerini aldım ve o satırları 'The Argument'te (Tartışma') buldum. The Marriage of Heaven and Hell'in (Cennet ile Cehennemin Evliliği) bir bölümü. Blake'i bilir misin?»

«Korkarım hayır.»

«Mistik ve medyumdu.»

«Kâhin mi?»

«Hayır. Ama psişik bir yapısı vardı. İnsanların tanrı olacak güce sahip olduklarına inanırdı. Mesleğinin epey uzun bir bölümünde bir kargaşa ve karmaşa şairiydi... yine de iyimserdi ama. Kasabın yatak odasının kapısına yazdıklarını hatırlıyor musun?»

«Evet. Boşluk üzerinde gerili bir ip.»

«Onun nereden alındığı hakkında bir fikrin var mı?»

«Y.ok.»

«Benim de yoktu. Kafam çöplük diyorum sana. Kültürlü bir insan da değilim. O yüzden Columbia'da, İngilizce bölümünde profesör olan bir dostuma telefon ettim. O da bilemedi ama arkadaşlarına sordu. Neyse, biri çıkardı sonunda, 'insan-hayvan' ile 'üstün-insan.' arasında gerili

bir iptir - boşluk üzerinde gerili bir ip.»

«Kim demiş bunu?»

«Hitler'in en sevdiği filozof.»

«Nietzsche.»

«Eserlerini bilir misin?»

«Üstünkörü.»

«İnsanların tanrı olabileceklerine inanırdı. En azından, toplumları gelişmelerine ve güçlerini kullanmalarına izin verdiği takdirde, bazı insanların. İnsanlığın tanrı olmaya doğru bir yolda ilerlediğine inanırdı. Blake ile Nietzsche arasında yapay bir benzerlik var gördüğün gibi. O yüzden Kasap her ikisinden de bir şeyler kullanmış olabilir. Ama bir sorun var, Graham.»

«Nedir o?»

«Blake sonuna kadar iyimserdi. Nietzsche ise çılgın bir kötümser. Blake insanlığın parlak bir geleceği olduğuna inanırdı. Nletszche ise, insanlığın parlak bir geleceği olması gerektiğini düşünürdü ama 'üstün insan'ın gelişmesinden önce kendini yok edeceğine inanırdı. Blake kadınları sever, Nietzsche ise nefret ederdi. Hattâ bir erkeğin tanrılığa ulaşması yolunda kadınların en büyük engeli oluşturduğunu düşünürdü. Nereye varmak istediğimi anladın mı?»

«Hem Blake'in hem de Nietzsche'nin felsefesine inanıyorsa, Kasabın bir şizofren olduğunu söylüyorsun.»

«Sense onun deli bile olmadığını iddia ediyorsun.»

«Dur bir dakika.»

«Dün gece...»

«Dün gece, eğer manyaksa yeni bir tür manyak olduğunu söyledim. Bilindiği anlamıyla deli olmadığını söyledim.»

«Şizofreni bunun dışında mı kalıyor?»

«Sanırım öyle, Ira.»

«Belki ben yanılıyorum... Tanrı bilir... belki de kendini Nietzche'nin 'üstün insan'larından biri olarak görüyordur. Ruh hekimleri buna üstünlük kompleksi diyebilir. Bu da şizofreni ve paranoyanın niteliklerdir. Kasabın hâlâ kendisine uygulayacağımız psikiyatrik bir testten yakayı sıyırabileceğim mi sanıyorsun?»

«Evet.»

«Bunu his mi ediyorsun?»

«Evet.»

«Hiç bu duygularında yanıldığın oldu mu?»

«Ciddi bir yanılma olmadı. Edna Möwry'nin adını Edna Dansöz olarak bilmem gibi.»

«Ününü biliyorum. İyi olduğunu da. Bir şey ima etmek istemedin. Bilmem anlatabildim mi? Ama yine de... peki, ben ne yapacağım şimdi?»

«Bilmem.»

«Graham... Blake'in şiirlerini alıp şöyle bir iki saat bir okusan... acaba o zaman Kasabı daha yakından tanıyabilir miydin? Bir hayal oimasa da, belki bir kıvılcım...»

«Olabilir.»

«Bana bir iyilik yapar mısın?»

«Elbette.»

«Sana biriyle Blake'in eserlerini yollarsam bir saat kadar ilgilenir misin?»

«istersen bugün gönder, ama yarından önce bakama m.»

«Sadece yanım saat için...»

«O kadarına bile zamanım yok. Dergilerimden birinin son düzeltmelerini yapıp yarın sabah baskıya vermeliyim. Üç gün geç kaldım zaten. Bu gece hep onunla uğraşaca-

ğım. Ama yarın öğleden sonra ya da akşam, Blake'e mutlaka zaman ayıracağım.»

«Teşekkür ederim. Sana güveniyorum. Tek umudum sensin. Bu Kasap benim için fazla akıllı. Bir sonuca varamıyorum. Çok yakında sağlam bir ipucu elde edemezsek ne olacak bilemiyorum doğrusu.»

9

Paul Stevenson'un üzerinde ısmarlama bir mavi gömlek, mavili siyahli ipek bir kravat, epey pahalı siyah bir takım elbise vardı. Ayağında da beyaz bağcıklı kahverengi ayakkabılar. Cuma öğleden sonra saat ikide Anthony Prine'ın odasına girdiğinde oanı sıkkındı. Bağırmayı beceremediği için suratını asarak, «Tony, neden benden sır saklıyorsun?» diye sordu.

Prine divanında uzanmış, New York Times gazetesini okuyordu. «Sır mı?»

«Şirketin senin isteğin üzerine Graham Harris'i izlemek üzere özel bir dedektif bürosuyla anlaştığını duydum az önce.»

«Ben cnları izlemek için değil, Graham Harris'in belirli günlerin belirli saatlerinde nerede olduğunu öğrenmeleri için tuttum.»

«Dedektiflere Harris'le sevgilisine açıktan açığa bir şey sormamalarını söylemişsin. Sonra işi kırk sekiz saatte bitirmelerini istemişsin ki, bu da ücretlerini üç katına çıkarıyormuş. Adamın nerede olduğunu merak ediyorsan neden bunu kendisine sormuyorsun?»

«Bana yalan söylediğini düşünüyorum.»

«Neden ama? Hangi saatler? Hangi tarihler?»

Prine gazetesini bırakıp gerindi. «O on kadının öldürüldükleri gün ve saatlerde Graham'ın nerede olduğunu bilmek istiyorum.»

Stevenson şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. «Ne?»

«O on olayda da yalnızsa, örneğin yalnız başına bir sinemadaysa ya da tek başına yürüyüşe çıkmışsa, o zaman o öldürmüş olabilir.»

«Hcrris mi? Yani sence Kasap, Harris mi?»

«Belki.»

«O dedektifleri bir belki üzerine mi tuttun?»

«Sana söyledim, daha ilk baştan güvenmedim adama. Bu işte haklı çıkarsam bunun ne demek olacağını düşün hele!»

«Ama Harris katil değil ki! Katilleri yakalayan insan!»

Prine bara doğru yürüdü. «Bir doktor bir hafta gribe tutulmuş elli hastaya bakarsa, ertesi hafta bir elliye daha bakarsa, üçüncü hafta doktorun gribe tutulmasına şaşırır mısın?»

«Ne demek istediğini anlayamadım.»

Prine viskisini doldurdu. «Harris yıllardır beyninin derinliklerinde hep cinayetlerle uğraşıyor. Karılarını, çocuklarını öldürenlerin beyinlerinin içine giriyor hattâ. Pek çok polisten daha çok kan ve şiddete tanık olmuştur. İlk başta dengesiz olan bir insanın bu şiddet karşısında yıkıma doğru gitmesi kabul edilemeyecek bir şey mi? Yakalamak için o kadar çaba harcanan bir manyak olması akla uygun değil mi?»

«Dengesiz mi?» Stevenson'un kaşları çatıldı. «Graham Harris en az senin kadar, benim kadar dengeli bir insan.»

«Onu ne kadar tanıyorsun?»

«Senin programında gördüm ya!»

«Bilmen gereken bir iki nokta var.» Prine'ın gözü aynaya ilişince, parıltılı beyaz saçlarını eliyle düzeltti.

«Ne? »

«Ben psikolojiyle amatörce uğraşırım. Amatörce ama sanırım sağlam olarak. Bir kere, Graham Harris yoksul bir ailenin çocuğuydu...»

«Dur bakalım. Babası yayıncı Evan Harris'ti.»

«O üveybabasıydı. Gerçek babası Graham bir yaşındayken öldü. Annesi bir kokteyl salonunda garsonluk yapardı. Kocasının hastane masraflarını ödemek zorunda olduğundan, oturacak doğru dürüst bir yerleri yoktu. Yıllar boyunca günden güne, hep felâketin eşiğinde yaşadılar. Bütün bunlar bir çocuğun üzerinde izlerini bırakır.»

«Kadın Evan Harris'le nasıl tanışmış?»

«Bilmiyorum. Ama evlendikten sonra, Graham üveybabasının soyadını aldı. Üniversiteyi bitirdikten sonra da dünyanın en iyi dağcılarından biri olacak zamanı ve parayı buldu. Üveybabası özendirdi onu. Bazı çevrelerde Graham çok ünlüydü, bir yıldızdı. Dağcılık sporuna kendini kaptıran güzel kadınların sayısından haberin var mı senin?»

Stevenson omuzlarını silkti.

«Dağcı olarak değil, dağcılara yatak arkadaşı olarak. Tahmin edebileceğinden fazla. Ölüme bu yakınlık onları çekiyor sanırım. On yıldan fazla bir süre tapıldı Graham'a. Sonra kaza geçirdi. Sağlığına kavuştuğunda tırmanmaktan korkuyordu artık.» Prine geliştirdiği varsayıma kendisi de hayran kalmıştı. «Anlıyor musun, Paul? Bir hiç olarak doğdu, yaşamın ilk altı yılını bir hiç olarak yaşadı, sonra annesi Evan Harris'le evlenince birden varlığa kavuştu. Şimds yine hiç olmaktan korkması şaşılacak bir şey mi?»

Stevenson da kendine bir viski doldurdu. «Bir daha hiç olacak demek değil ki bu. Üveybabasının mirası ona kaldı.»

«Parayla ün aynı şey değildir. İnsan ünlü bir kişi oldu mu, pek dar bir çevrede bile olsa, buna alışır. Uyuşturucu gibi. En üstün insanlara olur bu. Ben buna çok tanık oldum.»

«Ben de.»

«Eğer böyleyse... adı kötüye çıkmış biri olmanın da ünlü olmak kadar iyi olduğuna karar vermiş olabilir. Kasap olarak şimdi hep gazetelerin baş sayfasında.»

«Ama Mavvry adındaki kadın öldürüldüğünde senin yanındaydı.»

«Belki de değildi.»

«Ne? Onun öldürüleceğini önceden söyledi ya!»

«Öyle mi? Yoksa bize yeni kurbanı olarak kimi seçtiğini mi söyledi?»

Stevenson ortağına çıldırmış gibi baktı.

Prine güldü. «Harris stüdyoda yanımdaydı elbette... ama belki de cinayet işlenirken değil. Emniyet müdürlüğündeki bir tanıdık aracılığıyla adli tıp raporunun kopyasını aldım. Patologa göre Edna Movvry Perşembe gecesi on bir buçukla Cuma sabahı bir buçuk arasında bir saatte öldürülmüş. Graham Harris stüdyodan gece on iki otuzda çıktı. Edna Mowry'nin evine gitmek için bir saati vardı.»

Stevenson içkisini yudumladı. «Tony, birde haklıysan, ABC sana bir program verir ve işine hiç karışmaz. Canlı yayın yaparsın o zaman.»

«Olabilir.»

Stevenson içkisini bitirdi. «Ama kanıt yok elinde. Bir varsayım bu. Hem de akla pek yatmayan bir varsayım. Bir

insanın ana babası yoksul diye onu suçlayamazsın. Senin çocukluğun ondan kötü geçti ama sen katil değilsin.»

«Şu anda elimde kanıt yok,» dedi Prine. Bulunamazsa da, üretebilir diye düşünüyordu

10

Sarah Piper Cuma öğleden sonranın büyük bir bölümü Las Vegas'a yapacağı beş günlük yolculuk için toplanmakla geçirdi. Üç yıldır özel müşteri listesinde olan erkek giyimcisi Ernie Nolan, altı ayda bir Las Vegas'a giderken onu da götürürdü. Yatak arkadaşlığı için bin beş yüz dolar verir, ayrıca kumar oynaması için de bir beş yüz dolar daha eklerdi buna. Ernie canavarın biri olsaydı, ki değildi, yine de bu tatile değerdi.

O günden başlayarak bir hafta izin almıştı Rhinestone Palace'tan. Ertesi sabah Vegas uçağına binmeden bu gece çalışmayacağına seviniyordu. Edna'nın evinden döndükten sonra ancak iki saat uyumuş ve o iki saat boyunca karabasanlardan kurtulamamıştı. Ernie'nin yanında formunda olmak için bu gece iyice dinlenmeliydi.

Eşyalarını toplarken içinde eksik bir şey olup olmadığını düşünüyordu. Kalpsiz miydi? Normal duyguları mı yoktu? Dün gece ağlamıştı. Ama bugün keyfi yerindeydi. Heyecanlıydı, New York'tan uzaklaşacağı için seviniyordu. İçine dönüp kendini inceleyince pek bir suçluluk hissettiği yoktu. Yeteri kadar görmüştü dünyayı... şiddet, mutsuzluk, bencillik. Acısını sürdüremediği için kendini suçlamı-

yordu bu yüzden. İnsanlar böyleydi: çıldırmamak için unuturlardı. Belki de hoş bir şey değildi bu. Ama gerçekti.

Saat üçte üçüncü bavulunu kapatırken bir adam telefon etti. O gece için randevu almak istiyordu. Sarah adamı tanımıyordu. Ama adam adresini sürekli müşterilerinin birinden aldığını söylüyordu. Sesinden fena bir insana benzememesine rağmen Sarah adami reddetmek zorundaydı.

«Başka bir işiniz varsa, onu iptal etmekten zararlı çıkmayacaksınız,» dedi adam.

«Başka biri yok. Sabaha Vegas'a gideceğim için biraz dinleneceğim.»

«Genel olarak ne kadar alırsınız?» diye sordu adam.

«İki yüz. Ama...»

«Ben üç yüz d,olar vereceğim.»

Sarah duraksadı.

«Dört yüz.»

«Size bir iki kızın adını verebilirim...»

«Ben geceyi sizinle geçirmek istiyorum. Manhattan'ın en güzel kadını diyorlar sizin için.»

Sarah güldü. «Düş kırıklığına uğrarsınız.»

«Ben kararımı verdim. Bir kere karar verdim mi de yeryüzünde bunu değiştirtecek bir şey olamaz. Beş yüz dolar.»

«Bu kadarı da fazla. Eğer...»

«Bakın bayan, beş yüz dolar benim için para değil Petrol işinde milyonlar kazandım. Beş yüz dolar... ve sizi bütün gece alıkoymayacağım. Saat altıda orada olurum. Biraz dinlendikten sonra yemeğe çıkarız. Saat onda evde olursunuz.»

«Kolay kolay pes etmiyorsunuz, öyle değil mi?»

«Ben inatçıyım. Memleketimde katır inadı derler buna.»

Sarah gülümsedi. «Pekâlâ. Siz kazandınız. Beş yüz dolar. Ama saat onda dönmüş .olacağız, söz mü?»

«Şeref sözü.»

«Bana adınızı söylemediniz.»

«Plover. Billy James Plover.»

«Size Billy James mi diyeceğim?»

«Billy yeter.»

«Beni kim salık verdi?»

«Adını telefonda söylemesem daha iyi olur.»

«Peki. Saat altıda.»

«Sakın unutmayın ama.»

«Hevesle bekliyorum,» dedi Sarah.

«Ben de,» dedi Billy.

11

Connie Davis geç saatlere kadar uyumuş ve antikacı dükkânını öğleden sonra açmıştı. Buna rağmen o gün gelen tek müşteri gününün kârlı geçmesini sağlamıştı. On yedinci yüzyıl İspanyol iskemlelerinden yedi tanesini satmıştı. Koyu renk meşe tahtasından, ayakları pençe, kolları şeytan kafaları biçimindeki iskemleleri sattığı kadın, Central-Park'a bakan .on dört odalı dairenin sahibiydi. Bunları arasıra ruh çağırdığı salonda kullanacağım söylemişti.

Connie daha sonraları dükkânın arkasındaki odaya geçip kahve yaptı kendine.

Ön tarafta büyük vitrin gürültüyle takırdayınca, gelenin kim olduğunu anlamak için başını kaldırıp baktı. Kimse yoktu ama. Camlar kış havasının ani şiddetiyle titremişti.

180'lerden kalma Sheraton masası başına geçip Gıcıham'ın özel numarasını çevirdi.

«Selam, Nick.»

«Selam, Nora.»

«İşini kolayladıysan seni bu akşam yemeğe çıkarmak istiyorum. Az önce İspanyol iskemlelerini sattım. Bunun kutlanması gerek.»

«Ne yazık ki olanaksız. Gece sabaha kadar çalışacağım buradaki işleri bitirmek için.»

«Memurların biraz fazla mesai yapamazlar mı?»

«Onlar kendi işlerini yaptılar. Ama benim ne kadar titiz olduğumu bilirsin. Her şeyi iki kere, üç kere kontrol etmezsem içim rahat etmez.»

«Gelip sana yardım edeyim.»

«Yapabileceğin bir şey yok ki!»

«O zaman bir köşede oturur, kitabımı okurum.»

«Connie, canın sıkılır burada. Eve git, keyfine bak. Ben gece saat ikide falan gelirim.»

«Olmaz. Sana engel olmam. Orada, iskemlede kitabımı okurken keyfim de yerinde olur. Nora'nın bu gece Nick'ine ihtiyacı var. Yiyecek bir şeyler de getiririm.»

«Eh... peki öyleyse. Geleceğini biliyordum zaten.»

«Büyük bir pizzayla bir şişe şarap. Tamam mı?»

«Tamam.»

«Ne zaman?»

«Yazı makinemin üstünde üyukluyordum zaten. Bu işi bu gece bitirebilmem için biraz kestirmem gerekecek. Millet gidince biraz uyurum. Saat yedi buçukta getir.»

«Oldu.»

«Saat sekiz buçukta konuğumuz olacak.»

«Kim?»

«Bir polis dedektifi. Kasap olayında bazı yeni ipuçlarını değerlendirmek istiyor.»

«Preduski mi?»

«Hayır, onun adamlarından biri. Bollinger. Bir iki dakika önce telefon edip bu gece eve gelmek istediğini söyledi. Ben de ona seninle birlikte geç saatlere kadar burada çalışacağımızı bildirdim.»

«Hiç oimazsa yemeğimizi yedikten sonra geliyor,» de-

di Connie. «Yemekten önce Kasaptan söz etmek midemi altüstü ederdi.»

«Yedi buçukta görüşürüz.»

«İyi uykular, Nicky.»

Connie kahve fincanını alıp vitrinin önündeki koltuklardan birine oturdu. Kalın paltoları içinde insanlar hızlı adımlarla geçiyorlardı dükkânın önünden.

Binalar arasından savrulan karlar hava akımlarına kapılıp dönüyordu.

Kahveyi yudumladıkça içinin ısındığını hissetti.

Graham'ı düşününce biraz daha ısındı. Graham'ı düşündüğü zaman hiç üşümezdi. Ne rüzgâr, ne kar, ne de Kasap etkilerdi onu. Grahcıın'ın yanında kendini güvende hissederdi... hattâ sadece onu düşünürken bile. Güvenli ve korunmuş. Graham'ın geçirdiği kazadan sonra gelişen bu korkusuna rağmen, gerekirse kendisi için canını feda etmekten kaçınmayacağını bilirdi. Tıpkı Connie'nin de onun için canını seve seve vereceği gibi. İkisinin de karşısına böyle dramatik bir seçme zorunluluğu çıkacak değildi kuşkusuz; ancak Connie, Graham'ın ilerki haftalar ve aylarda böyle bir bunalımla karşılaşmadan da eski cesaretini bulacağına inanıyordu.

12

Kahverengi çini döşeli, bej duvarlı, yüksek tavanlı ve floresanlarla aydınlatılmış oda dar ve uzundu. Kapının hemen yanındaki iki çelik masanın üstü, yazı makineleri, yapma çiçeklerin konduğu vazolar ve günün çalışmasından arta kalan kâğıtlarla doluydu. Masaların başındaki iyi giyimli iki kadın, odanın iç kapayıcı havasına rağmen neşeliydiler. Duvar boyunca beş kafeterya masası yanyana öyle sıralanmıştı ki, bunlarda oturacak olanlar kadınların yan tarafında kalıyordu. On madenî iskemle masaların bir tarafındaydı. Konum böyle olmasa, insan kendini bir sınıfta sanabilirdi.

Frank Bollinger kendini Ben Frank olarak tanıtıp ünlü Pir New York mimarlık bürosunda çalıştığını söyledi. Bowerton Binasının dosyasını istedi, paltosunu çıkartıp birinci masanın başına geçti.

Göründükleri kadar becerikli olan iki kadın az sonra yandaki odadan Bcwerton dosyasını getirdiler; orijinal planlar, plan ekleri, inşaat ruhsatı başvuruları, maliyetler, yenileme planları, fotoğraflar, mektuplar... Bawerton gökdeleni için kent yasalarının gerektirdiği ve belediyenin çeşitli daireleriyle yapılan yazışmaların hepsi oradaydı.

Lexington Caddesindeki kırk iki katlı Bowerton Binası 1928'da inşa edilmiş ve o günden sonra da büyük bir değişiklik görmemişti. Art deco şaheserlerden biri olarak kabul edilen binanın, çeşitli 'modernleştirme' girişimlerinden nasibini almaması nedeniyle bir yıl önce bir grup New York'lu binanın tarihi eser olarak kabul edilmesi için dilekçe-vermişlerdi. Bollinger için önemli olan, Graham Harris'in bürosunun binanın kırkıncı katında olmasıydı.

Bellinger bir saat on dakika boyunca binayı inceledi. Giriş kapıları. Servis kapıları. Acil çıkışlar. On altı asansörün yerleştirilmesi ve işletilmesi düzenleri. İki merdivenin yerleri. 1969'da, bir kapalı devre televizyon güvenlik sistemi yerleştirilmişti; onu da iyice inceledikten sonra saat dört kırk beşte hiçbir noktayı gözden kaçırmadığından emin olarak ayağa kalktı, gerindi. Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak paltosunu giydi.

Belediye Sarayından iki sokak ötedeki bir telefon kulübesinden Billy'yi aradı.

«Kontrolümü yaptım.»

«Bowerton'u mu?»

«Evet.»

«Ne diyorsun?» diye Billy heyecanla sordu.

«Yapılabilir.»

«Emin misin?»

«işe başlayacak kadar eminim.»

«Belki de sana biraz yardım etsem daha iyi olur. Ben...»

«Hayır,» dedi Bollinger. «Bir aksilik çıkarsa kimliğimi gösterip bir şikâyeti incelemek üzere geldiğimi söylerim. Sonra da sessizce sıvışırım. İkimiz birden orada olursak bunu nasıl açıklarız sonra?»

«Haklısın.»

«Sen saat onda o sokakta ol.»

«Ya oraya girince işin olamayacağına karar verirsen?) diye sordu Billy. «Ben orada beklemek...»

«İşi ycıpamayacaksam saat ondan çok önce haber veririm sana. Ama benden telefon gelmezse mutlaka orada ol.»

«Elbette. Başka ne yapabilirim ki? Ama on buçuktan öteye bekleyemem.»

«Bu kadarı yeter bana.»

Billy mutlulukla içini çekti. «Bu kenti başaşağı çevireceğiz.»

«Yarın gece kimse uyumayacak.»

«Duvarlara ne yazacağına karar verdin mi?»

Bollinger telefon kulübesinin yanından gürültüyle geçen otobüsün uzaklaşmasını bekledi. Seçtiği dizeler çok anlamlıydı. Billy'nin bunları takdir etmesini istiyordu. «Evet. Nietzche'den uzun bir tane. 'İnsanlara varlıklarının anlamını öğretmek istiyorum, üstün insanlardır bu anlam, insanın kara bulutlarından fışkıran yıldırım.'»

«Çok güzel. Bundan iyisini ben bile seçemezdim.»

«Teşekkür ederim.»

«Ya Blake?»

«The Four Zoas'tan, yedinci geceden bir parça. 'Aydınlığa açılmış yürekler...'»

Billy güldü.

«Beğeneceğini biliyordum.»

«Gerçekten de kalplerini açacak mısın?»

«Elbette,» dedi Bollinger. «Kalplerini de, başka yerlerini de, boğazlarından apışaralarına kadar.»

13

Saat tam altıda zil çaldı.

Kapıyı Sarah Piper açtı. Karşısında duranı görür görmez yüzündeki gülümseme silindi. «Senin ne işin var burada?»

«içeri girebilir miyim?»

«Şey...»

«Bu gece çok güzelsin. Baş döndürücü.»

Kadının üzerinde ince, turuncu pantolonlu bir giysi vardı. Dekoltesi göğüslerine kadar iniyordu. Sarah utanmışcasına elini göğsüne götürdü. «Özür dilerim ama seni .içeri alamam. Birini bekliyorum.»

«Beklediğin benim. Billy James Plover.»

«Ne? Senin adın değil ki bu!»

«Doğduğum zaman konulan adım bu. Yıllar önce değiştirmiştim ama.»

«Neden telefonda gerçek adını söylemedin?»

«Ünümü korumam gerek de ondan.»

Kadın hâlâ şaşkın bir halde gerileyip içeri aldı onu. Sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Kabalık ettiğini biliyordu ama kendine engel olamadan bakıyordu erkeğin yüzüne. Ne diyeceğini bilemiyordu.

«Şaşırmış görünüyorsun, Sarah.»

«Şaşırdım herhalde. Sen benim... benim gibi bir kadına gelecek birine benzemiyordun da...»

Billy kapı açıldığından beri gülümsüyordu. Şimdi bir kahkaha attı. «Senin gibi birinin nesi var ki? Müthiş bir kadınsın.»

Çılgınlık bu, diye düşündü Sarah. «Konuşman...» dedi..

«Güneyli aksanı mı?»

«Evet.»

«O da gençliğimin bir parçasıdır. Adım gibi. Onu da terketmemi ister miydin?»

«Evet. Böyle konuşman hiç hoş değil. Ürkütücü bir şey.» Sarah kollarını kendi gövdesine sardı.

«Ürkütücü mü? Hoşuna gider sanmıştım oysa. Billy olduğum zaman... ne bileyim ben... yepyeni biriymişim gibi; bir duyguya kapılırım.» Billy kadının yüzüne baktı. «Bir aksilik var. Yanlış bir adım attık sanırım. Benimle yatmak istemiyorsan, söyle. Belki de bende sana itici gelen bir şey vardır. Kadınlarla hep başarılı olmuş değilimdir. Anlarım. Söyle. Hemen giderim. Kırılma falan da yok.»

Kadın yine mesleki gülümsemesini yerleştirdi yüzüne.. Başını salladı. «Özür dilerim. Gitmene gerek yok. Şaşırdım,, hepsi bu.»

«Emin misin?»

«Elbette.»

Billy oturma odasına baktı, kapının yanındaki antika şemsiyeliğe dokundu. «Evin güzelmiş.»

«Teşekkür ederim.» Sarah gardroptan bir askı çıkardı. «Paltonu alayım.»

Billy paltosunu çıkartıp kadına verdi.

«Eldivenlerini de ver, paltonun cebine koyayım.»

«Eldivenim kalsın.»

Sarah dönünce onun kendisiyle kapı arasında durduğunu gördü. Sağ elinde bir sustalı çakı vardı.

«Kaldır onu,» dedi.

«Ne dedin?»

«Kaldır onu!»

Billy güldü.

«Ciddi söylüyorum.»

«Hayatımda senin kadar soğukkanlı bir orospu görmemiştim.»

«O çakıyı cebine sok. Sonra da defol git buradan.»

Billy bıçağı kadına doğru salladı. «Boğazlarını keseceğimi anladıkları zaman hep saçma sapan şeyler söylerler. Ama eminim hiçbiri ciddi olarak beni bundan vazgeçirebileceğini düşünmemiştir. Tâ ki seninle karşılaşana kadar. Çok soğukkanlısın.»

Sarah oturma odasına koştu. Kalbi güm güm atıyor, titriyordu; ama korkunun kendisini hareketsiz bırakmasına izin veremezdi. Komodinin gözünde bir tabanca vardı. Yatak odasına girip kapıyı kilitleyebilirse, tabancayı ele geçirene kadar zaman kazanabilirdi.

Billy iki adımda ona yetişip omzunu yakaladı.

Sarah kurtulmak için çırpındı.

Adam göründüğünden güçlüydü. Pençe gibiydi parmakları. Kadını döndürüp itti.

Sarah dengesini kaybedip sehpaya çarparak düştü. Kalın tahta bacaklardan birine kalçasını vurdu, parıltılı bir ampul gibi bir sancı dolaştı etlerinde.

Adam hâlâ gülerek başında dikilmiş duruyordu.

«Namussuz herif!»

«iki türlü ölebilirsin, Sarah. Kaçıp direnmeye çalışırsan seni şimdi öldürmeye zorlarsın beni. Ağır ağır, acı çek-

tirerek. Ya da işbirliği yaparsın, yatak odasına gelirsin, sana zevkli anlar geçirtmemi sağlarsın. O zaman söz veriyorum, bir anda ve hiç acı çekmeden öleceksin.»

Sakın paniğe kapılma, dedi Sarah kendi kendine. Sen Sarah Piper'sin, bir hiçtin, oysa şimdi bir şey oldun. Çok düştün ama hep kalktın. Bu kere de kalkacaksın. Kurtulacaksın bundan.

«Pekâlâ,» dedi. Ayağa kalktı.

«Aferin.» Adam bıçağı yan tarafına sarkıttı. Kadının bluzunu açıp elini soktu. «Güzel.»

Sarah gözlerini kapattı.

«Seni zevkten kendinden geçireceğim,» dedi Billy.

Sarah dizini erkeğin bacakları arasına sertçe vurdu.

Billy bir adım geriledi.

Sarah abajuru kapıp fırlattı. İsabet edip etmediğine bakmadan yatak odasına koşup kapıyı kapattı. Ama kilitleyemeden adam yetişip arkadan itti.

Sarah kapıyı kapatmaya çalıştı ama erkek ondan güçlüydü. Bir iki dakikadan fazla dayanamazdı. Onun için adamın alanca gücüyle kapıya abanmasını bekledi, sonra birden çekilip komodine koştu.

Billy birden açılan kapıyla içeri daldı, sendeleyerek düşer gibi oldu.

Sarah komodinin çekmecesini açıp tabancayı aldı. Billy bir yumrukta savurdu tabancayı. Silah gürültüyle duvara çarpıp yere düştü.

Neden bağırmıyorsun? diye sordu kendi kendine Sarah. Kapıyı itebiliyorken neden imdat çağırmadın? Bu sağlam yapılı binalarda sesini duyurcımazdın belki, ama neden elinde fırsat varken yapmadın bunu?

Nedenini biliyordu. Sarah Piper'di o. Hayatında yardım istememişti. Kendi sorunlarını hep kendisi çözümle-

•miş, kendi savaşlarını kendisi yapmıştı. Sert bir kadındı ve bundan gurur duyardı. O yüzden bağırmadı.

Korkudan titriyordu. Ama yaşadığı gibi ölmesi gerektiğinin farkındaydı. Şimdi kendini koyverirse, ağlayıp inlemeye başlarsa, hem de hiç kurtulma şansı yokken, o zaman tüm yaşamı bir yalan olacaktı. Yaşamının bir anlamı olması için, yaşadığı gibi ölmeliydi: kararlı, gururlu ve sert.

.Erkeğin yüzüne tükürdü

14

«Cinayet masası.»

«Bir dedektifle konuşmak istiyorum.»

«Adı lütfen?»

«Kim olursa olsun. Önemi yok.»

«Acil bir durum mu?»

«Evet.»

«Nereden arıyorsunuz?»

«Önemi yok dedim. Bir dedektifle konuşmak istiyorum.»

«Adresinizi, telefon numaranızı, adınızı ve...»

«Hemen bir dedektif bağlayın, yoksa kapatırım.»

«Dedektif Martin konuşuyor.»

«Az önce bir kadın öldürdüm.»

«Nereden telefon ediyorsunuz?»

«Onun evinden.»

«Adresi?»

«Cok güzeldi.»

«Adresi söyleyin lütfen.»

«Harika bir kadın.»

«Adı ne?»

•«Sarah.»

«Soyadını biliyor musunuz?»

«Piper.»

«Sararı Piper mi?»

«Evet.»

«Sizin adınız ne?»

«Kasap.»

«Gerçek adınız mı bu?»

«Bunu söyleyecek değilim.»

«Söyleyeceksiniz. Onun için aradınız bizi.»

«Hayır. Gece sona ermeden birkaç kişi daha öldüreceğimi söylemek için aradım.»

«Kimleri?»

«Biri sevdiğim kadın.»

«Adı ne?»

«Söylememek isterdim.»

«Söyleme öyleyse. Sen..»

«Ama benden kuşkulanıyor sanırım.»

«Bak, neden...»

«Nietzsche haklıydı.»

«Kim?»

«Nietzsche.»

«Kim o?»

«Bir filozof.»

«Ha.»

«Kadınlar konusunda haklıydı.»

«Ne demiş kadınlar konusunda?»

«Bize engel olurlar. Kusursuzluğa varmamızı önlerler. Onlar için, harcadığımız o kadar enerji boşa harcanır. O seks gücünü başka işe harcayabilirdik. Düşünmeye ve çalışmaya. Enerjimizi kadınlara harcamasaydık evrimimizi tamamlayabilirdik.»

«Neymiş bu evrimimiz?»

«Bu konuşmanın nereden yapıldığını araştırıyor musunuz?»

«Hayır, hayır.»

«Araştırıyorsunuz elbette.»

«Gerçekten araştırmıyoruz.»

«Bir dakika sonra buradan gitmiş olacağım. Yarın kim olduğumu, Kasabın kim olduğunu öğreneceğinizi söylemek istedim size. Ben insanın kara bulutlarından fışkıran yıldırımım.»

«Bak gel...»

«Güle güle, dedektif Martin.»

15

Cuma akşamı saat yedi sularında Manhattan'a kar yağmaya başladı. Kapkara gökyüzünden tipi halinde inen kar, karanlık sokaklarda soluk ve değişken biçimler yaratıyordu.

Frank Bollinger oturma odasının penceresinin önünden geçen milyonlarca kar tanesini seyrediyordu. Yağışa çok sevinmişti. Haftasonunun gelmiş olması yanında, havanın bu ani kötüleşmesi sonucunda Bowerton Binasında Harris ile kadının yanında başkalarının olması epey kuşkuluydu. Oraya varıp planını uygulaması olasılığı epey güçlenmişti artık. Kar kendisine suçortaklığı edecekti.

Saat yediyi yirmi geçe paltosunu giydi.

Tabancası ceketinin sağ cebindeydi. Mermilerin kolaylıkla saptanabileceği polis tabancasını kullanmıyordu. Elindeki, 1969'dan bu yana Birleşik Devletlere sokulması yasak olan .38'lik Walther PPK'ydi. Ucunda yine Walther Şirketince çeşitli seçkin Avrupalı güvenlik kuvvetleri için yapılmış olan bir susturucu vardı. Susturucunun takılı o' masına rağmen tabanca kolaylıkla palto cebine giriyordu. Bollinger silahı bir uyuşturucu ve kadın tüccarı sanığının cesedinden almıştı. Tabancayı görür görmez sahip olma

isteğine kapılmış ve raporunda bundan söz etmemişti. Hemen hemen bir yıl öncesindeydi bu olay. Bu geceye kadar kullanma fırsatı bulamamıştı.

Sol cebinde elli mermilik bir kutu vardı. Şarjördekiler yeterdi ama her olasılığa karşı hazırlıklı olmalıydı.

Evden çıkıp merdivenleri ikişer ikişer indi.

Dışarda kar taneleri, öğütülmüş cam kırıkları gibiydi. Binaların ve ağaçların kuru dalları arasında rüzgâr uğulduyordu.

Bcwerton Binasının kırkıncı katındaki Harris Yayınevi'nde, beş odalık dairenin en büyük odası Graham Harris'indi. Odanın duvarları ahşap kaplıydı. Tavandan yere kadar inen orman yeşili perdeler, yünlü halıyla tam bir uyum içindeydi. Graham'ın masası eskiden bir Steinway piyanosuydu. Müzik aletinin içi boşaltılmış, önü alçaltılmış, masa biçimine sokulmuştu. Masanın ardında dağcılık ve kayak sporları kitaplarıyla dolu raflar vardı. Oda dört tane antika ayaklı seramik abajurla aydınlatılmıştı. Masanın üstünde de iki pirinç okuma lambası vardı. Pencerelerin önüne küçük bir toplantı masasıyla dört iskemle yerleştirilmişti. Koridor kapısının yanında on yedinci yüzyıl İngiliz antikası olan süslemeleri oymalı bir askılık vardı. Duvarlarda dağcılık ekiplerinin fotoğrafları arasında karlı bir dağ manzarasını sergileyen bir de yağlıboya tablo görülüyordu. Burası emekli bir profesörün odası samlabilirdi. Kitap okunan, pipo içilen, efendisinin ayakları dibinde köpeğin yattığı bir oda.

Connie alüminyum kâğıtlı paketi açtı, pizzanın buharları yükseldi, odaya baharatlı bir koku yayıldı.

Şarap soğutulmuştu. Connie pizzacı dükkânında piz-

za hazırlanana kadar şişeyi buzdolabında saklatmıştı.

İkisi de çok aç olduklarından bir süre hiç konuşmadan yiyip içtiler.

«Uyudun mu biraz?» diye sordu sonra Connie.

«Hem de nasıl!»

«Kaç saat?»

«İki.»

«İyi uyudun mu bari?»

«ölüler gibi.»

«Öyle bir halin yok ama.»

«Ölü gibi mi?»

«Hiç de uyumuşa benzemiyorsun.»

«Belki de rüyamda gördüm uyuduğumu.»

«Gözlerinin altında kara halkalar var.»

«Rudolph Valentin.0 görünüşüm o.»

«Eve gidip yatmalısın.»

«Yarın sabah matbaayla başım belaya girsin, öyle mi?»

«Seninki üç ayda bir çıkan bir dergi. Bir sayısı iki gün önce ya da sonra olmuş, hiç farketmez.»

Frank Bollinger arabasını bir ara sokağa park edip Bowerton Binasına kadar yürüdü.

Kaldırımlar yarım santim kadar karla örtülmüştü bile. Aşın hızla'giden bir iki taksi dışında, Lexington Caddesinde pek trafik yoktu.

Bowerton Binasının ana girişi kaldırımdan yedi sekiz metre içerdeydi. Bu saatte üçü kapalı olan dört döner kapısı vardı. Kapıların ötesinde mermer, bakır ve pirinçle süslü zengin bir antre, amber renkli ışıklarla aydınlatılmıştı.

Bollinger tabancasını okşayarak içeri girdi.

Başının üstünde bir televizyon kamerası, açık olan kapıya çevriliydi.

Bollinger üstünü silkeleyerek kameranın altında durdu. Kontrol .odasındaki adam kameranın önünde duran birinden kuşkulanmazdı.

İkinci bir güvenlik görevlisi de asansörlerin yanında oturuyordu.

Bollinger kameranın görüş alanından çıkarak adama doğru yürüdü.

«İyi akşamlar,» dedi nöbetçi.

Boliinger yürürken cebinden altın polis armasını çıkarmıştı. «Polis.» Sesi yüksek tavanda ve mermer duvarlarda yankılandı.

«Bir aksilik mi var?»

«Bu gece çalışan var mı burada?»

«Sadece dört kişi.»

«Hepsi aynı büroda mı?»

«Hayır. Ne oldu?»

Bollinger masanın üstünde açık duran kayıt defterini gösterdi. «Dördünün de adlarını istiyorum.»

«Bakalım... Harris, Davis, Ott ve MacDonald.»

«Ott'u nerede bulabilirim?»

«On altıncı katta.»

«Büronun adı ne?»

«Cragmont İthalat.»

Güvenlik görevlisinin beyaz ve toparlak bir yüzü vardı. Dudakları ince, bıyığı ufacıktı. Yüzüne meraklı bir ifade vermeye çalışırken bıyığı neredeyse burnunun içinde kaybolacaktı.

«MacDonald kaçıncı katta?» diye sordu Bollinger.

«Aynı katta. On altı.»

«Ott'la mı çalışıyor?»

«Evet.»

«Yalnızca bu dördü mü var binada?»

«Yalnızca o dördü.»

«Belki de geç saatlere kadar çalışan başkaları vardır ve senin haberin yoktur.»

«Olanaksız. Saat beş buçuktan sonra yukarı çıkan herkes adını yazıp imzalamak zorunda. Saat altıda bütün binayı gezeriz. Kimin geç saatlere kadar çalışacağını saptamak için. Sonra da çıkışlarını kaybederiz. Bina yönetimi çok sert yangın önlemleri almıştır. Bu da onun bir parçası zaten.» Adam defteri gösterdi. «Yangın olsa bile binada kimin nerede olduğunu biliriz.»

«Peki, bakım ekipleri?»

«Ne olmuş ki?»

«Kapıcılar. Temizleyici kadınlar. Çalışan var mı şu anda?»

«Cuma gecesi hiçbiri çalışmaz.»

«Emin misin?»

«Elbette eminim.» Adam bu sorgudan sıkılmıştı besbelli. Ayrıca soruları yanıtlamamasının daha doğru olacağını düşünüyordu. «Onlar yarın sabahtan gelip akşama kadar çalışırlar.»

«Bina teknisyeni?»

«Schiller. Gece teknisyeni odur.»

«Schiller nerede?»

«Aşağıda.»

«Aşağıda nerede?»

«Isıtma pompalarından birini kontrol ediyor sanırım.»

«Yalnız mı?»

«Evet.»

«Başka kaç tane güvenlik görevlisi var?»

«Bana neler olduğunu söyleyecek misin?»

«Âcil durum bu!» dedi Bollinger. «Senden başka kaç güvenlik görevlisi var?»

«Yalnızca iki kişi. Ne âcil durumu?»

«Bomba yerleştirildiği konusunda bir ihbar aldık.»

Adamın dudakları titredi. Bıyığı düşecek gibiydi. «Şaka ediyorsun.»

«Keşke öyle olsaydı.»

Bekçi iskemlesinden kalktı, masanın önüne doğru yürüdü.

Bollinger cebinden tabancasını çıkardı.

Adam sapsarı kesildi. «Bu ne demek oluyor?»

«Sakın seninkine davranayım deme.»

«Bak., bomba ihbarı diyorsun... ben telefon etmedim ki...»

Bollinger güldü.

«Doğru ama.»

«Herhalde öyledir.»

«Hey... tabancanın susturucusu var.»

«Öyle.»

«Ama polisler...»

Bollinger adamı iki kere göğsünden vurdu.

Adam darbe etkisiyle mermer duvara savruldu. Bir an sanki birinin boyunu ölçüp duvara işaretlemesini beklercesine dimdik durduktan sonra olduğu yere yığıldı.

İkinci Bölüm

CUMA
Saat 20:00 - 20:30

16

Bollinger yerde yatan adamdan dönüp kapıya baktı. Kimse yoktu, kaldırımlar da boştu. Cinayeti gören olmamıştı.

Bollinger hızlı ama telaşsız hareketlerle tabancasını cebine soktu, adamı kollarından tuttuğu gibi iki asansör dizisinin arasındaki bekleme verine soktu. Şimdi kapıdan bakan biri ancak boş holü görebilirdi.

Ölü adamın gözleri açıktı, bıyığı suratının ortasına yapıştırılmıştı sanki.

Bollinger adamın cebinden yedi anahtarlı bir anahtarlık çıkardı.

Doğruca kapıya gitmek isterdi ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu. O zaman kameranın görüş alanına girerdi. Kapalı devre televizyon sisteminin başındakiler onun kapıyı kilitlediğini görünce işkilleneceklerdi. Ne olduğunu anlamak için aşağı inecekler, Bollinger de sürpriz avantajını kaybedecekti.

O öğleden sonra Belediye Sarayında incelediği planların ayrıntılarını hatırlayarak holün arkasına doğru yürüdü, soldaki kısa koridora girdi. Dört kapı vardı burada. Sağdaki ikinci, bekçi odasıydı. Kapisı açıktr.

Islak ayakkabılarından çıkan sesi adamların duyup duymadıklarını merak ederek kapıya yaklaştı.

İçerde iki adam çene çalıyorlar, işlerinden yakınıyorlardı.

Önünde oturdukları masanın üstünde üç televizyon ekranı vardı. Adamlar ekranlara bakmadan iskambil oynamaktaydılar.

Yaşlı olanı elli yaşlarında vardı. İriyarı. Kır saçlı. Eski bir boksör. Sol üst cebinde 'Neely' yazıyordu. Ağır hareket eden bir adamdı. Bollinger'i görünce, yapması gerektiği gibi, tabancasına davranmadan, «Ne oluyor burada?» dedi.

Ötekisi otuz yaşlarındaydı. ince yapılı. Beyaz elli. Neely'nin dikkatini çeken şeyi görmek için döndü. Onun da cebinde 'Faulkner' yazıyordu.

Bollinger önce Faulkner'i vurdu.

Adam akıp giden canını durdurmaya geç kalmış bir halde iki eliyle boğazını tutarak iskemlesiyle birlikte arkaya devrildi.

«Hey!» Şişko Neely sonunda ayağa kalkmıştı. Tabanca kılıfı kapalıydı.

Bollinger iki kurşun da ona sıktı.

Neely kaba bir dönüşle masanın üstüne yığıldı, masa kırıldı, iskambil kâğıtları yağmuru altında yere devrildiler.

Bollinger adamların nabızlarını kontrol etti.

Ölmüşlerdi.

Odadan çıkarken kapıyı kapattı.

Hple dönüp açık olan tek kapıyı da kilitledi, anahtarlarını cebine soktu.

Sonra iskemleye oturdu, cebinden mermi kutusunu çıkartıp tabancanın şarjöründe eksilen mermileri doldurdu.

Saatine baktı. Sekizi on geçiyordu. Tam zamanı.

17

«Şahane bir pizzaydı,» dedi Graham.

«Şarap da öyle. Bir kadeh daha al.»

«Yeteri kadar içtim.»

«Küçük bir kadeh.»

«Hayır. Çalışmam gerek.»

«Lanet olsun.»

«Geldiğinde biliyordun bunu.»

«Seni sarhoş etmeye çalışıyordum.»

«Bir şişe şarapla mı?»

«Sonra da yatağa atacaktım.»

«Yarın gece,» dedi Graham.

«O zamana kadar ihtirastan kör olurum.»

«Önemi yok. Aşk kör bir deneydir.»

Connie yüzünü buruşturdu.

Graham kalkıp onun yanına geldi, yanağına bir öpücük kondurdu. «Okuyacak kitap getirdin mi?»

«Bir Nero Wolfe cinayet romanı getirdim.»

«Oku o halde.»

«Arada sırada sana bakabilir miyim?»

«Bakacak ne var ki?»

«Erkekler neden Playboy dergisi alırlar?» diye sordu kadın.

«Çıplak çalışacak değilim ki!»

«Çıplak olman gerekmez.»

«Çok sıkıcı.»

«Sen giyinikken bile çok seksisin.»

«Pekâlâ. Ama konuşma yok.»

Connie erkeğin tepkisine çok sevinmişti. Onun aşağılık kompleksini tabaka tabaka soyduğunu hissediyordu.

18

Binanın gece teknisyeni kırk beş elli yaşiarında, beyaz tenli, topluca bir adamdı. Üzerinde gri bir pantolonla gri-beyaz-mavi kareli bir gömlek vardı. Piposunu içiyordu.

Elinde tabancasıyla Bollinger'i görünce. «Sen de kimsin?» diye sordu hafif bir Alman aksanıyla.

«Sie sind Herr Schiller, nicht vuar?» diye sordu Bollinger. Büyükannesiyle büyükbabası Alman asıllıydılar. Almancayı çocukluğunda öğrenmiş ve unutmamıştı.

Almancayı duyan adam şaşırmıştı. Tabancayı görünce endişelenmişti ama Bollinger'in gülen yüzü karşısında ne diyeceğini bilemedi. «Ja, ich bin es,» dedi.

«Esfreut mich sehr Sie kennenzulemen. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.»

Schiller piposunu ağzından çıkardı. «Ya tabanca?» dedi.

«Fuer den Mord, Cinayet için,» dedi Bollinger. Ve iki el ateş etti.

Bollinger jst kata çıkıp bekçi odasının karşısındaki odanın kapısını açtı, ışığı yaktı.

Daracık odada telefon ve elektrik kabloları vardı. Duvarlar ve tavan, sıvanmış beton halinde bırakılmıştı. Bir

kenarda iki yangın söndürücü duruyordu.

Bollinger odanın ucundaki iki madeni dolaba yürüdü. Kapakların üstünde telefon şirketinin amblemi vardı. Her birinde yirmi altı küçük levyeyle sigortalar bulunuyordu. Hepsi de 'açık' durumundaydı. Bollinger hepsini teker teker kapalı duruma getirdi.

'Yangın Durumu' yazan kutunun kapağını kanırtarak açtı, içindeki tellerle oynadı.

O iş bitince bekçi odasına girdi. Cesetlerin yanından geçip kapalı devre ekranlarının önündeki telefonlardan birini kaldırdı.

Çevir sesi yoktu.

Ötekinde de.

Bollinger hafif bir ıslık çalarak asansöre bindi.

Kontrol kutusunda iki anahtar deliği vardı. Üstteki onarım için panoyu kaldırıyor, alttaki ise kaldırma mekanizmasını kapatıyordu.

Öldürdüğü adamdan aldığı anahtarları denedi. Üçüncüsü alt kilidin anahtarıydı.

Bollinger beşinci kat düğmesine bastı. Göstergedeki ışık yanmadı; kapılar kapanmadı; asansör kıpırdamadı.

Islığını yükselterek on beş asansörün on dördünü aynı şekilde devreden çıkardı. İşleyenle on altıncı kata çıkıp Ott ile Macdonald'ın işini bitirecek, sonra da Harris ile kadının beklediği kırkıncı kata çıkacaktı.

19

Graharn ağzını açıp bir şey demediyse de, Connie bir şeyler olduğunu anlamıştı. Güçlükle soluyordu Harris. Connie kitabından başını kaldırınca onun çalışmayı bırakmış, havaya bakmakta olduğunu gördü. Gözleri dalmıştı. «Ne oldu?»

«Hiçbir şey.»

«Yüzün sararmış.»

«Başım ağrıyor.»

«Titriyorsun.»

Graharn cevap vermedi.

Connie kitabını bırakıp kalktı, onun yanına gitti, masanın kenarına ilişti. «Graharn.»

«Bir şeyim yok. İyiyim.»

«Hayır, değilsin.»

«İyiyim diyorum.»

«Az önce iyi değildin.»

«Bir anlık bir şeydi.»

Connie erkeğin elini tuttu. Buz gibiydi. «Hayal mi gördün?»

«Evet.»

«Ne gördün?»

«Kendimi. Bana ateş ediliyordu.»

«Hiç komik değil.»

«Daha önce kişisel bir hayal görmemiştin. Önsezilerinin hep başka insaniara yönelik olduğunu söylüyordun.»

«Bu kere öyle değil.»

«Belki de yanılıyorsun.»

«Sanmam. Sırtıma bir tokmak indirilmiş gibi oldum. Soluğum kesildi. Düştüğümü gördüm.» Mavi gözleri irileşmişti. «Kan vardı. Pek çok kan.»

Connie'nin yüreği sızlıyordu. Graharn şimdiye kadar hiç yanılmamıştı ve şimdi de vurulacağını haber veriyordu.

«Yani vurulup ölmekten mi söz ediyorsun?»

«Bilemiyorum. Belki de sadece yaralanma. Sırtımdan vuruluyorum. Burası kesin.»

«Kim yaptı bunu... yani kim yapacak?»

«Kasap sanırım.»

«Onu gördün mü?»

«Hayır. Sadece güçlü bir izlenim.»

«Nerede oldu?»

«Çok iyi bildiğim bir yerde.»

«Burada mı?»

«Belki...»

«Evde mi?»

«Belki.»

Sert bir rüzgâr esince perdelerin ardında camlar zangırdadı.

«Ne zaman olacak?» diye sordu Connie.

«Yakında.»

«Bu gece mi?»

«Emin değilim.»

«Yarın?»
«Belki.»
«Pazar günü?»
«O kadar geç değil.»
«Ne yapacağız peki?»

20

Asansör on altıncı katta durdu.

Bollinger asansörden çıkmadan anahtarıyla bir daha işlemez hale getirdi. Asansör artık ,o ihtiyaç duyana kadar açık kapılarıyla orada kalacaktı.

On altıncı kat hemen hemen karanlıktı. Tavanda bir fl.oresan lambası asansör girişini aydınlatıyordu. Ama onun dışında tek ışık, binanın iki ucundaki âcil çıkış kapılarının kırmızı ışıklarıydı.

Bollinger karanlıkla karşılaşacağını tahmin etmişti. Cebinden ince bir el feneri çıkartıp yaktı.

On altıncı katta, altısı asansörlerin sağında, dördü solunda olmak üzere on işyeri vardı. Bollinger sağa doğru yürüdü. Az sonra aradığı kapının önündeydi. CRAGMONT İTHALAT.

Fenerini söndürüp cebine soktu.

Tabancasını çıkardı.

İşler ne kadar da yolunda gidiyor, diye düşünüyordu. Burasını bitirir bitirmez asıl hedefine yönelecekti. Önce Harris. Sonra da kadın. Kadın eğer güzelse... eh, işler planlandığından hızlı gittiği için bir saati vardı. Eğer değerse, kadına ayırabileceği bir saat. Bir kadın açlığı his-

sediyordu zaten. Bir kadın, bir masa dolu yiyecek ve viski. Ama en çok kadın. Bir saatte onu keyfince kullanabilirdi.

Kapıyı yoklayınca kilitli olmadığını gördü.

Bir kabul odasına girmişti. Loştu içersi. Yandaki yarı açık kapıdan ışık geliyordu.

Bollinger ışığın düştüğü yere sessizce yürüyüp içeri kulak verdi. İki adam konuşuyorlardı. Kapıyı açıp girdi.

Kâğıtlar ve dosyalarla dolu bir masanın başında oturuyorlardı. Ceketlerini ve kravatlarını çıkarmışlar, kollarını sıvamışlardı. Birinin üstünde mavi, diğerinde beyaz bir gömlek vardı. Tabancayı ilk bakışta gördüler ama gördüklerini anlamaları için bir iki saniye gerekti.

«Burası parfüm kokuyor,» dedi Bollinger.

Yüzüne bakıyorlardı.

«Parfüm mü kullanıyorsunuz?»

«Hayır,» dedi mavi gömleklisi. «Biz parfüm ithal ederiz.»

«MacDonald hanginiz?»

Adamlar tabancaya, birbirlerine, sonra yine tabancaya baktılar.

«MacDonald hanginiz?» diye sordu Bollinger.

Mavi gömlekli, «MacDonald o,» dedi.

Beyaz gömlekli, «MacDonald o,» dedi.

Mavi gömlekli, «Yalan,» dedi.

«Hayır, yalan söyleyen o,» dedi diğeri.

Mavi gömlekli, «MacDonald'dan ne istediğinizi bilmiyorum,» dedi. «Beni aranızdaki işe karıştırmayın. Ona ne yapacaksanız yapın ve gidin buradan-»

Beyaz gömlekli, «Tanrım!» diye bağırdı. «Ben MacDonald değilim! Senin aradığın bu orospu çocuğu! Ben değilim!»

Bollinger güldü. «Önemi yok. Ben Bay Ott'un da işini bitirmeye gelmiştim.»

«Benim mi?» dedi mavi gömleklisi. «Beni kim öldürtmek isteyebilir ki?»

21

«Preduski'yi aramalısın,» dedi Connie.

«Neden?»

«Polisin seni koruması için.»

«Bir yararı yok.»

«Ama o senin gördüğün hayallere inanıyor.»

«Biliyorum.»

«Seni koruyacaktır.»

«Elbette,» dedi Graham. «Ama benim dediğim o değildi.»

«Açıkla.»

«Connie, sırtımdan vurulduğumu gördüm. Olacak bir şey bu. Gördüğüm şeyler hep oluyor. Kimse bunu önleyemez.»

«Önceden belirlenmiş yazgı diye bir şey olamaz. Gelecek değiştirilebilir.»

«Öyle mi?»

«Bunun böyle olduğunu biliyorsun.»

Erkeğin mavi gözleri korku doldu. «Bundan pek kuşkuluyum.»

«Emin olamazsın.»

«Ama eminim.»

Onun bu davranışı, bütün eksikliklerini yazgıya bağlaması Connie'yi her şeyden çok üzüyordu. Bu da korkaklığın özellikle inatçı bir türüydü. Graham kendi yaşamının tüm sorumluluğunu reddediyordu.

«Preduski'yi ara,» dedi.

Graham bakışlarını indirdi, kadının eline baktı ama ovucunu nasıl bir şiddetle sıkmakta olduğunu farketmedi.

«Bu adam seni öldürmek üzere eve gelirse, büyük bir olasılıkla ben de orada olacağım,» dedi Connie. «Seni öldürüp gittikten sonra beni sağ mı bırakacak sanıyorsun?»

Onu Kasabın bıçağı altında düşünen Graham, Connie'nin düşündüğü gibi dehşete düşmüştü. «Aman Tanrım!»

«Preduski'ye telefon et.»

«Peki.» Graham kadının elini bıraktı. Telefonu kaldırdı, bir an bekledi, numarayı çevirdi, yine bekledi, sonra almacı yerine bıraktı.

«Ne oldu?»

Graham kaşlarını çattı. «Çevir sesi gelmiyor.» Bir süre bekledikten sonra yine denedi. «Hâlâ yok.»

Connie masadan indi. «Sekreterinin telefonunu deneyelim.»

Kabul odasına gittiler.

O telefon da çalışmıyordu.

«Garip,» dedi Graham.

Connie'nin kalp atışları hızlanmıştı. «Bu gece mi gelecek?» diye sordu.

«Söyledim ya, kesin olarak bilemem.»

«Şu anda binada mı?»

«Telefonu onun kestiğini düşünüyorsun.»

Connie başını salladı.

«Çok uzak bir olasılık bu. Normal bir kesintidir.»

Connie kapıyı açıp koridora çıktı. Graham da aksayan

bacağını sürüyerek arkasından yürüdü..

Koridor karanlıktı. İmdat kapıları üstünde iki: kırmızı lamba yanıyordu. Yirmi metre ötedeki asansör girişi önünden de hafif bir mavi ışık yayılıyordu.

Kırkıncı katta kendi soluklarından başka çıt yoktu.

«Ben kâhin değilim,» dedi Connie. «Ama bu işten hoşlanmadım. Bir şeyler hissediyorum, Graham.»

«Böyle bir binada telefon hatları duvarların içindedir. Binanın dışında da, yeraltında. Bu kentte tüm hatlar yeraltındadır. Onlara nasıl erişebilir ki?»

«Bilemiyorum. Ama belki o biliyor.»

«Büyük bir tehlikeye atılıyor demektir.»

«Daha önce de böyle tehlikelere atıldı.»

«Ama bunun gibi değil. Yalnız değiliz. Binada güvenlik görevlileri var.»

«Kırk kat aşağıda ama.»

«Epey uzak, doğru,» dedi Graham. «Haydi gidelim buradan.»

«Beiki de boşuna telaşlanıyoruz.»

«Herhalde.»

«Belki de olduğumuz yerde güvencedeyiz.»

«Olabilir.»

«Paltolarımızı alayım.»

«Boş ver paltoları,» dedi Graham. «Kadının elini tuttu.. «Yürü. Asansöre gidiyoruz.»

Bollinger Mac Donald ile Ott'u öldürmek için sekiz kurşun harcamıştı. Adamlar mobilyaların arkasına saklanıyorlardı.

Ancak son kurşunu sıktığında tabancanın susturucusu artık ses kesmiyordu. Beş altı el ateşten sonra hiçbir

susturucu etkili bir biçimde çalışmazdı. Son üç el ateş, orta büyüklükte bir çoban köpeğinin sert havlamaları gibiydi. Ama önemi yoktu bunun. Ses ne sokaktan, ne de kırkıncı kattan duyulabilirdi.

Bollinger, Cragmon İthalatın antresinde ışığı yakıp tabancayı doldurdu, susturucuyu çıkarıp cebine soktu. Namlunun susturucudan kopacak parçalarla bozulmasını göze alamazdı. Harris ile kadını öldürdüğünde çıkacak sesi duyacak kimse yoktu nasıl olsa. Kırkıncı katta patlayan bir silahın sesi de caddeye kadar inmezdi.

Saatine baktı. 8:25.

Işığı söndürdü, asansöre doğru yürüdü.

Kırkıncı kata çıkan sekiz asansörün hiçbiri işlemiyordu.

Cannie sonuncu asansörün çağırma düğmesine de bastı. Yine bir şey olmayınca, «Önce telefon, şimdi de bu,» dedi.

Soluk ama keskin fl.oresan ışıkları altında Graham'ın gamzeleri çok daha derindi; aşırı heyecan rolünü oynamak üzere, boyanmış bir kabuki oyuncusunu andırıyordu. «Kapana kıstırıldık.»

«Sıradan bir arıza olabilir,» dedi Connie. «Mekanik arıza. Şu anda onarılıyordur.»

«Ya telefonlar?»

«Rastlantı. Belki de kötü bir şey yoktur.»

Birden asansörün gösterge numaraları arka arkaya yanmaya başladı: 16...17...18...19...20...

«Biri geliyor,» dedi Graham.

Connie'nin sırtından aşağı buzlu sular boşandı.

...25...26...27...

«Belki de güvenlik görevlileridir,» dedi.

Graham cevap vermedi.

Connie kaçmak istiyor, ama yerinden kıpırdayamıyordu. Sayılar onu büyülemiş gibiydi.

...30...31...32...

Kanlı çarşaflar arasında yatan kadınları, boğazları yarılmış, parmakları, kulakları kesilmiş kadınları düşündü.

...33...

«Merdiven!» dedi Graham.

«Merdiven mi?»

«Tehlike çıkışı merdivenleri.»

...34... •

«Eee?»

«Aşağı inmeliyiz.»

«Bir iki kat aşağıya mı saklanacağız?»

...35...

«Hayır. En aşağı ineriz.»

«Çok uzak.»

«Orada yardım buluruz.»

...36...

«Beiki de yardıma ihtiyacımız yok.»

«Var,» dedi Graham.

...37...

«Ama senin bacağın...»

«Tam sakat değilim!»

Kadını omzundan yakaladı. Parmakları canını acıtıyordu ama Connie onun ne kadar sıktığının farkında olmadığını biliyordu. «Yürü, Connie!»

...39...

Kadının duraksaması karşısında çaresizliğe kapılan Graham onu iteleyerek çıkardı. Connie sendeledi, düşecek gibi oldu.

Karanlık koridorda koşarak giderlerken arkalarında asansör kapılarının açıldığını duydu.

Bollinger asansörden çıkınca iki kişinin koşarak uzaklaştıklarını gördü. Harris ile kadın mı? Haber mi almışlardı? Benim kim olduğumu biliyorlar mı? Nasıl bilebilirler?

«Bay Harris?» diye seslendi.

Graham ile Connie, Harris Yayınlarının açık kapısı önünde durdular. Adama doğru döndüler. Ancak Bollinger hâlâ yüzlerini göremiyordu.

«Siz misiniz, Bay Harris?»

«Siz kimsiniz?»

«Polis.» Bollinger bir adım attı, bir adım daha. Yürürken cebinden armasını çıkardı. Arkasından asansör bölmesinin ışığı vurduğu için onların kendisinden iyi gördüklerini biliyordu.

«Daha fazla yaklaşma,» dedi Graham.

Bollinger durdu. «Ne oldu?»

«Daha yakına gelmenizi istemiyorum.»

«Neden?»

«Kim olduğunuzu bilmiyoruz.»

«Ben dedektifim. Frank Bollinger. Saat sekiz buçukta randevumuz vardı. Unuttunuz mu?» Bir adım daha. Bir daha.

«Buraya nasıl çıktınız?»

Korkudan ödü patlıyor, diye düşündü Bollinger. Gülümsedi. «Ne oluyor size böyle kuzum? Neden bu kadar sinirlisiniz? Beni bekliyordunuz.» Bollinger hayvanları korkutmamak için çok ağır ve çok kısa adımlarla ilerliyordu.

«Buraya nasıl çıktınız?» diye bir daha sordu Graham. «Asansörler çalışmıyor.»

«Yanılıyorsunuz. Asansörle çıktım.» Elini uzatıp ışığın altın levhadan yansıyacağını umarak armasını gösterdi. Yolun beşte birini almıştı bu arada.

«Telefonlar da kesik,» dedi Harris.

«Öyle mi?» Bir adım. Bir adım daha.

Bollinger sağ elini paltosunun cebine sokup tabancanın kabzasını kavradı.

Connie gözlerini üzerlerine doğru gelen gölgeden ayıramıyordu. Graham'a, «Prine programında söylediklerini hatırlıyor musun?» diye hafif sesle sordu.

«Neyi?»

Korkuya esir olma, diye düşündü Connie adamın çatlak çıkan sesini duyunca. Şimdi pes edip beni bununla yalnız bırakma.

«Hayalinde polisin katili iyi tanıdığını söylemiştin.»

«Ne olacak?»

«Belki de Kasap bir polistir.»

«Tanrım! Şimdi oldu!»

Çok alçak sesle konuşuyorlardı.

Bollinger yaklaşıyordu. İriyarı, ayı gibi. Yüzü gölgedeydi. Aralarındaki mesafe yarıya inmişti şimdi.

«Olduğun yerde kal,» dedi Graham. Ama sesi otoriter değildi.

Bellinger durdu. «Bay Harris... çok garip davranıyorsunuz. Ben bir polisim. Siz... sanki benden saklamak istediğiniz bir şey varmış gibi davranıyorsunuz.» Bir adım daha attı. Bir daha. Bir üçüncüsü.

«Merdivene mi?» diye sordu Connie.

«Hayır. Aramız çok az. Sakat bacağımla hemen yakalar bizi.»

«Nereye öyleyse?»

«Büroya.»

Graham kadım dürtükledi, bir anda Harris Yayınlarına girip kapıyı kapattılar.

Bir saniye geçmeden Bollinger dışardan kapıya bir omuz darbesi indirdi. Kapı sarsıldı.

«Herhalde tabancası vardır,» dedi Connie. «Er geç girecek içeri.»

Graham başını salladı.

«Biliyorum.»

Üçüncü Bölüm

CUMA
Saat 20:30-22:30

22

Ira Preduski arabasını iki şeritli yolu kesen üç resmi ve iki sivil plakalı polis arabasının arkasına park etti. Arabaların hiçbirinde polis yoktu ama motorları çalışıyor, farlar yanıyordu. Preduski arabasından inip kapıları kilitledi.

Yerdeki iki santim kar ortalığa bir temizlik havası vermişti. Preduski apartmana doğru yürürken ayakkabıları bir kar bulutu arasında kalıyordu. Apartmanın girişinde üniformalı bir polis beklemekteydi.

«Bu gece işin güç,» dedi Preduski.

«Önemi yok. Ben karı severim.»

«Öyle mi? Ben de.»

Polis memuru, «Üstelik içerde o kanları görmektense burada karlar arasında olmayı yeğlerim,» dedi.

Oda kan, dışkı ve parmak izi tozu kokuyordu.

Parmakları pençe gibi kıvrılmış olan kadın yatağın yanında yerdeydi. Gözleri açıktı.

İki teknisyen cesedin çevresini tebeşirle işaretliyorlardı.

Olay yeri soruşturmasını yürüten, Dedektif Ralph Mar-

tin'di. Tostoparlak, kabak kafalı, kalın kaşlı ve kara çerçeveli gözlüklü bir adamdı. Cesede bakmamaya çalışıyordu.

Martin, «Kasap saat yediye on kala aradı,» dedi. «Hemen sizi evinizden aradık ama numarayı saat sekize kadar düşüremedik.»

«Fişi prizden çekmiştim. Sekizi çeyrek gece kalktım. Gece gündüz demeden çalışıyorum.» İçini çekerek bakışlarını cesetten ayırdı. «Kasap... ne dedi?»

Martin cebinden katlanmış iki sayfa çıkardı. «Konuştuklarımı hatırladığım kadarıyla yazdım.»

Preduski kâğıtları okudu. «Bu gece başka kimi öldüreceği hakkında bir ipucu vermedi mi?»

«Söylediklerinin tamamı orada.»

«Bu telefonu etmesi hiç de ona uygun bir şey değil.»

«Bir gecede iki cinayet de öyle.»

«Birbirlerini tanıyan ve aynı yerde çalışan iki kadını öldürmesi de.»

Martin'in kaşları kalktı. «Sarah Piper bir şey mi biliyordu sence?»

«Yani arkadaşını kimin öldürdüğünü mü?»

«Evet. Sarah'ı konuşmaması için öldürmüş olamaz mı?»

«Hayır. Rhinestone Palace'da ikisini de görmüş ve hangisini daha çok istediğine karar verememiş olabilir. Sarah, Edna Mowry'nin katilini bilmiyordu. Hayatım üzerine bahse girerim bu konuda. Kuşkusuz, insan karakteri hakkında çok bir bilgim olduğunu söyleyemem. İnsanlar konusunda epey yanılırım aslında. Ama bu kere haklı olduğuma inanıyorum. Bilseydi bana söylerdi. Böyle bir şeyi saklayacak bir kız değildi o. Açık sözlüydü. Kendine göre dürüst. Çok iyi bir insandı.»

Bu kadar kana rağmen kadının temiz olan yüzüne baktı Martin. «Güzeldi,» dedi.

«Ben güzel demek istemedim. İyi bir insandı.»

Martin başını salladı.

«Georgia aksanı bana memleketimi hatırlatmıştı.»

«Memleket mi?» Martin şaşırmıştı. «Sen Georgia'lı .mısın?»

«Neden olmasın?»

«Georgia'lı Ira Preduski?»

«Orada da Yahudiler ve Slavlar vardır.»

«Aksanın ne oldu peki?»

«Anam babam Güneyde doğmadıkları için o aksan miras kalmadı bancı. Dört yaşımdayken Kuzeye göçtük.»

Bir süre Sarah Piper'e ve üzerine eski Mısır'ın ölüm bekçileri gibi eğilmiş çalışan teknisyenlere baktılar.

Preduski başını çevirdi, mendilini çıkarıp burnunu sildi.

«Adli tıp doktoru mutfakta,» dedi Martin. Solgun yüzü ter içindeydi. «Seninle konuşmak istediğini söyledi.»

«Bir iki dakika geçsin hele. Önce şuraya bir bakayım.»

«Ben oturma odasında bekleyebilir miyim?»

«Olur.»

Martin ürperdi. «Pis bir meslek bu.»

«Pistir,» dedi Preduski.

23

Silah sesi karanlık koridorda yankılandı.

Kilit parçalandı.

Bollinger barut ve kızgın maden kokusu karşısında burnunu kıvırarak kapıyı açtı.

Antre karanlıktı. Düğmeyi bulup çevirince odanın boş olduğunu gördü.

Harris Yayıncılık, kırkıncı kattaki üç büro dairesinin en ufağını işgal ediyordu. Girdiği koridor kapısından başka, biri sağda, biri solda olmak üzere iki kapı daha vardı. Beş oda. Harris ile kadının saklanacak pek fazla yerleri yoktu.

Önce soldaki kapıyı denedi. Küçük bir koridordan üç büyük odaya gidiliyordu: yazı işleri müdürüyle sekreterine bir oda, ilan müdürüne bir oda ve iki kişilik bir grafiker odası.

Harris ile kadın bunların hiçbirinde yoktu.

Bollinger sakin, serin kanlı, ama aynı zamanda aşırı heyecanlıydı. Hiçbir spor insan avı kadar dramatik ve ödüllendirici olamazdı. Bollinger gerçekte kovalamayı öldürmekten çok seviyordu. Kan bir kere döküldükten sonra, bir yanlışlık yapmadığını, kendisini ele verecek bir iz bı-

rak>p oırakmadığını düşünürdü. Bu gerilim onu dipdiri tutardı. Sonunda yeterli bir süre geçip de, kusursuz bir cinayet işlediğine inanınca bir huzur, bir büyüklük, bir devlik, hatta tanrılık doldururdu içini. Çoktandır boş olan bir sürahiye tılsımlı bir sıvının doluşu gibi.

Öteki kapı kabul salonuyla Graham Harris'in özel odasına açılıyordu. Kilitliydi.

Bollinger iki adım geriledi, kilide iki el ateş etti. Yumuşak maden eğilip büküldü, havada tahta parçaları uçuştu.

Kapıyı açamamıştı. Arka tarafına ağır bir mobilya dayamış olmalıydılar.

Bollinger olanca gücüyle kapıyı itiyor, ama kıpırdatamıyordu. Ne var ki, öte taraftaki mobilyanın sallandığını hissediyordu. Kapı kadar geniş ve yüksek, ama dar bir şey olmalıydı. Bir kitap rafı belki de. Merkezkaç kuvveti ortasında olan bir şey. Uyumlu bir hareketle itmeye başladı kapıyı: sertçe it, bekle, sertçe it, bekle, sertçe it... Barikat her seferinde biraz daha sallanıyordu. Birden büyük bir gürültüyle yuvarlandı, kırılan camların şangırtısı duyuldu.

Hava birden içki buharıyla doldu.

Bollinger aralıktan geçip barın üstünden atladı.

Işıklar yanıyordu ama içerde kimse yoktu.

Odanın öteki ucunda bir kapı daha vardı. Gidip onu da açtı. Kapının ardında kırkıncı katın loş koridoru vardı.

Kendisi odaları arayarak zaman kaybederken onlar arka kapıdan çıkmışlar ve bir iki dakika kazanmışlardı.

Kurnaz!

Ama yeteri kadar değil.

Ne de olsa kendisi usta avcıydı, onlar ise cahil kurbanlar.

Kıs kıs güldü.

Bollinger en yakın merdiven kapısını sessizce açtı. Sahanlığa çıkıp kapıyı arkasından kapattı sonra. Merdiven başında soluk, beyaz bir ışık yanmaktaydı.

Aşağıdan ayak sesleri duyuluyordu.

Çelik korkuluktan eğilip aşağı baktı. Sahanlıklar aydınlık, merdivenler karanlıktı. On on iki kat aşağıda, trabzanın üstünde bir kadın eli gereğinden daha yavaş hareket ediyordu. (Onların yerinde olsaydı ikişer ikişer inerdi merdivenlerden.) Az sonra Graham'ın eli de gölgelerden çıkıp ışıklı alana girdi.

Bollinger bir an arkalarından koşup sırtlarına birer el ateş etmeyi düşündü, ama hemen vazgeçti bundan. Ayak seslerini duyarlardı. O zaman merdivenden katların birine çıkarlar, saklanacak başka yer ararlardı. Hangi kata çıktıklarını kesin olarak bilemeyecekti. Diğer yandan, hem ellerini izleyip hem de arkalarından koşamazdı.

İzlerini kaybetmek istemiyordu. İlginç ve karmaşık bir kovalamaca hoş olurdu ama bunun bütün gece sürmesini istemezdi. Bir kere Billy dışarda, saat onda arabayla bekleyecekti. Ayrıca, kadınla eğer güzelse, bir yarım saat geçirmek isterdi.

Kadının soluk eli trabzanda göründü.

Ardından Harris'in eli.

Hâlâ gerektiği gibi hızlı inmiyorlardı.

Bollinger trabzanları saydı. On iki on dört... Altı yedi kat aşağıdaydılar.

Kaçıncı kat ederdi bu?

Yirmi üçüncü mü?

Bollinger bir kapıyı açıp koridora döndü. Kırkıncı katta asansöre koştu. Asansörü anahtarıyla çalıştırdı, yirmi altıncı kat düğmesine bastı.

24

Connie'ye merdivenin sonu gelmeyecekmiş gibi görünüyordu. Loş ışıklı ve karanlık kesimlerden geçtikçe cehenneme doğru uzun bir yoldaymış gibi bir izlenime kapılmıştı.

Hava serindi ama o yine de terliyordu.

Daha hızlı inmeleri gerekirdi ama Graham'ın sakat sol bacağı bunu engelliyordu. Connie bir ara az daha öfkeden kendinden geçecekti. Kaçışlarını aksatıyor diye az daha kızacaktı ona. Ancak bu düşünce geldiği anda gitti ve yerine bir şaşkınlık ve suçluluk bıraktı. Ne var ki, kurtulma içgüdüsüyle dolduğu bu anda, başkalarında eleştirdiği tepki ve davranışlara sahip olduğunu görebilmişti. Aşırı durumlar her insanın kişiliğini değiştirebilirdi. Bu görüşü, Graham'ın korkusunu o ana kadar anlamadığı bir güçle kavramasına neden oldu. Ne de olsa Everest'ten düşmeyi o istememişti. Sakat kalmayı o istemiş değildi. Hattâ iki merdiven çıkıp inerken çektiği acı gözönüne alınırsa, bu meydan okumaya iyi dayanıyordu doğrusu.

Graham arkasından, «Sen daha hızlı gidiyorsun, koş git,» dedi.

«Yanında kalıyorum.»

Connie otuz birinci katın sahanlığında onu bekledi, sonra yine öne düştü, «Seni yalnız bırakmayacağım. İkimizin... ona karşı daha çok şansımız var...»

«Tabancası var. Hiç şansımız yok.»

Connie cevap vermedi. Merdivenleri birer birer inmeye devam etti.

Graham güçlükle soluyarak, «Sen git,» dedi. «Güvenlik görevlisini... getir... herif beni... öldürmeden...»

«Bence bekçiler öldürüldü.»

«Ne?»

Connie bunu dile getirmek istememişti o ana kadar. Sanki söylemese olmayacakmış gibi. «Aksi halde... onları nasıl geçebilirdi?»

«Kayıt defterini imzalayarak.»

«Polisin görmesi için adını bırakarak mı?»

On basamak sonra, «Tanrım!» dedi Graham.

«Ne?»

«Haklısın.»

«Yardım... bekleyemeyiz... binadan... çıkmaya bakmalıyız.»

Graham sakat bacağında yeni bir güç bulmuş gibiydi. Connie otuzuncu kata vardığında ,onu beklemesine gerek kalmamıştı.

Bir dakika sonra yukardan gelen bir gürlemeyle yirmi dokuzuncu katta durdular.

«Neydi o?»

«Kapı,» dedi Graham. «Biri kapıyı hızla kapattı.»

. «O mu?»

, «Şşşt.»

Yukardan gelebilecek sesleri duyabilmek için durdular.

Soluklarını toparlayınca merdiven boşluğunun sessiz olduğunu farkettiler.

Aşırı sessiz.

Doğal olmayacak kadar sessiz.

«Kim var orada?» diye seslendi Graham.

Connie onun sesini duyunca korkuyla sıçradı olduğu yerde.

Aşağıdaki adam, «Polis,» dedi.

Connie, «Bollinger.» diye fısıldadı.

Merdiven boşluğundan başını uzattı. Dört kat aşağıda, trabzanda bir el vardı. Sahanlıktan iki üç basamak yukarda. Paltosunun kolunu görebiliyordu.

«Bay Harris,» diye seslendi Bollinger.

«Ne istiyorsun?»

«Güzel mi?»

«Ne?»

«Güzel mi?»

«Kim?»

«Kadının.»

Bollinger yukarı çıkmaya başladı. Acele etmiyordu. Yavaş yavaş. Birer birer çıkıyordu basamakları.

Connie onun bu ağır ağır çıkışını, koşarak çıkmasından daha korku verici buldu. Acele etmeksizin onlara kıstırılmış olduklarını söylüyordu. Canı isterse bu kovalamacayı sabaha kadar da uzatabileceğini söylüyordu sanki.

Bir tabancamız olsaydı, diye düşündü.

Graham onun elini tuttu, sakatlığının imkân verdiği hızla yukarı çıktılar. İkisi için de kolay değildi bu. Graham her adımda ya dişlerini gacırdatıyor ya da yüksek sesle inliyordu.

İki kat çıkınca durup dinlenmek zorunda kaldılar. Gra-

ham eğilip sakat bacağını ovuşturdu. Connie trabzandan eğilip baktı.

Bollinger dört merdiven aşağıdaydı. İki kat yani. Onların koştuğunu duyunca o da koşmuş olmalıydı. Şimdi yine durmuştu. Tabancalı sağ elini ileri uzatmış, yukarı bakıyordu.

«Hey, gerçekten güzelmişsin,» diye seslendi Connie' ye bakıp.

Ve ateş etti.

Kurşun parmaklığın kenarına çarptı, başlarının üstünden sekip duvara saplandı.

Connie, Graham'a sarıldı.

«Seni öldürebilirdim,» diye seslendi Bollinger. «Tam alnının ortasından yiyecektin kurşunu. Ama seninle daha sonra iyi vakit geçireceğiz.»

Yine çıkmaya başladı. Eskisi gibi. Ağır ağır. Ayaklarını sürüyerek. Bir de ıslık tutturmuştu.

«Bizi kovalamıyor,» diye öfkeyle söylendi Graham. «Orospu çocuğu bizimle oyun oynuyor.»

«Ne yapacağız?»

«Ondan kocamayız.»

«Kaçmamız gerek.»

Harris kapıyı açtı. Otuz birinci kattaydılar. «Gel.»

Merdivenleri terketmekle bir şey kazanacaklarına inanamayan, ama önerecek daha iyi bir şey bulamayan Connie onun ardından yürüdü.

Graham. kapıyı kapattı. Kapının sağ tarafında, altta, sabit bir durdurucu mekanizma vardı. Graham bunu sonuna kadar itti. Bu kadar basit bir şeyi bile yapamayacak kadar titriyordu elleri.

«Ne yapıyorsun?»

Graham doğruldu. «Kapıyı sabitleştirdim şimdi. Açma-

ya çalışınca bu mekanizma pervaza takılacak. Sürgü kadar sağlamdır.»

«Tabancası var ama.»

«Önemi yok. Kalın madeni yangın kapısını delemez.»

Connie korkuyordu ama diğer yandan da Graham'ın kısa da olsa idareyi ele almasından rahatlamıştı.

Bollinger arka taraftan kapıya yüklendi. Durdurucu parça kenetlendi. Kapı açılmadı.

«Ya yukarı çıkacak ya da aşağı inecek şimdi,» dedi Graham. O zaman binanın öteki tarafındaki merdivenden gelebilir. Bir iki dakika kazandık böylece.»

Bollinger tüm gücüyle abanıyor, küfürler yağdırıyordu. Kapı kıpırdamıyordu bile.

«Bir iki dakika neye yarar?» diye sordu Connie.

«Bilmem.»

«Graham, buradan kurtulabilecek miyiz?»

«Hiç sanmam.»

25

Adli tıp doktoru Andrew Enderby elli yaşlarında olmasına rağmen formunu koruyabilmiş, yakışıklı bir erkekti. Gür saçları şakaklarında yeni yeni kırlaşmaya başlamıştı. Epey kır düşmüş bıyığı ise bakımlıydı. Usta bir terzi elinden çıkma gri takım elbisesiyle, Preduski'nin derbederliğini daha da ortaya çıkarıyordu.

«Selam, Andy,» dedi Preduski.

«On bir numara. Alışılmışın dışında. Beş, yedi ve sekiz numaralar gibi.» Enderby pek seyrek heyecanlanırdı, ancak heyecanlanınca da sabırsızlığa kapılır, açık seçik konuşamazdı. Mutfak masasını gösterdi. «Gördün mü? yağ lekeleri yok. Reçel dökülmemiş. Ekmek kırıntısı yok. Tertemiz. Sahte.»

Bir teknisyen musluğun altından çöp öğütme makinesini çıkarıyordu.

«Neden?»diye sordu Preduski. «Karnı aç değilken neden yemek yemiş gibi yapıyor?»

«Ben nedenini biliyorum.»

«Söyle öyleyse.»

«Her şeyden önce, sen benim ruh hekimi, olduğumu biliyor musun?»

«Sen patologsun.»

«Aynı zamanda ruh doktoruyum.»

«Bunu bilmiyordum.»

«Tıbbiyede asistanlığımı yaptım. Uzmanlığım kulak burun boğazdı. Dayanamadım. Geçimini sağlamak için çirkin bir yol. Ailem varlıklıydı. Çalışmama gerek yoktu. Tıbbiyeye döndüm *yine.* Ruh hekimi oldum.»

«İlginç bir iş olmalı.»

«Öyle. Ama ona da dayanamadım. Hastalarla o yakınlığa tahammül edemedim.»

«Öyle mi?»

«Bütün gün bir sürü deliyle birlikte. Yarısının akıl hastanesine kapatılmaları gerektiğini düşünmeye başladım. Hemen kaçtım sonra. Hastalar için de iyi oldu bu, benim için de.»

«Herhalde.»

«Biraz dolaştım ondan sonra. Yirmi, yıl önce de polis patologu oldum.»

«Ölüler sinirli değillerdir.»

«Hiç değillerdir.»

«Kulak, burun ve boğazlarında bir şey olması da gerekmez.»

«Öyle. Bu işte para yok kuşkusuz. Ama benim param var. İş tam benim işim. Ben de tam bu işin adamıyım. Psikiyatrik eğitimim bana başka bir bakış açısı sağlıyor. Başka patologların sahip olmadıkları bir görüş. Bu akşamki gibi.»

«Kasabın neden bazen tıkabasa yemek yediği ve neden bazen de yemiş gibi yaptığı konusunda mı?»

«Evet,» dedi Enderby. Bir soluk aldı. «Çünkü iki kişiler de ondan.»

Preduski kafasını kaşıdı. «Şizofreni mi?»

«Hayır, hayır... kadınları öldüren bir tek kişi değil. İki kişi var.»

Preduski anlamayan bakışlarla bakıyordu adama.

Enderby yumruğunu ovucunun içine indirdi. «Haklıyım! Haklı olduğumu biliyorum! Kasap 1, ilk dört kadını öldürdü. Cinayetler iştahını açtı. Kasap 2 beşinci kadını öldürdü. Kasap 1 gibi doğradı onu. Ama o Kasap 1'den biraz daha yufka yürekliydi. Cinayetler iştahını kaçırmıştı. O yüzden yemek yemiş gibi yaptı.»

«Buna ne gerek vardı?»

«Basit. Kadını kimin öldürdüğü konusunda bir kuşkumuz kalmaması için. Bunun Kasabın işi olduğunu sanmamızı istiyordu.»

Preduski birden Enderby'nin kravatının ne kadar titizlikle bağlanmış olduğuna dikkat etti. Utanırcasına kendi kravatını elledi. «Özür dilerim, ama pek anlayamadım. Benim kabahatim bu, biliyorum. Ama biz gazetecilere mutfak sahnelerinden hiç söz etmemiştik. Kasap 2, gerçek Kasabı taklit etmek istiyorsa mutfak olayını nasıl bilebilir?»

«Sen benim ne demek istediğimi anlayamadım»

«Sanırım öyle.»

«Kasap 1 ve Kasap 2 birbirlerini tanıyorlar. Bu işte birlikte çalışıyorlar.»

Preduski şaşırmıştı. «Arkadaşlar mı yani? Yani gidip... başka insanların oyun oynamaya gittikleri gibi gidip cinayet mi işliyorlar.»

«Pek oyun oynar gibi diyemem.»

«Tek kişinin eseriymiş gibi göstermeye mi çalışıyorlar bu cinayetleri?»

«Evet.»

«Neden?»

«Bilmem. Belki de Kasabın birleşik karakterini yaratıyorlardır. Bize her ikisine de benzemeyen bir katil imajı yaratıyorlardı. İzlerini örtmek için. Kendilerini korumak için.»

Preduski odanın içinde dolaşmaya başladı. «İki psikopat bir barda karşılaşıyorlar ve..»

«Barda olmayabilir.»

«Dost oluyorlar ve'Manhattan'daki bütün kadınları öldürmek için bir anlaşma imzalıyorlar.»

«Hepsini değil. Yeteri kadarını.»

«Özür dilerim, pek akıllı değilim belki. İyi bir eğitim de görmedim. Senin gibi doktor falan değilim ben. Ama bunu hazmedemem. Psikopatların bu kadar uyumlu bir biçimde birlikte çalışabileceklerini kabul edemem.»

«Neden ama? California'daki Tate cinayetlerini hatırla. Manşon ailesinde birkaç psikopat vardı! Ama hep birlikte, uyum içinde çalışarak epey cinayet işlediler.»

«Sonunda yakalandılar,» dedi Preduski.

«Uzun bir süre sonra ama.»

26

Bovverton Binasının otuz birinci katında altı büro dairesi vardı. Graham ile Connie bir ikisinin kapılarını yokladılar ama hepsi kilitliydi. Diğerlerinin de kilitli olduğundan kuşkulan yoktu.

Connie asansör bölümünün yanında, üzerinde hiçbir yazı yazmayan bir kapı gördü. Kapıyı açtı. Graham elektrik düğmesini buldu, içeri girdiler.

Burası üç metre boyunda, iki metre eninde bir odaydı. Sol tarafta parlak kırmızıya boyanmış madeni bir kapı, kapının yanında da duvara dayalı süpürgeler, kovalar vardı, Sağ taraftaki madeni raflarda ise temizlik malzemeleri ve havlular duruyordu.

«Bakım merkezi,» dedi Graham.

Connie kırmızı kapıya gitti. Odadan dışarı bir adım attı. Gördüğü bir şey onu şaşırtmış, heyecanlandırmıştı. «Graham! Şuna bak!»

Graham cevap vermedi.

Connie geri döndü. «Graham bak...»

Harris bir adım ötedeydi. Elinde kocaman bir makas vardı. Bıçak tutuyormuş gibi tutuyordu makası.

«Graham?»

Graham makası indirdi. «Bunu rafta buldum. Silah olarak kullanabilirim.»

«Tabancaya karşı mı?»

«Belki de ,bir tuzak hazırlayabiliriz.»

«Nasıl bir tuzak?»

«Onu şaşırtacağım bir yere çekebiliriz belki. O lanet tabancasını kullanamayacağı bir yere.»

«Nasıl?»

Elleri titriyordu Harris'in. Makasın keskin kenarında ışık yansıyordu. «Bilemiyorum,» dedi çaresizce.

«Olmaz,» dedi Connie. «Ayrıca ben binadan bir çıkış yolu buldum.»

Graham başını kaldırdı. «Buldun mu?»

«Gel bak. Makasa gerek kalmayacak. Bırak ,onu.»

«Bakarım, ama makası da her olasılığa karşı yanımdan ayırmam.»

Connie onun elinde sadece makası varken Kasapla yüzyüze gelmeyi, kendisinin bulduğu kaçış yoluna yeğleyeceğinden korkuyordu.

Graham, Connie'nin ardından, kırmızı kapıdan dışarı çıktı. Şimdi elli santim eninde ve bir metre boyunda, çevresi demir parmaklıklı bir platformdaydılar. Başlan üstünde bir ışık vardı, ilk bakışta ne olduğu anlaşılamayan boşlukta, arayla başka ışıklar da görülüyordu.

Zemin katından çatı arasına kadar yükselen iki asansör boşluğunun bir yanındaydılar. Boşluk, hepsi de aşağıda olan dört asansöre hizmet ediyordu. Önlerinde kalın kabiolor sarkıyordu. Gerek kendi bulundukları tarafta, gerekse karşıda, başka kapılar da benzer platformlara açılıyordu. Boşluğun iki kenarında duvara saplanmış madeni çubuk basamaklar vardı.

Bu sistemle âcil durumda asansör onarımları yapı-

labilir ya da asansörde kalmış kişiler kurtarılabilirdi. Her kapının üstünde küçük bir beyaz ampul yanmaktaydı. Bunlar söndüğü anda tüm boşluk karanlıkta kalırdı.

«Çıkış yolu dediğin bu mu?» Sesi titriyordu Graham'ın.

Connie duraksadı. «Aşağı inebiliriz,» dedi.

«Olmaz.»

«Merdiveni kullanamayız. Orasını gözetleyecektir.»

«Yapamayız...»

«Dağa tırmanmayla ilgisi yok bunun.»

Graham sağına soluna baktı. «Hayır.»

«Ama merdiven var işte.»

«Buradan otuz bir kat aşağı mı ineceğiz?»

«Graham, lütfen. Şimdi başlarsak başarabiliriz. Bakım odasının kilitli olmadığını farketse, hattâ bu kırmızı kapıyı görse bile... bizim bu basamaklardan inecek kadar yürekli olmadığımızı düşünecektir. Bizi görse bile merdivenden başka bir katta içeri gireriz yine. Böylece zaman kazanmış oluruz.»

«Bunu yapamam.» Graham iki eliyle kavramıştı demir parmaklığı. Öylesine güçle sıkıyordu ki, demir elinde kâğıt gibi bükülse Connie hiç şaşmayacaktı.

«Graham, yapacak başka neyimiz var?» dedi.

Ama Graham o beton boşluğa bakıyordu sadece.

Bollinger, Graham'la kadının âcil çıkış kapısını kilitlediklerini görünce koşarak otuzuncu kata indi. Oradan binanın öteki merdivenine gidecek, yeniden otuz birinci kata çıkıp öteki âcil kapısından çıkmayı deneyecekti. Oysa otuzuncu katın kapısında Hollowfield Land Management Şirketi' yazıyordu ve bütün kat bir tek kiracıya ait

olduğu için kapı ancak içerden açılabilirdi. Sweet Sixteen, Kozmetik Şirketi'ne ait olan yirmi dokuzuncu ve yirmi sekizinci katlarda da durum aynıydı. Her iki kapı da ancak içerden açılabilirdi.

Avının izini kaybedeceğinden korkarak yeniden yirmi altıncı kata koştu. Merdiven boşluğuna ilk oradan çıkmış, asansörü o katta bırakmıştı.

Âcil kapısını açıp içeri girerken saatine baktı. 21.25. Zaman hızla akıp gidiyordu. Sanki evren dengesini kaybetmişti.

Asansörde, öldürdüğü bekçiden aldığı anahtarlığı cebinden çıkarırken anahtar elinden kayıp yere düştü.

B.olMnger eğilip karanlıkta el yordamıyla aramaya başladı anahtarlığı. Birden el fenerini hatırladı. Ama yine de anahtarları bulana kadar bir dakika daha kaybetmişti.

Ayağa kalkarken Harris ile kadının o katta olabileceklerini hatırladı. Ayrıca oraya kendisinden önce inemezlerdi ki!

Otuz birinci kat ise daha değişikti. Orada bir tuzak hazırlayacak zaman bulmuş olabilirlerdi. Asansör kapıları açıldığında kendisini bekliyor olabilirlerdi. O kısacık an içinde hiçbir şey yapamazdı.

Ama diğer yandan, tabanca onun elindeydi. Uydurma bir silahla kendisini bekliyor olsalar ne çıkardı?

Asansörde anahtarı kontrol paneline sokup devreyi açtı.

Saatine baktı. 21:29.

Daha fazla zaman kaybetmezse Harris'i öldürebilir, kadınla yarım saat geçirebilirdi.

Islık çalarak otuz birinci kat düğmesine bastı.

27

Laboratuvar teknisyeni çöp imha makinesini çıkarttı, kalın bir plastiğe sarıp götürdü.

Preduski ile Enderby mutfakta yalnız kaldılar.

Holde duvardaki saat çeyrek saati çaldı. Mutfak pencerelerinin dışında rüzgâr bir melodiyle esiyordu sanki.

Enderby, «Bu kadar uyumlu hareket eden iki psikopat fikri sana güç kabul edilebilir bir şey gibi geliyorsa, onların daha önce hiç görmediğimiz tipte psikopatlar olduğunu düşün,» dedi.

«Şimdi Graham Harris gibi konuştun.»

«Biliyorum.»

«Harris, Kasabın akıl hastası olduğunu söylüyor. Ama ona göre adama bakınca bunu anlayamazmışsın. Ya hastalığın belirtileri yokmuş ya da bunları saklamayı biliyormuş. Harris onun her türlü psikiyatrik incelemeden sağlam diye geçeceğini söylüyor.»

«Een de hemen hemen onunla aynı fikirdeyim.»

«Ama sen iki Kasap olduğunu söylüyorsun.»

Enderby başını salladı.

Preduski içini çekti. En yakın pencereye gidip camı örten ince buğu tabakası üstüne bir bıçak resmi çizdi.

«Sen haklıysan, benim varsayımım yanlış demek. Yani onun sıradan bir paranoyak şizofren olduğu. Tek başına bir katil, psikotik bir bozuklukla hareket edebilir. Ama iki katil aynı anda... hayır, olanaksız bu.»

«Psikotik bir bozuklukları yok,» dedi Enderby. «Bu adamların ikisi de ne yaptıklarını biliyorlar. İkisinde de bellek kaybı yok.»

Preduski odaya döndü. «Yeni tip bir psikoz olsun olmasın, alışılmış cinayetler bunlar. Seks cinayetleri..»

«Bunlar seks cinayetleri değil,» dedi Enderby.

Preduski başını kaldırdı. «Ne dedin?»

«Bunlar seks cinayetleri değil.»

«Ama yalnız kadınları öldürüyorlar.»

«Evet ama...»

«Önce ırzlarına geçtikten sonra.»

«Doğru. Seksle ilişkili cinayet. Ama seks cinayeti değil.»

«Kusura bakma ama bir şey anlayamadım.»

«Burada itici güç seks değil. Bu kadınlara saldırmalarının tek ve en önemli nedeni de değil seks. Irza geçme fırsatı var ve bunu kaçırmıyorlar. Nasıl olsa öldürecekler kadınları. Onların önce ırzlarına geçince suçlarını ağırlaştırıyor değiller. Seks ikinci planda. Onlar psikoseksüel bir güdüyle öldürüyorlar.»

Preduski başını salladı. «Bu sonuca nasıl vardığını anlayamıyorum. Onları tanımıyorsun ki! Dürtülerinin cinsel olmadığını neye dayanarak söylüyorsun?»

«Cesetlere yaptıklarına dayanarak.»

«Bu ne demek oluyor?»

«Cesetleri inceledin mi?»

«Zorunlu olarak.»

«Pekâlâ, makatta bir zorlamaya rastladın mı?»

«Hayır.»

«Ya cinsel organlarda?»

«Hayır.»

«Memelerde?»

«Bazılarında karnını ve göğsünü yarmıştı.»

«Yalnızca memelerde bir şeye rastladın mı?»

«Göğsü açınca...» ,

«Yani demek istediğim, kadının memebaşlarını ya da tüm memesini kesmiş miydi Karın Deşen Jack gibi?»

Preduski yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

«Hayır.»

«Peki, kurbanların ağzına bir şey yapmış mıydı?»

«Ağzı mı?»

«Dudaklarını kesti mi?»

«Hayır.»

«Dillerini kesti mi?»

«Hayır. Andy, buna devam etmek zorunda mıyız? İğrenç bir şey bu. Sözü nereye getirmek istediğini de anlamadım.»

«Bunlar manyak seks katilleri olsalardı, kurbanlarının bu saydığım yerlerinden birinde saydığım işleri yaparlardı.»

«Makat, memeler, cinsel organlar ve ağız mı?»

«Kesin olarak. Hiç olmazsa birinde. Belki de hepsinde. Ama bunu yapmadılar. Demek yaptıkları, sonradan akıllarına gelmiş bir şey. Cinsel bir zorunluluktan değil. Gösteriş olarak.»

Preduski kapattığı gözkapaklarına parmaklarının ucunu bastırdı. Hoş olmayan görüntüleri yok etmek istermiş gibi. «Gösteriş mi? Anlamadım.»

«Bizi etkilemek için.»

«Polisi mi?»

«Evet. Ve gazetecileri.»

Preduski yine cama gitti, buğuyu eliyle silip sokak lambasının çevresindeki parıltıda yağan kara baktı.

«Neden bizi etkilemek istesin?»

«Bilmiyorum. Ama bunun ardında yatan neden, cinayetlerin gerçek nedenidir işte.»

«Bunun ne olduğunu bilseydik cinayetlerde bir örnekleme saptar ve onun bundan sonra ne yapacağını belki de tahmin edebilirdik.»

Enderby birden heyecanlandı. «Dur bir dakika. Bir vaka dqba. İki katil. Birlikte çalışıyorlar. Chicago. 1924. Katil iki genç. İkisi de milyoner çocukları. On sekiz yirmi yaşlarında.»

«Leopold ve Loeb.»

«Vakayı biliyor musun?»

«Şöyle böyle.»

«Bobby Franks adında on dört yaşında bir oğlanı öldürmüşlerdi. Başka bir zenginin oğlu. Çocuğa karşı bir hınçları yoktu. Olağan nedenlerden hiçbiri yoktu. Klasik bir neden de. Gazeteciler bunu zevk için yaptıklarını yazmıştı. Çok kanlı bir cinayet. Ama onlar Frank'ı başka nedenlerle öldürmüşlerdi. Zevkten başka nedenlerle. Bir felsefe ideali için.»

Preduski yine odaya döndü. «Özür dilerim, bir şey kaçırdım galiba. Hiçbir şey anlamıyorum. Ne ideali? Ne felsefesi?»

«Kendilerini özel insanlar olarak görüyorlardı. Üstün insanlar. Yeni bir ırkın başlangıcı. Leopold, Nietzsche'ye tapardı.»

Preduski'nin kaşları çatıldı. «Yatak odasındaki alıntılardan biri bir olasılıkla Nietzsche'den, diğeri de Blake'ten. Dün gece Edna Mowry'nin duvarına Nietzsche'nin bir sözü kanla yazılmıştı.»

«Leopold ile Loeb. inanılmaz bir çift. Kusursuz bir cinayet işlemenin üstün insanlıklarını kanıtladığını düşünüyorlardı. Cinayet işleyip de yakalanmamanın, üstün bir zekânın kanıtı olduğuna inanıyorlardı.»

«Onlar eşcinsel değil miydi?»

«Evet. Ama bu Bobby Franks'ı bir seks cinayetinin' kurbanı yapmaz. Ona cinsel bir yaklaşımda bulunmadılar. Bunu akıllarına bile getirmediler. Onları iten neden, tutku değildi. Loeb'in dediği gibi, zihinsel bir çalışmaydı bu.»

Enderby o kadar heyecan arasında gömleğinin kollarının ceketinden görünmediğini farketmişti. Kolları* birer santim görünecek biçimde tek tek çekti. Bir süredir kanlı ve karışık mutfakta çalışmış olduğu halde tek bir leke yoktu üzerinde.

Sırtı pencereye dönük olan Preduski, kendi boyasız ayakkabılarıyla ütüsüz pantolonunun farkındaydı. «Anlamakta güçlük çekiyorum,» dedi. «Bana karşı sabırlı olmalısın. Nasıl bir insan olduğumu bilirsin. Kalın kafalıyım zaman zaman. Bu Leopold ve Loeb, cinayeti zihinsel bir çalışma olarak görüyorlarsa, demek ki deliydiler. Öyle mi? Deli miydiler?»

«Bir bakıma. Kendi güçleriyle deliydiler. Hem gerçek, hem de hayal ettikleri güçleriyle.»

«Peki, delilik belirtileri var mıydı?»

«Hayır.»

«Bu nasıl olabilir?»

«Leopold'un on yedi yaşında kolejden mezun olduğunu unutma. Zekâ düzeyi iki yüz falandı. Loeb de öyle. Nietzsche fantezilerini açığa vurmayacak kadar kurnazdılar.»

«Ya psikiyatrik, test uygulamasından geçseydiier?»

«1924'te bu tür testler henüz geliştirilmemişti.»

«Ama o gün bugünkü kadar gelişmiş testler olsaydı, Leopold ile Loeb bunlardan başarıyla çıkarlar mıydı?»

«Hiç kuşkusuz.»

«O tarihten bu yana onlara benzeyen insanlar çıktı mı?»

«Bildiğim kadarıyla hayır. Manşon ailesi birtakım siyasal ve dinsel nedenlerle cinayet işlediler. Manson'u Isa olarak görüyorlardı. Zenginleri öldürmenin ezilen yoksullara yararlı olacağını düşünüyorlardı. Bence düpedüz kaçıktılar. Öteki katillere bak. özellikle de kitle katillerine. Charles Skyvveather. Richard Speck. Albert DeSalvo. Hepsi de psikotikti. Hepsi de çocukluklarından beri içlerinde gelişen ve yerleşen psikozların esiriydiler. Leopold ile Loeb'de çocukluktan psikotik bozukluğa yol açacak ciddi bir şey yoktu.»

«Demek Kasap iki tane ise, yeni bir Leopold ve Loeb ile karşı karşıyayız,» dedi Preduski. «Üstünlüklerini kanıtlamak için insan öldüren iki katil.»

Enderby odanın içinde dolaşmaya başladı. «Belki. Ama belki de bundan daha fazla, daha karmaşık bir şey.»

«Bilemiyorum. Ama tam tamına Leopold ve Loeb olarak göremiyorum bu olayı.» Masanın başında durup hiç yenmemiş yemek kalıntılarına baktı. «Harris'i aradın mı?»

Preduski, «Hayır,» dedi.

«Aramalısın. Katilin görüntüsünü yakalamaya çalışıyor. Şimdiye kadar bu konuda talihi olmadı. Bunun nedeni,, bir tek yüz arıyor olması olabilir. Ona iki katil olduğunu söyle. Belki ondan sonra bir şeyler yapabilir.»

«Ama biz katillerin iki kişi olduğunu bilmiyoruz ki! Sadece bir varsayım bu.»

«Sen yine de söyle ona. Ne zararı olur ki?»

«Bu gece söylemem gerek öyleyse,» dedi Preduski

«Ama bunu yapamam. Bu vaka nedeniyle işlerini çok aksatmış. Benim yüzümden. Ona durmadan telefon edip baskı yapıyorum. İşlerine yetişebilmek için geç saatlere kadar çalışıyor. Onu rahatsız etmek istemiyorum şimdi.»

Holdeki çalar saat yarım saati çaldı.

Preduski saatine baktı. «Saat ona geliyor. Gideyim artık.»

«Gidecek misin? Burada iş var.»

«Ben görevde değilim.»

«Gece nöbetinde misin?»

«Evet.»

«Ben senin biraz fazla çalışmaya itiraz etmediğini sanırdım.»

*

«Yataktan yeni kalktım,» dedi Preduski. «Merkezden telefon geldiğinde spagetti pişiriyordum. Bir lokma yemek kısmet olmadı. Açlıktan ölüyorum.»

Enderby başını salladı. «Senin hayatında şöyle rahat bir yemek yediğini görmedim zaten. Çalışmanı yemekle kesmemek için hep sandviçle nefsini körletirsin. Senin evlenmen gerek, Ira.»

«Dalga mı geçiyorsun benimle?»

«Senin için iyi olur.»

«Andy, bana iyice baksana sen.»

«Bakıyorum.»

«Daha yakından bak.»

«Ee?»

«Kör olmalısın.»

«Ne görmem gerekiyor ki?»

«Hangi aklı başında kadın evlenir benimle?»

«Bu her zamanki ağızları bırak artık, Ira. O kendini küçümseme palavralarının altında, ne kadar kendini beğendiğini çok iyi bilirim.»

«Ruh doktoru olan sensin.»

«Doğru. Ben ne tanığım ne de sanık. Bu palavraları bana yutturamazsın.»

Preduski gülümsedi.

«O hesaplı küçük oğlan bakışlarından etkilenen epey kadın olduğuna iddiaya girerim,» dedi Enderby.

«Eh, bir iki tane,» diye kabul etti Preduski. «Ama asla uygun olanı değil.»

«Dalga mı geçiyorsun sen? Pek çok erkek onun yarısına bile fittir.»

«Benim için değil.» Preduski bir daha baktı saatine. «Gerçekten gitmeliyim artık. Geceyarısına doğru gelirim. Martin o saate kadar bütün kiracıların sorgusunu bitiremez zaten. Epey büyük bir apartman burası.»

Dr. Enderby sanki dünyanın tüm yükünü omuzlarında' taşıyormuş gibi içini çekti. «Biz de burada olacağız. Parmak izleri, halılarda iplik parçaları, saç filan aramak ve hiçbir şey bulamamak... Eski hikâye.»

28

Graham'ln ayağı demir çubukta kaydı.

Her iki eliyle de tutunmakta olmasına rağmen birden korkuya kapıldı. Merdiven sanki canlıymış da, boyun eğmesini istermiş gibi, bir tekme savurdu.

Connie yukardan, «Graham, ne oluyor?» diye seslendi. «Graham?»

Onun sesiyle kendine geldi Graham. Tekmelemeyi bıraktı. Normal soluklarına kavuşana kadar, Everest'in hayali gözlerinin önünden gidene kadar, elleriyle asılı kaldı merdivene.

«Graham?»

Graham ayaklarıyla demir çubuğu arandı, birkaç saat gibi gelen bir iki yoklamadan sonra basamağı buldu. «Bir şey yok. Ayağım kaydı. İyiyim şimdi.»

«Sakın aşağı bakma.»

«Bakmadım. Bakmayacağım.»

Bir sonraki basamağı buldu, inmeye devam etti.

Ateşi vardı sanki. Ensesinde saçları sırılsıklamdı. Alnında ter damlaları parıldıyor, dudaklarına terinin tuzlu tadı geliyordu. Buna rağmen üşüyordu. Merdivenden inerken sırtında ürpertiler dolaşıyordu.

Altındaki boşluk sırtına bastırılan bir bıçak kadar gerçekti.

Frank Bollinger otuz birinci katın bakım odasına girdi.

Gözüne ilk çarpan şey kırmızı kapı ,oldu. Biri durdurma sürgüsünü, kapıyı bir iki santim aralık tutacak biçimde itmişti. Harris ile kadın buradan çıkmış olmalıydılar. .

Peki, kapı neden aralıktı öyleyse?

Kendisini çağıran bir işaretti sanki.

Bir tuzaktan işkillenerek çok dikkatli hareket ediyordu. Tabancası sağ elindeydi. Kapıyı yüzüne çarpacaklarını düşünerek sol kolunu ileri uzatmıştı. O bir iki adım boyunca soluk bile almaktan çekinerek sessizliğe kulak verdi.

Ama hiçbir şey yoktu.

Ayağının ucuyla kapı durdurma kolunu çekti, küçük platforma yürüdü. Nerede olduğunu tam anlamıştı ki, birden kapı ardından kapandı ve boşluktaki ışıklar söndü.

Bollinger, Harris'in arkasından bakım odasına girdiğini düşündü. Ama kapıyı yoklayınca kilitli olmadığını gördü. Kapıyı açtığı anda ışıklar da yanmıştı. Asansör boşluğundaki ışıklar yalnızca bakım odalarından birinin kapısı açıldığında yanardı; Harris bu yüzden kapıyı aralık bırakmıştı.

Bu aydınlatma, platform ve merdiven düzeni, B.ollinger'i etkilemişti. 1920'lerde inşa edilen binaların pek azında bu tehlike önlemi düşünülmüştü. Hattâ savaştan bu yana yapılan gökdelenlerin bile tümünde bu tür güvenlik önlemleri alınmış değildi. Bugünlerde asansörde kaldın mı, onarılana kadar beklerdin içinde. Eğer onarımı mümkün

değilse, ya elle çarkı çevrilerek indirilirdi ya da çürüyene kadar içinde kalırdın.

Binayı her an biraz daha beğeniyordu. Hitler'in İkinci Dünya Savaşı öncesinde ve savaşın ilk yıllarında 'üstün ırk' için inşa ettirdiği o dev stadyumların, müzelerin ve apartmanların ayarında değildi elbette. New York'lular için kırk iki katlı bir işhanının hiçbir özelliği yoktu. Ama şimdi gece saatlerinde, bu terkedilmiş haliyle inanılmaz derecede büyük ve karmaşık görünüyordu. Sessizlik ve yalnızlık içinde insan onun ne kadar görkemli ve olağanüstü olduğunu anlıyordu. Canlı bir varlığın damarlarında ve barsaklarında dolaşan bir mikrop gibi hissediyordu kendini.

Böylesine anıtlar yaratan kafaları anlıyordu. O da onlardan biriydi. Yapıcı bir insan, bir üstün insan. Binanın boyutları ve bunu yapan mimarlar, içindeki kendi tanrısallık duygusunu ön plana çıkarıyordu. Bu görkemlilik duygusuyla dolup taşarak Harris ile kadını öldürme kararını bir kere daha tazeledi. Hayvandı onlar. Bit. Parazit. Harris'in o psişik gücüyle kendisine bir tehdit oluşturuyorlardı. Tarihin bu yeni ve güçlü akıntısında haklı olan yeri almasını engellemek istiyorlardı.

Kapıyı açık tutup ışıkları yakmak için kolu aşağı itti yine. Sonra platformun kenarına gidip aşağı baktı.

Üç kat aşağıdaydılar. Kadın yukarda, Harris onun altında. İkisi de yukarı bakmadılar. Işığın sönmesinin ne demek olduğunu biliyor olmalıydılar. Bir sonraki platforma yetişmek için çabalıyorlardı. Oradan yeniden binaya gireceklerdi.

Bollinger eğilip parmaklığı yokladı. Sağlamdı. Parmaklığa yaslanıp aşağı eğildi.

Onları burada öldürmek istemiyordu. Bu gece cinayetin yeri ve yöntemi çok önemliydi. Burada öldürmeye kalk-

sa, boşluğun dibine düşüp öleceklerdi ve bu da o gün öğleden sonra Billy ile yaptıkları planı altüst edecekti. Buraya onları nasıl olursa öyle öldürmeye gelmemişti. Belirli bir yöntem gerekliydi. Düşündüklerini gerçekleştirebilirse, polis iyice şaşıracak, yanlış izlere yönelecek, Nei/v York halkı da en kötü karabasanlarında bile görmedikleri bir dehşeti yaşayacaklardı. Billy ile çok ustaca bir plan hazırlamışlardı ve gerçekleştirebilme olasılığı olduğu sürece o planı terketmeyecekti.

Saat ona çeyrek vardı. Billy on beş dakika sonra dışarda olacak, sadece yarım saat bekleyecekti. Bollinger kadına zaman ayıramayacaktı belki, ama planını da kırk beş dakikada uygulayabilirdi.

Bir nokta daha vardı: Harris'in neye benzediğini bilmiyordu ve yüzünü hiç görmediği bir insanı öldürmekte korkakça bir şey .olduğunu düşünüyordu. Birini sırtından vurmak gibi bir şeydi bu. Böyle bir öldürme, öldürülen bir hayvan da olsa, Harris gibi bir mikrop da olsa Bollinger'in üstün insan düşüncesiyle çelişkiliydi. O kurbanına yaklaşmak, onunla yüzyüze gelmek isterdi. Pek az da olsa, ortada bir tehlike olması için.

Bütün ustalık onları öldürmeden o boşluktan çıkarmak ve planı uygulayabileceği bir yere sürüklemekti. Tabancayı aşağıya doğrulttu, kadının başının ötesine nişan aldı ve ateş etti.

Ses Connie'nin kulaklarını parçalarken kurşun da duvarlarda seke seke aşağıya yuvarlandı.

Durum o kadar gerçek dışıydı ki, Connie böyle bir şeyi hayalinde yaşatmakta olduğunu düşündü bir an. Bir hastanede olabilirdi ve bütün bunlar ateşler içinde yanan bir zihnin hezeyanları olabilirdi.

Merdivenden aşağı inerken kendi kendine k.onuşmak-

ta olduğunu farketti. Midesi bulanıyor, barsakları titriyordu. Kurşun sanki vücuduna saplanmış da iç organlarını parçalamış gibiydi.

Bollinger bir el daha ateş etti.

Ses daha uzaktan gelmişti şimdi. Connie'nin kulakları ilk kurşunun sesiyle sağırlaşmıştı.

Yaşamı boyunca pek az duygusal dehşet yaşamış ve hiç bedensel bir dehşete uğramamış olan Connie, kendini iyi idare ediyordu doğrusu.

Aşağı bakınca Graham'ın bir elini merdivenden çektiğini gördü. Graham bir eliyle platformu saran trabzana tutundu. Bir ayağını da çekti merdivenden, duraksadı, bacağını kaldırırken bir an boşlukta sallanır gibi oldu, sonra ayağını platforma bastı ve kendini içeri çekti.

Connie son beş altı basamağı aceleyle indi. Tam platforma gelmişti ki, Bollinger bir el daha ateş etti. Connie, Graham'ın açık tuttuğu bakım odası kapısından yirmi yedinci kata girdi.

İlk gördüğü şey Graham'ın pantolonundaki kan izleri oldu. Parlak bir iz. Para büyüklüğünde. Gri kumaş üzerinde kızıl bir leke. «Ne oldu?»

«Bu cebimdeydi.» Graham makası gösterdi. «İki kat yukarda az daha düşüyordum. İşte o sırada makasın sivri ucu pantolonu delip etimi kesti.»

«Yaran kötü mü?»

«Hayır.»

«Acıyor mu?»

«Pek değil.»

«Makası atsan iyi edersin.»

«Daha sırası gelmedi.»

j.^&BolHnger iki kat aşağıda içeriye girdiklerini görmüştü. Her iki katta bir bakım odası olduğundan, şimdi yirmi yedinci katta olmalıydılar.

Yerinde doğrulup asansöre doğru koştu.

«Haydi, merdivene koşalım,» dedi Graham.

«Olmaz. Yeniden asansör boşluğuna dönmeliyiz.»

«Çılgınlık olur bu!»

«Bizi orada aramayacaktır. En azından birkaç dakika. İki kat yukarı çıkar, sonra o boşluğa bakmaya gelince merdivene gideriz.» İki saniye önce girdikleri kırmızı kapıyı açtı.

«Bu işi bir daha yapıp yapamayacağımı bilemiyorum.»

«Yaparsın elbette.»

«Boşluktan yukarı dedin, değil mi?»

«Evet.»

«Kaçmak için aşağı inmemiz gerek.»

Connie başını salladı. «Gece bekçileri hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?»

«Ölmüş olabilirler.»

«Bollinger bizim işimizi rahatça bitirebilmek için onları öldürdüyse, kapıları da kilitlemiştir. Bollinger peşimizdeyken lobiye insek ve kapılan kapalı bulsak ne yaparız o zaman? Biz camları kıramadan öldürür bizi.»

«Ama bekçiler yaşıyor olabilirler. Belki de onlara görünmeden geçmiştir oradan.»

«Bu tehlikeyi göze alabilir miyiz?»

Graham kaşlarını çattı. «Sanmam.»

«Ben de Bolünger'den çok uzak olduğumuzu bilmeden lobiye inmek istemiyorum.»

«Yukarı çıkacağız o halde. Bunun ne yararı olacak, anlamıyorum.»

«Yirmi yedi katta onunla kovalamaca oynayamayız. Bizi bir daha boşlukta ya da merdivende yakaladığında, bir yanlışlık yapmayacaktır. Ama bizim yukarı çıktığımızı anlamazsa, o zaman kâh merdivenden kâh boşluktan yararlanarak senin bürona çıkarız.»

«Neden?»

«Bizim geri döneceğimizi tahmin etmeyecektir.»

Graham'ın mavi gözleri şimdi bir şey hesaplıyor gibi kısılmıştı. Korkusuna rağmen, sağ kalma isteği gelişiyordu içinde. Eski Graham Harris yavaş yavaş korku kabuğunu çatlatıyordu artık.

«Sonunda ne yaptığımızı anlayacaktır,» dedi. «Bu bize ancak on beş dakika kazandırır.»

«Bu da başka bir çıkış yolu düşünmemizi sağlar. Haydi, Graham. Qok zaman kaybediyoruz. Az sonra bu kata varmış olur.»

Graham birinci seferden biraz daha istekli, ama yine de hevessiz olarak onun ardından asansör boşluğuna yürüdü.

Platforma çıkınca, «Önden sen git,» dedi. «Düşersem sana çarpıp seni de düşürmemem için ben arkadan geleceğim.»

Her nedense ilk seferinde önden gitmek için ısrar etmişti.

Connie erkeği kucakladı, öptü, sonra dönüp tırmanmaya başladı.

Bollinger yirmi yedinci katta asansörden iner inmez binanın kuzeyindeki merdivenlere baktı. Kimse yoktu.

Koridorun öteki ucuna koşup güney merdivenlerine de baktı. Bir dakika kadar hiç ses çıkarmadan durup aşağıya kulak verdi. Orası da boştu.

Koridora dönünce birden, yine asansör boşluğuna çıkabilecekleri geldi aklına. Bakım odasına koştuğunda kırmızı kapının aralık olduğunu gördü.

Daha önce olduğu gibi dikkatle yaklaştı kapıya. Kapıyı tam ardına kadar açıyordu ki, birden kapanan bir kapının sesini duydu.

Platforma çıkıp trabzandan aşağı eğildi. Boşluğa bakıp kaçıncı kata çıkmış olabileceklerini düşündü.

Lanet olsun!

Bağıra çağıra küfür ederek yeniden merdivenlere döndü.

Kuzey merdiveninde iki kat çıktıktan sonra Graham artık attığı her adımda yüzünü buruşturmaya başlamıştı. Kalçasından sakat bacağına dayanılmaz bir acı yayılıyordu. Bacağının ağrıyacağını düşünerek midesini kastığından, şimdi bütün vücudu kasılmış kalmıştı. Everest'te düşdükten sonra doktorları dinleyip beden eğitimini bırakmasaydı, şimdi böyle olmayacaktı. Bu akşam bacağını son bir yılda olduğundan fazla zorlamıştı. Beş yıllık hareketsizliğin bedelini ödüyordu şimdi.

«Sakın yavaşlayayım deme,» dedi Connie.

«Elimden geleni yapıyorum.»

«Trabzana asıl. Kendini yukarı çek.»

«Ne kadar kaldı?»

«Bir kat.»

«Sonsuzluk desene.»

«Ondan sonra asansör boşluğundan devam edeceğiz.»

Asansör boşluğundaki demir merdiven daha iyiydi. Orada sağlam bacağına ağırlığını verip iki eliyle kendini yukarı çekebiliyordu. Ama merdivende sakat bacağını kullanmamak için sağlam ayağı üstünde zıplamak zorundaydı ki, bu da çıkmasını güçleştiriyordu.

«Bir kat daha kaldı,» dedi Connie.

Bollinger sahanlıkta durmuş, merdiven boşluğundan gelecek en küçük bir sesi duyabilmek için bekliyordu.

Hiç ses yoktu güney merdiveninde.

Bollinger parmaklıktan eğilip baktı. İki sahanlık arasındaki karanlıkların içini görmeye çalıştı.

Ama hiçbir şey göremedi.

Yeniden koridora çıkıp kuzey merdivenine doğru koş-

29

Billy arabayı sokağa soktu. Arabanın lastikleri yeni yağan kar üzerinde ilk izleri bıraktı.

B.awerton Binasının arkasında on beş metre uzunluğunda ve altı metre eninde bir avlu vardı. Dört kapı açılıyordu buraya. Bunlardan biri büyük, yeşil bir garaj kapısıydı. Ön kapıdan giremeyecek kadar büyük mobilyalar ve diğer eşyalar buradan sokulurdu. Yeşil kapının üstünde cıva buharlı bir ampul, taş duvarları, sabah çöpçüyü bekleyen dizi dizi çöp kutularını ve karları aydınlatıyordu.

Bollinger'den eser yoktu.

Billy ilk tehlike anında kaçmaya hazır olacak şekilde arabayı geri geri avluya soktu. Farları söndürdü ama kontağı kapatmadı. Camın buharlanmasını önlemek için bir karış kadar indirdi.

Boilinger i görmeyince saatine baktı. Onu iki dakika geçiyordu.

Devriye arabaları çoğunlukla böyle arka sokaklarda geceleri soyguncular, yol kesiciler, ırz düşmanlarıyla karşılaşırlardı. Ama bu gece, bu havada bomboştu her yer. Kentin üniformalı polisleri başka yerlerdeydi. Pek çoğu sıradan araba kazalarıyla uğraşırlar, ama gece nöbetinin

üçte birini de sevdikleri bir köşede, bir arka sokak ya da parkta, belki kahve, belki daha sert bir şey içerek, spordan ve kadınlardan konuşarak geçirirler, ancak bir telsiz emri gelirse yerlerinden kıpırdarlardı.

Billy bir daha baktı saate. 22:04.

Tam yirmi altı dakika daha bekleyecekti. Ne bir dakika eksik, ne bir dakika fazla, Dwight'a öyle söz vermişti.

Bollinger asansör boşluğuna açılan platforma ayak bastığında bir kere daha bir kapının kapandığını duydu.

Parmaklıktan eğilip baktıysa da bir şey göremedi. Yalnızca başka parmaklıklar, başka platformlar ve ışıklar. Harris ile kadın yine kaçmışlardı.

Saklambaç oynamaktan, merdivenden asansör boşluğuna koşmaktan bıkmıştı artık. Ter içinde kalmıştı. Gömleği ıpıslak sırtına yapışmıştı. Platformdan çıkıp asansöre gitti, zemin kat düğmesine bastı.

Aşağıda paltosunu çıkarıp asansör kapısının yanına bıraktı. Eldivenlerini çıkarmadı. Sol elinin tersiyle, sonra da gömleğinin koluyla alnındaki terleri sildi.

Sokaktan geçen birinin kendisini göremeyeceği bir köşede, mermer duvara yaslandı. Bulunduğu yerden iki beyaz kapı görebiliyordu. Bunlar binanın iki merdivenine açılıyordu. Harris ile kadın çıktıkları anda beyinlerini dağıtacaktı. Hem de büyük bir zevkle.

Graham kırkıncı kat koridorunda Harris Yayınlarının açık kapısına doğru yürürken birden gözü yangın alarmına takıldı. Kenarı kırmızı olan kutunun ön yüzünde cam bir levha vardı.

Bunu neden daha önce akıl erdiremediğine şaştı.

Önden yürüyen Connie onun durduğunu farketti.

«Ne oldu?»

«Buraya bak.»

Connie geri döndü.

«Bunu kırarsak aşağıdan güvenlik memurları gelir,» dedi Graham.

«Eğer ölmemişlerse.»

«Ölmüş olsalar bile, hemen itfaiyeciler gelir. Bollinger sıkışıp kalır.»

«Sireni duyunca kaçmayabilir ama. Adını biliyoruz. Bir kenara saklanıp itfaiyecilere görünmemeyi başarabilir.»

«Olabilir.» Graham insanın kulaklarını sağır edercesine çalan sirenlerin altında, karanlık koridorda kovalandığını düşündü.

Kırmızı ışıkta parıldayan alarm koluna baktılar.

Graham omuzlarını, boynunu ve yüzünü saran gerilimin umutla bir parça hafiflediğini hissetti. O gece ilk olarak, bu belâdan kurtulabileceklerini düşünmeye başladı.

Sonra gördüğü hayali hatırladı. Kurşun. Kan. Sırtından vurulacaktı.

«Siren çalınca onun arkamızdan geldiğini duymayabiliriz,» dedi Connie.

«Aynı şey onun için de geçerli. O da bizi duymayacaktır.»

Connie parmaklarını camın serin yüzeyine dayadı, duraksadı, sonra elini çekti. «Peki. Ama camı kıracak çekiç yok buralarda.» Camın kenarındaki ucu boş zinciri gösterdi. «Neyle kırarız bunu?»

Graham cebinden makası çıkartıp salladı.

«Yaşa!» dedi Connie. «Dikkatli ol ama.»

«Geri çekil.»

Connie geriledi.

Graham makası sivri tarafından tuttu, kalın tarafıyla ince camı kırdı. Kenarda kalan bir iki parçayı dikkatle temizledikten sonra demir kolu yeşilden kırmızıya getirdi.

Hiçbir ses çıkmadı.

Sirenler çalmadı.

Sessizlik.

«Olamaz!» dedi Connie.

Graham kolu yeniden yeşile getirdi, sonra hızla çekti.

Yine bir şey olmadı.

Bollinger yangın alarmını da ihmal etmemişti.

Silecekler bir sağa bir sola ağır ağır hareket ediyor, camda biriken karları temizliyordu. Bu tak tak tak eden tekdüze ses Billy'nin sinirlerine dokunmaya başlamıştı.

Omzu üzerinden yeşil garaj kapısına, sonra diğer üç kapıya baktı.

Saat onu çeyrek geçiyordu.

Nerede kalmıştı Dtwight?

Graham ile Connie makastan daha iyi bir silah olabilecek, bıçak gibi bir şey bulabilmek için derginin sanat bölümüne geçtiler. Graham sanat müdürünün büyük çekmecesinde iki tane neştere benzer keskin âlet buldu.

Başını kaldırınca Connle'nin düşünceye daldığını fark etti. Connie duvardaki bir dağ manzarasının önünde, yerde duran eşyalara bakıyordu. Dağcılık araç gereçleri - kangal kangal ip, demir çiviler, kuştüyü astarlı naylon ceketler ve daha bir sürü şey, karmakarışık bir haldeydi.

«Bak ne buldum?» Graham bıçakları gösterdi.

Ama Connie ilgilenmedi. Dağcılık araç gerecini göstererek, «Bunlar nedir?» diye sordu.

«Bu sayımızda yeni bir sayfa açıyoruz. Tüketici reh-

beri gibi bir şey. Bunların da tek tek fotoğraflarını çektik. Neden sordun?» Graham'ın yüzü aydınlandı birden. «Boş ver. Anladım.» Yere eğilip bir buz baltası aldı. «Bu bıçaktan çok daha iyi iş görür.»

«Graham?»

Graham başını kaldırdı.

Garip bir ifade vardı kadının yüzünde: şaşkınlık ve korku. Çok ilginç ve önemli bir şey düşündüğü belliyse de, kafasından geçenleri okumak olanaksızdı. «Onunla bir çatışmaya girmek için acele etmeyelim,» dedi. «Bütün seçeneklerimizi iyice gözden geçirebilir miyiz?»

«O yüzden buraya geldik zaten.»

Connie koridora çıkıp dışarı kulak verdi.

Graham kazmayı kullanmaya hazır olarak doğruldu.

Dışarda sessizlikten başka bir şey olmadığına kanaat getiren Connie odaya döndü.

Graham kazmayı indirdi. «Bir şey duydun sanmıştım.»

«Tedbirli olmaya çalışıyorum.» Connie masanın ucuna ilişmeden bir kere daha baktı yerdeki yığına. «Bence yapabileceğimiz beş şey var. Bir, olduğumuz yerde kalıp Bollinger'e karşı koymaya çalışırız.»

«Bununla,» diyerek Graham ağır kazmayı kaldırdı.

«Ve bulabileceğimiz daha başka şeylerle.»

«Ona bir tuzak hazırlarız.»

«Bu yaklaşımın iki sakıncası var.»

«Tabanca.»

«Biri o.»

«Akıllıca davranırsak ateş edecek zamanı olmayabilir.»

«Daha da önemlisi, ikimiz de katil değiliz,» dedi Connie.

«Onu bayıltabiliriz.»

«Belki. Ama bir an duraksayacak olursak, ölürüz.»

Graham onun kendisine inancının sınırlı olmasına aldırmadı. Tam güvenine lâyık olamadığını biliyordu. «Yapabileceğimiz beş şey var demiştin.»

«İkincisi, saklanabiliriz.»

«Nereye?»

«Bilmiyorum. Belki de kapısı kilitlenmemiş bir oda bulur, içeri girip arkadan kilitleriz.»

«Bu olasılık pek uzak.»

«Belki onunla saklambaç oynamaya devam ederiz.»

«Ne zamana kadar?»

«Nöbet değiştirmeye gelen güvenlik görevlileri cesetleri bulana kadar.»

«Onları öidürmediyse, yeni gelenler burada olup bitenleri akıllarına bile getirmeyeceklerdir.»

«Doğru.»

«Ayrıca onların on ikişer saat çalıştıklarını sanıyorum. Gece bekçilerinden birini tanırım. Uzun çalışma saatlerine hep küfür eder ama her haftasonu sekiz saat mesai yapmaya da bayılır. Bu yüzden yeni bekçiler sabah altıdan önce gelemeyeceklerdir.»

«Daha yedi buçuk saat var yani.»

«Merdiven ve asansör boşluklarında saklambaç oynayamayacak kadar uzun bir süre. Hele bu sakat bacağımla.»

«Üç,» dedi Connie. «Senin büro pencerelerinden birini açıp imdat diye bağırırız.»

«Kırkıncı kattan mı? Hava iyi olsa bile sesini kaldırımdan duyamazlar. Bu rüzgârla, iki kat aşağıya duyuramazsın.»

«Biliyorum. Zaten bu havada sokakta da kimse olmayacaktır.»

«Öyleyse r>3den söyledin?»

«Beşinci önerime şaşıracaksın. Ona sıra gelmeden her olasılığı düşündüğümü bilmeni istiyorum da ondan.»

«Neymiş bu beşinci seçenek?»

«Önce dört numarayı dinle. Pencereden aşağı iskemle falan atıp caddeden geçen bir arabanın dikkatini çekmeye çalışırız.»

«Eğer bu havada geçen araba varsa.»

«Biri geçecektir nasıl olsa.»

«Bu rüzgârda iskemlenin nereye düşeceğini bilemeyiz. Ya bir arabanın ön camını deler de birini öldürürse?»

«Bunu ben de düşündüm.»

«Bunu da yapamayız.»

«Biliyorum.»

«Peki ya beş numara?» diye sordu Graham.

Connie masadan atlayıp dağcılık araç gereci yığınının yanına gitti. «Bunları kullanmalıyız.»

«Çizmeler, ceketler, eldivenler, ipler... hepsini.»

Graham şaşırmıştı. «Neden ama?»

Kadının gözleri ürkek bir ceylan gibi iri iriydi. «Aşağı inmek için.»

«Nereden aşağı?»

«Binanın dışından aşağı. Tâ sokağa kadar.»

Dördüncü Bölüm

CUMA - CUMARTESİ
Saat 22:30 - 04:00

30

Billy saat tam on buçukta Bowerton Binasının arka avlusundan dışarı çıktı.

Son yarım saat kar hiç durmadan yağmış, rüzgâr da tehlikeli derecede artmıştı. Farların ışığında yağan kar neredeyse sis kadar yoğundu.

Sokağın başında tekerlekler birden buz üstünde kaydı, araba karşı kaldırıma doğru savruldu. Billy direksiyonu savrulma yönüne kırdı ve kaldırım kenarında park etmiş olan bir kamyonete çarpmasına ramak kalmışken arabayı durdurdu.

Cok hızlı sürüyordu ve o ana kadar da bunu fark etmemişti. Hiç yapmadığı bir şeydi bu. Aslında dikkatli bir insandı. Hiçbir zaman kendini tehlikeye atmazdı. Asla. Kontrolünü kaybettiği için kızmıştı kendine.

Caddeye doğru sürdü arabayı. Işıklar yeşildi ve en yakın araba üç dört sokak ilerdeydi. Billy, Lexington Caddesine girdi.

Yüz metre sonra Bowerton Binasının önündeydi. Dört büyük döner kapının ardında görünen antre boştu. Billy kaldırıma yaklaşıp sokağı ve binayı dikkatle inceledi. Ortalıkta tam bir sessizlik vardı.

Yine de planları başarısızlığa uğramıştı, içerde işler yolunda gitmiyordu, bu kadarı belliydi.

Bpliinger yakalanırsa konuşur mu, diye huzursuzca düşündü. Beni ele verir mi?

İşe Dvvight'ın ne yaptığını bilmeden gitmek zorunda kalacaktı. Bollinger'in polis tarafından tutuklanıp tutuklanmadığını bile bilemeyecekti. Bu gece kendini işine vermekte güçlük çekeceği belliydi. Ancak Bollinger'in suçunu itiraf etmesi olasılığına karşılık, olay saatinde başka bir yerde olduğunu kanıtlayacaksa, bu gece çok sakin olmalıydı. Kendisini tanıyanların bildiği kadar sakin, dikkatli ve çalışkan.

Franklin Dwight Bollinger giderek huzursuzlanıyordu. Ter içinde kalmıştı şimdi. Tabancasını sımsıkı tutmaktan parmakları ağrıyordu. Yirmi dakikadır merdiven çıkışlarını gözlüyordu. Harris ile kadından iz yoktu ortalıkta.

Billy artık gitmiş olmalıydı. Bollinger planı kurtarabilirdi belki de. Ama aynı zamanda bunun mümkün olmadığını da biliyordu. Durum artık belliydi: bir an önce öldür ve arkana bakmadan kaç!

Harris neredeydi acaba? Benim burada beklediğimi o altıncı duyusuyla bildi mi yoksa?

Beş dakika daha beklemeye karar verdi. Ondan sonra yine peşlerine düşecekti.

Graham pencereden dev gibi binalara bakarak, «Olanaksız,» dedi.

Connie elini erkeğin koluna koydu. «Neden olanaksızmış?»

«Öyle işte.»

«Yeterli bir cevap değil bu.»

«Tırımanamam.»

«Bu tırmanma değil.»

«Ne ya?»

«İniş.»

«Aynı şey.»

«Yapılabilir mi?»

«Ben yapamam.»

«Asansör boşluğunda merdivene tırmandın ama.»

«O başka.»

«Nasıl başka?»

«Üstelik sen hiç tırmanış yapmış değilsin.»

«Bana öğretebilirsin.»

«Hayır.»

«Elbette öğretebilirsin.»

«Bir kar fırtınasında kırk katlı binanın dümdüz yüzünde dağcılık öğrenilmez.»

«Esaslı bir öğretmenim olursa...»

«Evet, beş yıldır tırmanmış bir öğretmen.»

«Unutmuş olamazsın.»

«Formda değilim.»

«Güçlü bir insansın.»

«Ayağımı unutuyorsun.»

Connie pencereden dönüp kapıya yürüdü. Konuşurken Bolfinger'e de kulak verebilmek için.

«Abercrombie ve Fitch mağazasının yeni dağcılık malzemesini reklam etmek için binalarının tepesine kadar birini tırmandırdıklarını hatırlıyor musun?»

Graham hâlâ dışarı bakıyordu. Gece onu büyülemiş gibiydi.

«Ee, ne olacak?»

«O zaman adamın yaptığının pek güç olmadığını söylemiştin.»

«Öyle mi dedim?»

«Bütün girinti çıkıntılarıyla bir binanın tırmanması en kolay bir dağla kıyas bile edilemeyeceğini söylemiştin.»

Graham cevap vermedi. Bunu söylediğini hatırlıyor ve haklı olduğunu biliyordu. Ama bunu söylediği zaman böyle bir şeyi yapmak zorunda kalabileceğini hiç düşünmemişti. Everest dağı ve hastane odaları canlandı gözlerinin önünde.

«Tüketici sayfası için seçtiğin bu araç gereç...»

«Eee?»

«En iyisi, değil mi?»

«Evet, bulunabilenin en iyisi.»

«Yani takımlarımız en mükemmeli olacak.»

«Böyle bir şeye kalkışırsak ölürüz.»

«Burada kalırsak da öleceğiz.»

«Belki.»

«Bundan eminim.»

«Bir başka seçenek olmalı.»

«Hepsini saydım sana.»

«Belki de ondan saklanabiliriz.»

«Nereye?»

«Bilemiyorum. Ama...»

«Yedi saat boyunca saklanamayız.»

«Çılgınlık bu!»

«Daha iyi bir yol aklına geliyor mu?»

«Bana zaman tanı.»

«Bollinger her an burada olabilir.»

«Sokak düzeyinde rüzgâr hızı en az kırk mildir. Burada da elli mil falan.»

«Bizi uçurur mu?»

«Her santimde rüzgârla boğuşmak zorunda kalırız.»

«İpleri bağlamayacak mıyız?»

Grahom odaya döndü. «Evet ama...»

«Bunları giymiş olmayacak mıyız?» Connie yığımn üstündeki güvenlik kemerlerini gösterdi.

«Orası buz gibidir, Connie.»

«Kuştüyü astarlı ceketlerimiz var.»

«Ama pantolonumuz yok. Üstünde adi blucin var. Bejimizden aşağısı çıplak gibi bir şey demek bu.»

«Ben soğuğa dayanırım.»

«Bu soğuğa fazla dayanamazsın.»

«Sokağa inmemiz ne kadar sürer?»

«Bilemem.»

«Bir saat. Belki de iki saat.»

«O kadar uzun mu?»

«Acemisin sen.»

«Sıçrayarak inemez miyiz?»

«Sıçramak mı?» Grafıam şaşırmıştı.

«Dışardan bakınca kolay görünüyor. Kendini geri atıp sıçramak, binanın yanına çarpıp, bir iki adım inip, yeniden sıçrayarak...»

«Kolay görünür ama hiç de öyle değildir.»

«Ama çok hızlı ineriz o zaman.»

«Sen hayatında tırmanmadın, şimdi de sıçrayarak inmek istiyorsun. Pes doğrusu!»

«Yürekli bir insanım ben.»

«Ama sağduyun yok.»

«Pekâlâ, sıçrayarak inmeyiz o halde.»

«Hem de kesinlikle.»

«Ağır ağır ineceğiz.»

«Hiç inmeyeceğiz,» dedi Grafıam.

Ama Connie onu duymazlıktan geldi. «Soğuğa iki saat dayanırım. Bundan eminim. Sürekli hareket edeceğimizden, belki soğuk da o kadar etkili olmaz.»

«Donarız.»

«Graham, basit bir seçenek var önümüzde. Ya kalırız, ya gideriz. İnersek belki donarız soğuktan. Ama burada kalırsak kesinlikle canımızdan oluruz.»

«Ben bunun bu kadar basit olduğundan emin değilim.»

«Eminsin eibetîe.»

Graham gözlerini kapattı. Hoş olmayan gerçekleri kabul edemediği, acıya dayanmayı göze alamadığı ve kendi korkusuyla yüzyüze gelmekten kaçındığı için kızıyordu kendine. İniş tehlikeli olacaktı. Çok tehlikeli. Hattâ büyük bir budalalık yapıyor da olabilirler, daha birkaç metre inmeden ölebilirlerdi. Ama Connie de başka seçeneklerinin olmadığını söylerken haklıydı.

«Graham! Zaman kaybediyoruz burada.»

«İnmenin neden olanaksız olduğunun gerçek nedenini biliyorsun.»

«Hayır bilmiyorum, söyle,» dedi Connie.

Graham yüzünün kızardığını, hissetti. «Connie, beş paralık onur bırakıyorsun insanda.»

«Onurunu sen kendin beş paralık ettin, ben değil.» Kadının yüzü acıyla gerilmişti. Graham onun bu kadar açık konuşmak için nasıl bir acı çektiğini görebiliyordu. Connie erkeğin yanına gidip yüzüne dokundu. «Sen onurunu ve kendine saygını çoktan terkettin. Parça parça hem de. Senin için korkuyorum. Böyle devam edersen geriye hiçbir şey kalmayacak. Hiçbir şey.»

«Connie...» Ağlamak istiyordu Graham. Ama kendi içini dökecek gözyaşı kalmamıştı. Kendine ne yaptığını çok iyi biliyordu. Şimdiki halinden nefret ediyordu. Tâ içinde, hep korkak olduğunu hissediyordu. Everest, korkusunun içine çekilmek için bir bahane olmuştu. Yoksa neden ruh doktoruna gitmekten kaçınmıştı? Doktorlarının

hepsi psikanaliz yaptırmasını istemişlerdi. Ama Graham korkusu içinde rahat ediyordu ve bu olasılıktan da rahatsızlık duyuyordu. «Ben kendi gölgemden korkuyorum, dışarda sana hiçbir yardımım dokunmaz,» dedi.

«Bugün dünkü kadar korkmuyorsun ama. Bu gece çok iyi İşler basardın. Asansör boşluğunu unutma. Bu sabah o merdivenden inme düşüncesine bile katlanamazdın.»

Titriyordu Graham.

«Bir fırsat bu,» diye devam etti Connie. «Korkunu yenebilirsin. Bunu yapacağını biliyorum.»

Graham sinirli bir hareketle dudaklarını yaladı. Yerdeki yığının başına yürüdü. «Senin benden emin olduğunun yarısı kadar ben de kendimden emin olmak isterdim.» dedi.

Connie .onun ardından yürüdü. «Senden ne istediğimin farkındayım. Bunun yaptığın en güç iş olacağından eminim.»

Graham düşüşünü hatırlıyordu. Kalabalık bir odadayken bile gözlerini kapatınca aynı şeyi görürdü: ayağının kayışı, güvenlik kemerinin göğsünü sıkması, ip koptuğu andaki ani boşalma, soluğunun çiğnenmemiş bir lokma gibi boğazına tıkanması, sonra da uçuş... Yüz metre kadar düşüp kalın bir kar tabakasına serildiği halde, sanki bir mil düşmüş gibiydi.

«Burada kalırsan öleceksin,» dedi Connie. «Ama kolay bir ölüm olacak bu. Bollinger seni görür görmez öldürmek için ateş edecek. Bir an bile duraksamayacak.» Erkeğin elini tuttu. «Ama benim için öyle olmayacak.»

Graham başını kaldırdı. Kadının gözlerinde, kendi gözlerindeki gibi bir korku vardı.

«Bollinger beni kullanacak,» dedi kadın. «Beni doğrayacak.»

Graham'm gözleri önünde Edna Mowry'nin cesedi belirdi. Kanıı göbeği ovucunun içinde.

«Belki de...»

«O Kasap. Bunu unutma. Kim olduğunu sakın unutma onun. Ne.olduğunu da.»

«Tanrı 'yardımcım olsun,» dedi Graham.

«Ölmek istemiyorum. Ama ölmem gerekiyorsa, öyle ölmek istemem.» Connie ürperdi. «Eğer aşağı inmeyeceksek ve onu burada bekleyeceksek, o zaman beni öldürmeni istiyorum. Ağır bir şeyle kafama vur.»

«Ne diyorsun, sen?»

«Bollinger'den önce öldür beni. Graham, en azından borcun bu senin. Bunu yapmalısın.»

«Ben seni seviyorum. Sen her şeysin benim için. Senden başka hiçbir şeyim yok.»

Connie çok ciddiydi. Kendi öldürülmesinin yasını tutuyordu. «Beni seviyorsan, o zaman neden öldürmen gerektiğini daha iyi anlıyor olmalısın.»

«Bunu yapamam.»

«Zamanımız kalmadı. Ya hemen inmek için hazırlanırız... ya da beni öldürürsün. Bollinger her an gelebilir.»

Bollinger caddeye açılan kapıya gidip baktıktan sonra mermer antreyi geçti, beyaz kapıyı açtı. Kuzey merdivenlerinin başındaydı şimdi. Hiç ayak sesi yoktu. Ne ayak sesi, ne de başka bir ses. Merdiven boşluğundan baktı ama kimseyi göremedi.

Güney merdiveni de bomboştu.

Saat 22:38'di.

Sakinleşmek için Blake'in şiirlerini aklından geçirerek asansöre doğru yürüdü.

31

Ciddi bir dağcı için en gerekli şey iyi ayakkabıydı. On beş yirmi santim yüksekliğinde, en iyi deriden, yine deri astarlı ve elde dikilmiş olmalıydı. En önemlisi de, tabanın sert olmasıydı.

Graham'ın ayağında da bunlardan vardı. Eldiven gibi uymuştu ayağına. Ayakkabıları giymek ve bağlamak onu dehşetle karşıladığı bir olaya yaklaştırıyorsa da, yine de ayakkabıları giymeyi garip biçimde güven verici buluyordu. Onlara ve dağcılığa alışkın olması, bir zamanlar sahip olduğu cesaretin bir denemesiydi şimdi.

Dağcılık araç gerecinin içindeki iki çift ayakkabı da Connie'ye dört numara büyüktü. Burnuna ve yanlarına kâğıt dolduracak olursa, ayağını ayakkabıya değil de, betona sokmuş gibi olacaktı. Kritik bir anda yanlış bir adım atması olasıydı.

Neyse ki büroda standart tırmanma ayakkabıları kadar yüksek olmayan, daha hafif, daha küçük ve esnek bir çift vardı. Süetten yapıldığı için su geçirmez olmayan bu ayakkabılar, ancak iyi havalarda giyilebilirdi. Kar fırtınasında asla) kullanılmamalıydı.

Connie ayaklarını ıslanmaktan ve donmaktan korumak

için kalın çoraplar giydi, bunların üstüne naylon sardı.

Her ikisi kalın, parlak kırmızı, başlıklı naylon parkalar giydiler sonra. Naylon kumaş ve naylon astarın arasına doldurulan soğuktan koruma malzemesi sonbahar havası için yeterliyse de, o gece kendilerini bekleyen soğuk için yetersiz kalacaktı. Connie'nin parkası yüzde yüz kaztüyüyle beslendiğinden çok daha koruyucuydu.

Parkaların üstüne, düşmeye karşı korunma olarak bir kemer takmışlardı. Graham, Connie için önlem olarak birbirinden bağımsız iki ip hazırladı. Asıl ipin yanısıra bir de sokağa kadar uzanan ikinci bir ip bağlı olacaktı kemerine.

Kendisi onun kadar güvencede değildi. Onu koruyacak ikinci ipi yoktu. İnişte arkadan geleceği için tek iple inecekti.

Ama bunu ona açıklamadı. Dışarı çıktıklarında Connie ne kadar az endişelenirse, bu işten sağ kurtulması olasılığı o kadar çoktu. Bir dağcı için gerilim iyi bir şeydi; ancak gerilimin de aşırısı yanlışlık yapma olasılığını arttırırdı.

Graham'ın kemerinde halkalara asılı, piton denilen çiviler, bir çekiç, sigara paketi büyüklüğünde bir matkap da vardı. Connie'ninkinde de yedek pitonlar bulunuyordu.

ikisi de ayrıca ip kangallarını yüklenmişlerdi. Connie' nin her bir kalçasında otuz metrelik birer kangal vardı. İp ağırdı, ama öylesine sıkı sarılmıştı ki, hareket etmesini engellemiyordu. Graham'ın da sağ kalçasında otuz metrelik bir kangal vardı. Daha kısa olan iki ipi inişin ilk aşamasında kullanacaklardı.

En son olarak eldivenlerini giydiler.

Bollinger her katta asansörden iniyordu. Bir kat tek bir işyerine aitse, koridorun iki ucundaki kapıların kilitli olup olmadığını kontrol ediyordu.

Her beş katta bir, yalnız koridoru değil, merdivenleri ve asansör boşluğunu da yokluyordu. İlk yirmi katta dört asansör boşluğu vardı. Yirminciyle otuz beşinci katlar arasında iki, oradan kırkıncı kata kadar da bir ta«e. Bollinger bu dikey araştırmasının yarısında, kapıları açıp kapatarak gereğinden çok zaman harcamıştı.

Saat onu elli geçe on beşinci kattaydı.'

İkisinin de izlerine rastlamamıştı. Bu araştırmayı gereğince yapıp yapmadığından kuşkuya düşmeye başlamıştı artık. Ancak o anda bundan başka bir yöntem düşüneniiyordu.

On altıncı kata çıktı.

Connie perdeleri çekti.

Graham pencereleri açar açmaz rüzgâr doldu içeri. Canlı bir varlığın sesiyle, çığlıklarla. Kar odanın içinde savruluyor, çimen yeşili halının üstünde çiy taneleri gibi duruyordu.

Graham pencereden eğilip baktı. En üstteki beş kat, ilk otuz yedi kattan iki metre içerdeydi. Üç kat aşağıda binayı çevreleyen geniş bir pervaz vardı. Binanın beşte dördü olduğu yerden görünmüyordu.

Kar öylesine yoğun yağıyordu ki, Lexington Caddesinin sokak ışıkları güçlükle seçiliyordu.

Graham'ın durumu anlamak için ihtiyaç duyduğu bu birkaç saniye içinde yüzü soğuktan donup hissizleşmişti bile.

«Çok soğuk,» derken ağzından soluğu bembeyaz çıktı. «Donacağız.»

«Ne olursa olsun, gitmemiz gerek.»

«Biliyorum. Kaçmaya çalışıyor değilim.»

«Yüzümüzü örtsek mi?»

«Neyle?»

«Eşarp....»

«Elimizde olan her şeyi deler geçer rüzgâr. Sonra da kumaş yüzümüze yapıştı mı, soluk almakta güçlük çekeriz. Ne yazık ki dergide yüz maskesi reklamı yoktu. Olsaydı tam işimize yarayacak maskelerimiz olurdu.»

«Ne yapabiliriz peki?»

Birden bir şey geldi Graham'ın aklına. Eldivenlerini çıkartıp masasının çekmecesini açtı. İçinden bir tüp alıp gösterdi.

«Dudak çatlamalarına karşı krem mi?»

«Gel buraya.»

«Ama bu çatlak dudaklar için. Eğer donacaksak, dudaklarımız çatlamış, çatlamamış, ne önemi var?»

Graham tüpten sıktığı kremi kadının tüm yüzüne sürdü. «İnce bir tabaka bile olsa, rüzgârı bir derece korur bu. Yüzünü de yumuşak tutar. Tehlikenin üçte ikisi ısı kaybıdır. Ama ısı kaybıyla birlikte nem kaybı da şiddetli donma sonucu doğurur. Sıfırın altındaki ısılarda rüzgâr yüzünü sanki çöldeymişin gibi kurutabilir.»

Bollinger saat on birde asansöre girdi, yirmi ikinci kat düğmesine bastı.

32

Pencerenin pervazı son otuz yılda yapılanlar gibi alü$_T$ minyumdan olmayıp cok sağlamdı. İki cam arasındaki kiriş hemen hemen üç santim kalınlığında ve çeliktendi. Yerinden kopmadan ya da bükülmeden yüzlerce kilo yük taşıyacak gibi görünüyordu.

Harris direğe çengellerden birini geçirdi. Connie de bu arada otuz beş metrelik bir kangal ipi naylonundan çıkarmıştı.

«Hiç de sağlam bir görünüşü yok,» dedi.

«İki ton ağırlığı taşır o.»

«Bu kadar ince bir şey!»

«Yarım santim kalındır o elindeki ip.»

«Sen işini bilirsin sanırım.»

«Sakin ol.»

Graham ipin ucuna kalın bir düğüm attıktan sonra,, pencereye tutturduğu çifte çengelin halkasından geçirdi.

Ellerinin bu kadar çabuk işlemesine kendi de şaşırmıştı. Bilgiden çok içgüdüleriyle hareket ediyordu. Beş. yılda hiçbir şey unutmamıştı.

«Bu senin güvenlik ipin olacak,» dedi.

Sonra çengelin güvenlik kapağını da kapattı, ipin on.

metre kadarını elinde ölçüp cebinden çıkardığı çakıyla kesti, ucunu kadının kemerine bağladı. Connie şimdi on metrelik bir iple pencere kirişine bağlanmıştı. Öteki ipin bir ucunu da kadının beline dolayıp düğümledi.

Pervazı göstererek, «Buraya otur,» dedi.

Connie sırtını rüzgâr ve kara verip pencereye oturdu.

Graham on metrelik ipi pencereden aşağı sarkıttı. On beş metrelik bir ipi de, dolanmaması için yere serdikten sonra, serbest kalan ucunu kendi beline doladı.

Şimdi Connie'den gelen ip Graham'ın sol,'sonra da sağ kalçasından geçiyordu. Böylece sol eliyle inişi yönetecek, sağ eliyle de fren yapabilecekti.

Connie'den iki metre kadar uzakta durarak, «Hazır mısın?» diye sordu.

«Pervaz sadece on metre aşağıda.»

Connie dudaklarını ısırdı.

«Çok uzak değilmiş,» dedi zayıf bir sesle.

«Oraya nasıl indiğini anlamayacaksın bile.»

Güçlükle gülümsedi Connie.

Sonra kemerine bakıp, sanki çözülmesinden korkuyormuş gibi ipe asıldı, çekiştirdi.

«Yapacaklarını hatırlıyor musun?»

«İpi başımın üstünde iki elimle tutacağım. Sana yardım etmeye kalkışmayacağım. Pervaza ayaklarımı sıkıca bastıracağım ve daha aşağı koymamaya çalışacağım.»

«Peki oraya varınca?»

«ipi çözeceğim.»

«Ama bunu.»

«Evet.»

«Ötekini değil.»

Connie başını salladı.

«Sonra sen kendi ipini çözünce...»

«Bu ipi iki kere çekerek sana işaret vereceğim.»

Connie'nin yüzü sapsarıydı.

«Seni seviyorum.»

«Bunu başarabilirsin.»

«Umarım.»

«Başaracağını biliyorum.»

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu Grafıam'ın.

«Sana güveniyorum,» dedi -Connie.

Eğer Connie iniş sırasında ölecek olursa, Graham kendini kurtarmaya hakkı da, nedeni de olmadığını düşünüyordu. Connie'siz hayat ölümden de kötü bir boşluk, suçluluk ve yalnızlık içinde dayanılmaz bir akış olacaktı. Connie düşerse, kendisini de ardından atlardı en iyisi.

Graham korkuyordu.

Yapabileceği tek şey, daha önce söylediğini tekrarlamaktı. «Seni seviyorum.»

Connie derin bir soluk alarak geriye yaslandı. «Eh... denize kadın düştü!»

Koridor boş ve karanlıktı.

Bollinger asansöre dönüp yirmi yedinci katın düğmesine bastı.

33

Connie pencerenin önünde kendini geri attığı anda, birden altındaki büyük boşluğu hissetti. O koskoca karanlık boşluktan etkilenmek için aşağıya bakması gerekmiyordu. Beklediğinden de çok korkmuştu şimdi. Korku zihnini olduğu kadar bedenini de etkilemişti. Soluk alamıyordu. Göğsü daralıyordu. Nabız atışları hızlanmıştı. Midesi bulanıyordu.

Pencere pervazını kavramak güdüsüne güçlükle engel olabildi. Başının üstüne uzanıp ipi kavradı.

Rüzgâr onu iki yana sallıyordu.

Görebilmek için gözlerini kısmak, kirpiklerinin arasındaki daracık aralıktan bakmak zorunda kalmıştı. Yoksa gözyaşları tüm görüşünü engelleyecekti.

Ağır ağır inmekte olduğu pervaza doğru baktı. İki metrelik çıkıntı onun gözünde bir ip kadar inceydi.

Graham'ın ayakları kayıyordu halının üzerinde.

Sıkıca bastırdı topuklarını.

Yanıbaşındaki ipe bakınca Connie'nin yolu daha yarılamadığını gördü. İpi yavaş yavaş verirken beş yıllık hare-

ketsizliğin kendisinden neler götürdüğünü hissediyordu. Her karış iple kaslarında yeni yeni sancılar beliriyor, kolları alev alev yanıyordu.

Çektiği acıyı düşünmüyordu bile. Sırtının kapıya dönük olmasıydı önemli olan. Gördüğü hayal gözlerinin önünden gitmiyordu. Arkasından atılan kurşun, kan ve sonra da karanlık.

Bollinger neredeydi?

Connie aşağı kaydıkça onu pencere kirişine bağlayan ipin gevşekliği de giderek azalıyordu. Graham'ın mesafeyi iyi hesaplamış olmasını umdu. Aksi halde başı ciddi dertteydi. Uzun bir güvenlik ipi sprun değildi; ama ip kısa ise, o zaman çıkıntıdan bir iki karış yukarda kalacaktı. Graham'ın durumu düzeltmesi için yeniden yukarı tırmanmak zorunda kalacaktı o zaman. Ya da güvenlik ipinden vazgeçip yalnızca asılı olduğu iple inecekti. Güvenlik ipinin gerginleşmesini korkuyla seyrediyordu.

Başının üstündeki ana ip gerilimle bükülmeye başlamıştı. Binlerce naylon lif gerilip gevşedikçe kendisi de yarım daire çizerek sağa sola dönüyordu. Rüzgârın neden olduğu sarkaç etkisi buna eklenince iyice midesi bulanmaya başlamıştı.

İp kopacak mıydı acaba? O bükülüp düzelmeler hep İpin pencereye dokunduğu yerde oluyordu. Acaba incecik ip o sürtünmeye dayanabilecek miydi?

Graham ipin pervaza değdiği yerde tehlikeli bir sürtünme olacağını söylemişti. Ancak naylon lifler en hafif bir aşınmaya maruz kalmadan onun çıkıntıya inmiş olacağı konusunda da güvence vermişti. Naylon sert bir maddeydi. Güçlü. Güvenilir. Birkaç dakikalık bir sürtünmeyle aşınmazdı.

Ama ya aşınırsa?

* * *

Frank Bollinger saat on b-iri sekiz geçe otuzuncu katı araştırmaya başladı.

Gerçek dışı bir kapılar dünyasında kıstırılmış hissediyordu kendini. Yüzlerce kapı arasındaydı. Saatlerdir kapıları tek tek açıp kapatıyor, hep ani bir şiddetle karşılaşmayı bekliyordu. Bu beklenti kendisini dipdiri hissetmesini sağlıyordu. Ama bütün kapıların ardında aynı şey vardı. Karanlık, boşluk, sessizlik. Her kapı avlamakta olduğu şeyi kendisine vaat ediyor gibiydi. Ancak hiçbiri sözünü tutmuyordu.

Bu kapılar sonsuzluğu yalnız bu gecenin değil, tüm dünyasının bir şartıydı sanki. Kapılar. Karanlığa açılan kapılar. Boşluğa açılan kapılar. Her türlü çıkmaza açılan kapılar. Hayatının her gününde, açıldığında kendisine hak ettiğini verecek bir kapı bulmayı beklemişti. Ama o altın kapıyı bulamıyordu bir türlü. Haksızlık edilmişti kendisine. Ne de olsa, yeni insanlardan biriydi. Çevresindeki her şeyden üstündü. Ama otuz yedi yılın sonunda ne olmuştu ki? Bir şey .olmuş muydu? Başkan olmamıştı. Senatör olmamıştı. Ünlü olmamıştı. Zengin de. Boktan bir polisten başka hiçbir şey değildi. Çalışma hayatını orospular, pezevenkler, kumarbazlar, uyuşturucu düşkünleri ve ufak çaplı gangsterler arasında geçiren boktan bir polis.

İşte Harris (ve onun gibi milyonlarcası) bu yüzden öleceklerdi. Onlar yeni insanlardan çok aşağı olan kişilerdi. Ama her yeni insan için bir milyon eski insan vardı. Kalabalıkta kuvvet olduğu için, bu zavallılar, açgözlülüklerini tatmin için bir termonükleer yıkımı da göze alarak, yeryüzünün tüm gücüne, servetine ve kaynaklarına sımsıkı sarılmaktaydılar. Yeni insanlar kendilerinin olan şeyi ancak tarihin en büyük kıyımını gerçekleştirerek alabilirlerdi.

Otuzuncu kat, merdivenler ve asansör boşluğu da bomboştu.

Bollinger bir kat daha çıktı.

Connie'nin ayakları çıkıntıya değmişti. Sert rüzgâr nedeniyle taş pek kar tutmamış, kar olmayınca buz da olmamıştı. Ayağını bastığı yerden kayma tehlikesi yoktu.

Şimdi ayağının altında taş olmasına rağmen, havada sallandığından daha fazla hissediyordu çevresindeki boşluğu. Ayağını sağlam bastığı için otuz sekiz katlık uçurum korkunçtu şimdi. Dipsiz bir kuyuydu.

Kemerindeki düğümü çözüp ana ipten kurtuldu, ipi iki kere çekti.

Graham hemen yukarı aldı ipi.

Az sonra yanında olacaktı.

Buraya ayak basınca paniğe kapılacak mıydı?

Ona güveniyorum, diye düşündü Connie. Gerçekten güveniyorum. Güvenmek zorundayım.

Yine de erkeğin pencereden indikten az sonra korkup yeniden odaya döneceğinden, kendisini orada bırakacağından korkuyordu.

34

Grahcım eldivenlerini çıkardı, pencereden eğildi ve eliyle alttaki pervazı yokladı. Yüzyılların aşınmasına karşı koyacak granitten yapılmıştı bina. Buz gibi rüzgâr parmaklarının hissini alıp götürmeden aradığı şeyi ancak buldu: küçücük yatay bir çatlak.

Bir elini kaybetmemek için çatlağın üzerinde tutarak belindeki kemerden çekiciyle bir piton aldı. Sonra pervaza dayayıp kenardan sarkarak çelik çiviyi deliğe sokup vurdu.

Öyle eğilmiş bir halde çalıştığı için iş istediğinden çok ağır ilerliyordu. Sonunda bitirince Bollinger'i arkasında bekleyerek doğruldu. Ama arkasında kimse yoktu.

Piton sağlam yerleşmiş gibiydi. Eliyle yakalayıp yokladı, çıkarmaya çalıştı. Ama piton kımıldamadı bile.

Pitonun gözüne bir halka yerleştirdi. Bir tane de Connie'nin güvenlik ipinin bağlı olduğu krişe.

Sonra beline bağlı ipi çözüp pencere yanına bıraktı. Camlardan birini kapattı, ancak orta kirişe asılı plan halkalar yüzünden tam olarak kapatamamıştı. Diğerini de dışardan çekecekti.

Perdeleri de kapattı.

Boliinger sonunda oraya gelecek ve pencereden kaçtıklarını anlayacaktı nasıl olsa. Graham kaçış yollarını mümkün olduğu kadar uzun süre saklamak istiyordu.

Perdenin arkasına geçip pencereye yaklaştı. Açık camdan gürleyerek giren rüzgâr perdeyi vücuduna savuruyordu.

Graham başka bir otuz metrelik kangaldan kestiği on metrelik ipi kemerine ve kirişteki boş halkaya bağladı. Yeniden eldivenlerini giydikten sonra on metrelik güvenlik ipini yakaladı, sağ bileğine doladı ve sağ eliyle sıkı sıkı tuttu. Eliyle pencere kirişi arasında bir buçuk metrelik bir ip vardı şimdi. Pencereden çıktığı ilk birkaç saniye, sağ koluyla bu iple asılı olacaktı.

Pencere pervazına çıkıp çömeldi. Yüzü perdeye dönüktü. Pencereyi elinden geldiğince kapattıktan sonra istemeye istemeye ,o bir buçuk metreyi atladı.

Everest Dağı anıları canlanmıştı gözünün önünde. Bunları zihninin derinliklerine itmeye çalıştı.

Ağzının ardında kusmuk tadı vardı. Boğazını temizleyene kadar birkaç kere yutkundu. Bir an için rahatlamıştı.

Şimdi dört noktadan dokunuyordu binaya. Sağ eli kısa ipte, sol eli kayacağı ipte, sağ ayağı ve sol ayağı da duvarda. Bir sinek gibiydi binanın kenarında.

İki yana açık bacakları arasındaki pitondan gözünü ayırmayarak ipi bir iki kere sertçe çekiştirdi. Sağlamdı. Piton oynamamıştı. Sağ elindeki güvenlik ipini gevşetmeden ağırlığını daha uzun olan ipe aktardı. Yetmiş beş kiloluk ağırlığına rağmen piton oynamıyordu.

Sağlamlığından emin olunca güvenlik ipini bıraktı.

Şimdi üç noktadan dokunuyordu binaya. Uzun ipteki sol eli, iki ayağı.

Alttaki çıkıntıya değene kadar güvenlik ipine dokun-

rnayacaktı bir daha. Aşağı doğru kayarken iniş ipi kopacak olursa kendisini ölümden kurtaracak tek şeydi o kısacık güvenlik ipi.

Bunu hatırlamalıyım, dedi kendi kendine. Bunu hatırlamalı ve paniğe kapılmamalıyım. Gerçek düşman, paniğe kapılmaktı. Bollinger'den çabuk öldürürdü bu kendisini. Güvenlik ipi oradaydı. Onu pencere kirişine bağlıyordu. Bunu unutmamalıydı...

Serbest eliyle yukardan sol eliyle tuttuğu uzun ipin ucunu araştırdı bacaklarının arasında. Şimdi pitona bağlı olan ip sol elinden geçtikten sonra bacaklarının arasından sağ eline uzanıyordu. Sağ eliyle ipi göğsü, başı ve sol omzu üzerinden geçirdi.

Tam durumunu almıştı şimdi.

Sol eli kendisini yönetecekti.

Sağ eliyle de fren yapabilecekti.

İnmeye hazırdı.

Pencereden çıktığından bu yana ilk kez çevresine bakındı. Fırtınanın ortasında kara kara gökdelenler yükseliyor, kar yüzünden daha da uzak görünen yüzbinlerce ışık noktası geceyi işaretliyordu. Sağında ve solunda Manhattan vardı. Arkasında da. Ve en önemlisi, altında onu yutmak için bekleyen iki yüz metrelik bomboş gece. Bir an için, bunun kentin plastik içinde donmuş bir minyatürü olduğunu düşündü. Sallandığı zaman içinde kar yağan o saydam kürelerden birinin içinde asılı gibiydi. Ama hayal geldiği gibi hızla kayboldu. Yine büyüdü kent. Altındaki beton kanyon dipsiz oldu. Ancak her şey normale döndüğü halde, kendisi hâlâ küçücük kalmaya devam ediyordu.

Pencereden ilk çıktığında tüm dikkatini pitonlara, iplere ve teknik manevralara vermişti. Böylece meşgul ol-

duğu için de çevresini görmezlikten gelmeyi başarabilmişti.

Ama buna olanak yoktu artık. Aniden farkına vardı kentin ve sokağa kadar olan uzaklığın.

Bu bilinçlenme istenmeyen anıları getirmişti: ayağının kayması, kemerin sıkılması, uçmak, uçmak, karanlık, bacağında acı kıvılcımları, yine karanlık, midesinde kızgın bir demir, sırtında cam kırıkları gibi sancılar kan, karanlık, hastane odaları...

Buz gibi rüzgâra rağmen alnından ve şakaklarından ter boşanıyordu.

Titriyordu.

Bu inişi başaramayacağını biliyordu.

Uçmak, uçmak...

Kıpırdayamıyordu yerinden.

Bir santim bile.

Asansördeki Bollinger duraksadı. Tam yirmi üçüncü katın düğmesine basıyordu ki, izlerini kaybettiğinde, Harris'le kadının lobiye doğru inmediklerini farketti. Yirmi yedinci katta kaybolmuşlardı. O katı ve onun altındakileri baştan başa aramıştı; kilitli kapılardan birinin ardına saklanmamışlarsa, binanın alttaki dörtte üçünde olmazlardı. Yukarı çıkmışlardı. Harris'in bürosuna mı? Bollinger bunu düşünür düşünmez öyle yaptıklarından emin oldu. Bunu neden yaptıklarını da biliyordu. Kendisinin bekleyeceği en son şey olduğu için yukarı çıkmışlardı. Merdivenden ya da asansör boşluğundan inmiş olsalardı, onları bir iki dakika içinde bulurdu. Yukarı çıkmışlar ve böyle yaparak da kendisinin aklını karıştırıp zaman kazanmışlardı.

* Kırk beş dakika, diye öfkeyle düşündü. O orospu ço-

cuğu benimle alay etti. Kırk beş dakika. Ama bundan bir dakika bile fazla değildi.

Kırkıncı kat düğmesine bastı.

İki yüz metre.

Everest'te düştüğünün iki katı.

Bu kere onu kurtaracak bir mucize, düşüşün etkisini kıracak derin bir kar tabakası yoktu. Polis onu bulduğunda kanlı bir et yığını olacaktı. Paramparça. Cansız.

Göremediği halde dikkatle bakıyordu sokağa. Karanlık ve kar kaldırımı örtüyordu. Yine de bakışlarını ayıramıyordu oradan. Gördüklerinden değil, görmeye ihtiyacı olmayan şeyden, karanlığın ve beyaz fırtına perdesinin altında olduğunu bildiği şeyden büyülenmiş gibiydi.

Gözlerini kapattı. Cesareti düşündü. Nereye geldiğini düşündü. Ayak parmakları iki granit blok arasındaki incecik harç çizgisinde. Sol eli önde. Sağ eli arkada. Hazır ol... ama kendini bırakamıyordu.

Gözlerini açınca Connie'nin çıkıntı üzerinde durduğunu gördü.

Acele etmesi için işaret ediyordu.

Kendisi hareket etmezse ölecekti Connle. Graham'a verdiği pn sekiz aydan sonra, on sekiz aylık bakım ve anlayıştan sonra ölmeyi hak etmemişti ama. Kendi kendine acıması konusunda, bencilliği, korkuları konusunda bir tek kere bile aksi bir şey söylemiş değildi. Connie kendini öyle bir duygusal tehlikeye atmıştı ki, Graham bunun kendi fiziksel tehlikesinden daha az korkunç olmadığını biliyordu.; O ön sekiz aya karşılık kendisi de onun için bu inişi yapmalıydı. Borcuydu bu. Her şeyi borçluydu ona.

Terleme alnındaki ve yanaklarındaki kremi eritmişti.

Rüzgâr terini kuruturken yüzü donuyordu. Kış gecesi tüm güçlerini çekip alırken orada ne kadar kısıtlı bir süre kalabileceklerini düşündü.

Kendisini tutan pitona baktı.

Bunu yapmazsan Connie ölecek.

Yalnız kendini yöneltmek için kullanılacak olan ipi sol eliyle sımsıkı tutuyordu. Oysa çok gevşek tutmalı, sağ elini kullanmalıydı... ipi vermek ve fren yapmak için.

Connie öfecek...

Sol elini gevşetti.

Kendi kendine, aşağıya bakmamalıyım, dedi. Derin bir soluk aldı. Soluğunu bıraktı. Ona kadar saydı. Duvardan itti kendini.

Sakın paniğe kapılma.

Geceye doğru geri savrulurken aşağı kaydı, iki ayağıyla yeniden duvara bastığında bacağı sancımaya başladı. Yüzünü buruşturdu, ama buna dayanacağını biliyordu. Aşağı bakınca hepsi hepsi iki karış kaymış olduğunu gördü. Yine de bu hareketi yapmış olması karşısında, çektiği sancının hiçbir değeri yoktu.

Kendini ayaklarıyla kuvvetlice itip iki metrelik bir iniş yapmak istemişti. Ama bunu yapamamıştı. Henüz yapamazdı. Geçmişte yaptığı gibi kayamayacak kadar korkuyordu. Ayrıca daha hızlı bir iniş, bacağındaki sancıyı katlanılamaz bir hale sokabilirdi.

Duvarı bir kez daha kuvvetle itti, iki karış kadar kaydı, yeniden ayaklarını duvara dayadı. Bir daha, bu kere iki buçuk karış. Bir daha. Bir daha.

Korku kaybolmuş değildi. İçindeydi, yine fokur fokurdu. Yıllarca onu yiyerek gelişmiş olan kanser birkaç dakika içinde kaybolmazdı. Ancak artık korkudan kıpırdayamaz durumda da değildi. İlerdeki günlerden birinde bundan

kurtulabilirdi artık. Bunu hayal etmek de güzel bir şeydi.

Cesaretini toplayıp aşağı baktığında çıkıntıya çok yaklaştığını ve yeni bir sıçrama hamlesine gerek kalmadığını gördü. İpi bırakarak son birkaç karışı atladı.

Connie yapıştı erkeğe. Sesini duyurabilmek için bağırarak, «Basardın!» dedi.

«Başardım!»

«Korkunu yendin.»

«Şimdilik.»

«Belki bu kadarı yeter.»

«Ne?»

Connie önünde durdukları pencereyi gösterdi. «Bunu kıralım mı?»

«Neden?»

«Birinin bürosu. Saklanabiliriz.»

«Ya Bollinger?»

«Ergeç senin bürona gitmeyi akıl edecektir.»

«Ee?»

«Pencereyi ve ipleri görecek.»

«Biliyorum.»

«Bizim sokağa kadar indiğimizi sanacak.»

«Belki. Hiç sanmam.»

«Aşağı kadar inemeyeceğimizi düşünse bile hangi kata girdiğimizi bilemeyecektir. Bütün kapıları kıramaz bizi aramak için.»

Kar taneleri doluyordu Graham'ın gözlerine. Taneleri o kadar incecikti ki, gözlerine tuz dolmuş gibiydi. Birbirleriyle bağırarak konuşmamak için yüzlerini yapıştırmışlardı.

«İnsanlar çalışmaya gelene kadar saklanırız,» dedi Connie.

«Yarın Cumartesi.»

«Ama birileri çalışır. Bina temizleme ekibi falan.»

«Yarın sabah kent felce uğrayacak. Bu bir fırtına. Kimse işe gidemeyecek.»

«O zaman Pazartesine kadar saklanırız.»

«Ne yer ne içeriz o zamana kadar?»

«Büyük bir büroda su dolapları vardır. Kahve, kola makineleri. Hattâ şeker, çikolata makinesi bile olabilir.»

«Pazartesine kadar?»

«Gerekirse.»

«Çok uzun bir süre bu.»

Connie sol taraflarındaki boşluğu gösterdi. «Bu da çok uzun bir iniş.»

«Kabul.»

«Haydi, kıralım şu camı.»

Bollinger yerde yatan dolabın üstünden atlayıp Harris'in odasına baktı.

Olağandışı hiçbir şey yoktu. Avından bir iz de yoktu.

Tanrı adına, neredeydi bunlar?

Tam odadan çıkacaktı ki, yeşil perdeler birden dalgalandı.

Bollinger tabancasını kaldırdı. Neredeyse ateş edecekti.

Ama tetiğe basamadan perdeler yine yaslandı pencereye. Arkalarında kimse olamazdı.

Gidip perdeyi çekti.

Pencereyi görür görmez bir şeyler olduğunu anlamıştı. Camı açtı. Rüzgâr saçlarını kırıştırıyor, kar gözlerine doluyordu.

Orta kirişte halkaları ve bunlara bağlı ipleri gördü.

Pencereden eğilip aşağı baktı.

«Lanet olsun!»

Graham emniyet kemerindeki çekici çıkarmaya çalışıyordu. Eldivenlerini çıkarsaydı kolay bir işti bu. Ama burada eldivenini çıkarırsa düşürebilirdi. Bir aksilik olur da inmeye karar verirlerse, bunu eldivensiz başaramazdı.

Başı üstünde rüzgâr garip bir ses çıkardı. Hump! Boğuk bir ses. Gök gürlemesi gibi.

Çekici çıkardı asılı olduğu yerden.

Hump!

Connie kolunu yakaladı. «Bollinger!»

Graham ilk anda onun neden söz ettiğini anlayamadı. O yukarı bakıyor diye kendisi de başını kaldırdı.

Bollinger on metre üstlerinde pencereden eğilmişti.

Graham, «Duvara yaslan!» dedi.

Connie kıpırdamadı. Donup kalmıştı. İlk kez korkmuş görünüyordu.

«Hedef oluşturma!» diye bağırdı Graham.

Connie duvara yaslandı.

«Güvenlik ipini çöz şimdi.»

Başları üstünde, tabancanın namlusunda bir alev belirdi: Hump!

Graham çekiçle cama vurdu.

Cam içeri doğru patladı.

Hump!

Kurşunun sekmesiyle yerinden fırladı Graham. Kurşun birkaç santim ötesinden geçmişti.

Yine terlemeye başlamıştı.

Bollinger bağırdı.

Rüzgâr sesini alıp götürmüş, ne dediği anlaşılmamıştı.

Hump!

«Haydi!» diye bağırdı Graham son kırık cam parçasını da temizleyince.

Connie karanlık odaya girdi.

Graham kemerindeki emniyet ipinin düğümünü çözdü.

Hump!

Kurşun o kadar yakından geçmişti ki, elinde olmadan bağırdı. Mermi parkasının koluna sürtünerek geçmişti. Graham şaşkınlıktan dengesini kaybetti, bir an düşeceğini sandı.

Hump!

Hump!

Kırık camdan içeri atlarken her an sırtına bir kurşunun saplanmasını bekliyordu.

35

Otuz sekizinci kattaki karanlık odada, ayakları altında cam kırıkları çıtırdıyordu.

«Nasıl oldu da isabet ettiremedi?» diye sordu Connie.

Graham yüzündeki terleri eldivenli eliyle sildi. «Rüzgâr fırtına hızıyla esiyor. Kurşunu hafifçe saptırmış olabilir.»

«On metre de mi?»

«Olabilir. Üstelik kötü bir açıdan ateş ediyordu. Aşağı ve içeri doğru. Işık da kötüydü. Bizi vurabilmek için çok talihli olması gerekirdi.»

«Düşündüğümüz gibi burada kalamayız.»

«Elbette. Hangi katta olduğumuzu biliyor: Şu anda asansöre koşuyordur.»

«Geri mi gideceğiz?»

«Doğrusu hiç istemiyorum.»

«Bizi binanın dışında vurmaya çalışacaktır.»

«Bir seçeneğimiz var mı?»

«Yok,» dedi Connie. «İnmeye hazır mısın?»

«Olabildiğim kadar.»

«Şimdiye kadar başarılı oldun.»

«Aşağı inmedik daha.»

«Başaracaksın.»

«Şimdi de sen mi başladın geleceği görmeye?»

«Başaracaksın. Çünkü artık korkmuyorsun.»

«Kim? Ben mi? Korkudan ödüm patlıyor.»

«Eskisi gibi değil ama. O kadar kötü değil. Üstelik şimdi korkmak için iyi bir neden var. Bu seferki sağlıklı bir korku.»

«Doğru. Sağlıklı korkuyla dolu içim.»

«Haklıydım.»

«Hangi konuda?»

«Sen istediğim erkeksin.»

«Öyleyse hayatında çok fazla bir şey istememişsin demek.»

Graham'ın bu sözlerine rağmen, Connie onun sesinde bir mutluluk seziyordu. Bu geceden önce gösterdiği aşağılık kompleksiyle alay ediyor gibiydi. Kendine saygısını bir ölçüde kazanmıştı yine.

Graham pencerenin öteki yarısını açarak, «Sen burada bekle,» dedi. «Ben yeni bir piton çakıp yeni bir hat gereyim.» Eldivenlerini çıkarttı. «Şunları tut hele.»

«Ellerin donacak.»

' «Bir iki dakikada bir şey olmaz. Çıplak elimle daha çabuk çalışabilirim.»

. Graham pencereden dikkatle uzanıp yukarı baktı.

«Hâlâ orada mı?» diye sordu Connie.

«Hayır.»

Graham bir buçuk metrelik çıkıntıya, karın üstüne uzandı. Ayakları Connie'ye doğru, başıyla omuzları ise çıkıntının dışındaydı.

Connie bir iki adım geriledi. Hiç kıpırdamadan, soluk bile almadan durdu. Bollinger'e kulak verdi.

Harris Yayınlarında Bollinger aşağı inmeden tabancasını yeniden doldurdu.

Graham pitonu iki granit blok arasına çekiçle soktu, sağlam olup olmadığını denedikten sonra deliğine bir halka geçirdi.

Taşın üzerine oturdu, sağ kalçası üzerindeki otuz metrelik kangalı çıkartıp kolayca açılacak biçimde hazırladı. Rüzgâr ipi karıştırabileceği için Connie'yi indirirken çok dikkatli olması gerekirdi. İp dolanırsa ikisinin de başı dertte demekti. İpin ucuna sıkı bir düğüm yaptıktan sonra yine taşın üzerine uzanıp halkadan geçirdi.

Parmakları donmuştu şimdiden.

Kırkıncı kattan inerken kullandıkları iki güvenlik ipi yanıbaşında sarkık duruyordu. Bunlardan birini yakaladı.

Yukardaki ip halkaya öyle geçirilmişti ki, istendiği zaman aşağıdan çekilerek halkadan kurtarabilir ve çekilebilirdi. İpte gerilim olduğu sürece düğüm sağlamdı - dağcının ağırlığı ne kadar fazlaysa, gerilim de o kadar fazla olur, düğüm sıkışırdı. Ancak dağcı ipi bırakınca gerilim ortadan kalkar, ustalıkla çekildiği takdirde düğüm halkadan kurtulurdu. Graham ipi bir kere çekti. İp halkadan kurtuldu ve kucağına düştü.

Cebinden çakısını çıkardı, on bir metrelik ipten iki tane birer buçuk metrelik parça kesti.

Bunlardan biri kendisi içindi. Bunun bir ucunu kemerine bağladı. Diğer ucunu bir halkaya bağlayıp halkayı da pencere kirişine tutturdu.

Pencereden içeri eğilerek, «Connie?» diye seslendi.

Kadın gölgeler arasından çıktı. «Dinliyordum.»

«Bir şey duydun mu?»
«Hayır.»
«Buraya gel.»

Bollinger, Billy'nin öldürme anında orada olmasını isterdi. Billy'nin kendisinin öbür yarısı olduğunu hissediyordu. Etinin, kanının ve aklının yarısıydı Billy. Billy olmadığı zaman, böyle anlarda yaşadığını tam olarak hissedemiyordu. Billy yokken heyecanı da, zevki de yarım duyuyordu.

Bollinger asansöre doğru yürürken Billy'yi ve daha çok ilk tanıştıkları günleri düşünüyordu.

Bir Cuma günü tanışmışlar, Kırk Dördüncü Sokaktaki bir gece kulübünde dokuz saat birlikte olmuşlardı. Şafak sökerken oradan çıktıklarında saatlerin bu kadar çabuk geçmesine şaşmıştı ikisi de. Kent dedektiflerinin uğrak yeri olan bar hep tıklım tıklım doluydu. Ancak Bollinger orada Billy ile kendisinden başka kimsenin olmadığı izlenimine kapılmıştı o uzun saatler boyunca.

İlk andan başlayarak ikiz kardeşler gibi görmüşlerdi birbirlerini. Hızlı hızlı konuşuyorlardı. Havadan sudan söz etmelerine, dedikodu yapmalarına gerek yoktu. Doğru dürüst, ciddi konuşmalar. Bollinger'in kimseyle paylaşmadığı fikirlerinin ve duygularının tartışılması. Tabu olan hiçbir şey yoktu. Politika. Din. Şiir. Aynı fikirlere sahip olduklarını görmüşlerdi. Dokuz saatin sonunda birbirlerini, başka hiçbir insanı tanımadıkları kadar tanıyorlardı.

Ertesi gece yine barda buluşup konuşmuşlar, içmişler, sonra da güzelce bir orospu alıp Billy'nin dairesine gitmişlerdi. Üçü birden girmişlerdi yatağa. Daha doğrusu ikisi birden kadınla yatmışlardı. Kimi zaman tek tek, kimi zaman hep birlikte seks yapmışlarsa da, ne Bollinger Billy'

ye, ne de Billy Bollinger'e dokunmuştu.

O gece seks Bollinger'in hayal edebildiğinden çok daha dinamik, heyecanlı, zevkli ve yorucu olmuştu. Billy'nin hiç de aygır görünüşü yoktu, ama yine de doymak nedir bilmiyordu. Orgazmını saatlerce tutabiliyordu. Daha sonraki doyumları uğruna erken boşalmayı erteleyebiliyordu. Bollinger yatağa yattığı anda bir sınava tâbi tutulduğunu anlamıştı. Ölçülüyordu. Sınıflandırılıyordu. Billy kendisini gözetliyordu. Ona ayak uydurmakta güçlük çekiyordu. Ama sonunda onu da başarmıştı. Kız bile kullanılmaktan şikâyet etmeye başlamıştı sonunda.

Billy'nin bakışları altında boşalırken kızla bedensel bir birleşme halindeydi ama bunun kendisini aynı zamanda çok daha yüksek bir düzeyde Billy ile birleştirdiğini anlamıştı. Billy ile yalnızdılar sanki odada. Birbirlerinin organına boşatıyorlardı. Güçlü, ama seksle ilişkisi olmayan bir hayaldi bu. Bunda eşcinsel hiçbir şey yoktu. Eşcinsel değildi kendisi. Bundan emindi. Bu hayalî eylem, bazı kıızlderili kabilelerin kan kardeşi olma törenlerini andırıyordu. Kızılderililer ellerini kesip birbirlerine değdirerek kan kardeşi olurlardı. Birinin kanı diğerinin kanına karışınca, sonsuza kadar birbirlerinin parçası olurlardı. Onlarda da böyle olmuştu işte. Kutsal bir yemin etmişler gibi. Bundan sonra artık iki kişi değildiler, tek bir insandılar.

Bollinger, Billy'siz kendini yarım insan hissederek asansöre girdi.

Connie pencereden kenardaki çıkıntıya çıktı.

Graham otuz metrelik ipin ucunu onun kemerine bağladı.

«Hazır mısın?» diye sordu Connie.

«Daha değil.»

Elleri uyuşuyordu Graham'ın.

Kestiği bir buçuk metrelik ipin iki ucuna halkalar bağladı. Sonra her ikisini de Connie'nin kemerine geçirdi. Çekici de onun kemerindeki yerine taktı.

«Nedir bunlar?» diye sordu Connie.

«Bundan sonra ilk çıkıntı beş kat aşağıda. Eni bunun yarısı kadar görünüyor. Seni buraya indirdiğim gibi indireceğim oraya. Ben de kendimi bu kirişe bağlayacağım. Ama sana bir güvenlik ipi hazırlayacak zamanımız yok. Bir tek iple inmek zorundasın.»

Connie dudaklarını ısırıp başını salladı.

«Çıkıntıya varınca taş bloklarının arasında bir çatlak ara. Ne kadar dar olursa o kadar iyi. Ama çatlakları birbirleriyle kıyaslayarak zaman harcama. Çekiçle bir piton çak o çatlağa.»

«Oraya indiğim zaman bağladığın bu kısa ip mi benim güvenlik ipim olacak?»

«Evet. Bir ucunu kemerinden çıkar ve halkayı pitona geçir. Emniyet mandalını kapatmayı unutma.»

Connie onun eldivenlerini uzattı.

Graham eldivenleri giydi. «Bir şey daha var. İpi ilk sefer olduğundan daha hızlı boşaltacağım. Paniğe kapılma. Sıkı tutun, sakin ol ve gözlerini aşağıdaki çıkıntıdan ayırma.»

«Tamam.»

«Soracağın bir şey var mı?»

«Hayır.»

Connie çıkıntının kenarına oturup bacaklarını boşluğa sarkıttı.

Graham ipi tuttu, kan dolaşımını hızlandırmak için

ellerini birkaç kere açıp kapattı. Bacaklarını iki yana açtı, derin bir soluk aldı.

«Haydi!»

Connie çıkıntıdan boşluğa bıraktı kendini.

Frank Bollinger otuz sekizinci kat koridorunda, Harris'in bürosunun tam altına gelen odayı bulmakta güçlük çekiyordu. Sonunda iki kapıda karar kıldı: Boswell ve Dentonwick Şirketleri.

İkisinin de kapısı kilitliydi.

Denton'wick'in kapısına üç kurşun sıktı. Kapıyı itti. Karanlığa iki el daha ateş etti. İçeri daldı, çömeldi, el yordamıyla elektrik düğmesini bulup çevirdi.

Üç odanın birincisi boştu. Tedbiri elden bırakmadan diğer ikisini de araştırdı.

İpin gerginliği bitmişti.

Connie beş kat aşağıdaki çıkıntıya varmıştı.

Graham yine de ipi bırakmıyor, onun çıkıntının üzerinden boşluğa kayması olasılığına karşı çekmek için hazır bekliyordu.

İki el ateş sesi duydu.

Rüzgârın uğultusuna rağmen silah seslerini duymuş olması, çok yakından ateş edildiğini gösteriyordu.

Bollinger nereye ateş ediyordu?

Graham'ın arkasındaki oda karanlıktı. Ancak birden yandaki pencere aydınlandı.

Çok yakındaydı Bollinger.

Burada mı olacak, diye düşündü. Sırtıma kurşunu burada mı yiyeceğim?

İşaret beklediğinden çabuk geldi: ip iki kere çekildi.

Graham ipi çekmeye başladı. Bollinger içeri girene kadar tümünü çekecek zaman bulabilecek miydi acaba?

Bollinger kendisine ateşe başlamadan beş kat aşağıdaki çıkıntıya varması için eskisinden daha çabuk ve uzun sıçrayışlar yapması gerekecekti.

Aşağı inerken ayaklarını camlara dokundurmamaya da dikkat etmeliydi. Daha büyük adımlarla, daha uzun sıçrayışlar yaparken, camlara dikkat etmek de daha güç olacaktı.

Önündeki iş, korkusunu canlandırmıştı yine. Belki de acele etmek zorunda kalması iyi olmuştu. Önünde zaman olsaydı korkusu yine kendisini hareketsiz bırakacak derecede büyüyebilirdi.

Harris ile kadın Denton Şirketinin odalarında da değillerdi.

Bollinger koridora döndü. İki el ateş ederek Boswell Şirketinin kapı kilidini parçaladı.

36

B.oswell Şirketinin üç odası da boştu.

Bollinger kırık camdan başını uzatıp baktı. Bir buçuk metrelik çıkıntının sağı da, solu da boştu. Orada da değillerdi.

İstemeye istemeye kırık camları temizleyip çıkıntının üstüne çıktı.

Rüzgâr savuruyor, karlar gözlerine, ağzına doluyor, yakasından içeri giriyordu. Paltosunu çıkardığına pişman olmuştu.

Tutunacak bir yer olsaydı, diye düşünerek karınüstü yattı taşın üstüne. Taş o kadar soğuktu ki, çırılçıplak bir buz kalıbına uzanmış gibi oldu.

Kenardan aşağı baktı. Graham Harris yalnızca üç metre aşağıda ince bir ipin uçundaydı. Ayaklarını binaya çarparak geri sıçrıyor, sonra da kayıyordu.

Bollinger uzanıp pitonu yakaladı. Öylesine soğuktu ki, parmakları yapışmıştı demire. Sağa sola çekip gevşetmeye çalıştı ama beceremedi.

O soluk ışıkta bile pitonun ucundaki halkanın bir güvenlik çengeli olduğunu görebiliyordu. Açmaya çalıştı ama nasıl açılacağını bilemediğinden bunu da başaramadı.

Harris'in tam üstünde olmasına rağmen, ateş ederse isabet ettiremeyeceğini biliyordu. Soğuktan ve rüzgârdan gözleri yaşarmıştı. Işık da yetersizdi. Ayrıca hedef o-iuşturamcıyacak kadar hızlı iniyordu.

Bollinger tabancasını bırakıp yana döndü, cebinden sustalısını çıkardı. Sayısız kadını öldürdüğü ustura keskinliğinden bıçaktı bu. Şimdi Harris aşağıdaki çıkıntıya erişemeden ipi kesebilirse, o bıçakla ilk erkek kurbanını da öldürdüğünü söyleyebilirdi. Uzanıp düğümün hemen altından kesmeye başladı.

Soluk aldıkça boğazı soğuktan ağrıyordu.

Harris ise Bollinger'in tepesinde olduğunun farkında değildi. Binadan kuvvetle itti kendisini. Geri savruldu, tekrar binaya döndü. Bu arada iki metre kadar kaymıştı. Bir daha itti kendini.

Pitonun ucundaki halka sabit durmadığından Bellinger ipi rahatça kesemiyordu.

Harris hızla yaklaşmaktaydı Connie'nin kendisini beklediği çıkıntıya. Birkaç saniye sonra onun yanında olacaktı.

Harris birkaç kere daha kaydıktan sonra Bollinger'in bıçağı ipi kesti, ipin ucu halkadan kurtuldu.

Graham ayakları önde binaya doğru uçar, daracık çıkıntıya basmaya hazırlanırken ipin birden gevşediğini, hissetti.

Ne olduğunu anlamıştı.

Hemen düşünmeye başladı ne yapacağını. İp omuzlarına çarptığı anda, ayakları taşa değerken durumu değerlendirmiş ve ne yapacağına karar vermişti.

Pencere önündeki çıkıntı ancak beş santim enindeydi. Kendisini taşıyacak kadar geniş değildi.

Graham aldığı hızdan yararlanarak kendini cama doğru fırlattı ve taşa değer değmez omzuyla cama vurdu. Cam parçalandı.

Kolunu camdan içeri sokup kirişi kavramayı ve bundan yararlanıp ayaklarıyla daracık çıkıntıya basmayı düşünmüştü. Bunu yapabilirse camı açıp kendini içeri çekebilecekti.

Ancak cam kırılırken ayakları buz tutmuş çıkıntıda kaydı. Graham geriye doğru uçarken can havliyle pervazı yakaladı. Parmaklarının ucuyla tutunmuştu. Sokağın üzerinde sallanıyordu şimdi. Duvarı tekmeliyor, ayaklarıyla bir yere basmaya çalışıyordu. Ancak hiçbir çıkıntı yoktu altında.

Connie'nin beklediği yer, ayakkabılarının ucundan bir buçuk iki metre aşağıdaydı. İki metre, Bir kilometre gibi geliyordu ona.

Lexington Caddesine düşüşünü düşünürken sırtına kurşun yediği hayalin gerçekleşmesi için dua ediyordu.

Eldivenleri de çok kalındı, tutunmasını güçleştiriyordu. Buzla kaplı taş kaydı parmaklarının arasından.

Graham, Connie'nin durduğu çıkıntıya sırtüstü düştü. Acıyla bağırdı. Geri savruldu.

Connie bağırdı.

Bir ayağı boşluktaydı Graham'ın. Ölümün kendisini çektiğini hissediyordu. Kollarını salladı.

Connie duvara bağlıydı ve az önce çaktığı pitonun gücünü denemeye hazırdı. Graham'ı parkasının yakasından yakaladı, çekti.

Bir iki saniye kadar düşmekle düşmemek arasında gidip geldiler.

Rüzgâr sokağa doğru savuruyordu onları.

Ama sonunda Connie onun düşüşünü önleyecek kadar güçlü çıktı. Graham ayağını boşluktan çekti. Taşın kenarında dengelerini buldular. Graham kolunu onun beline doladı, birlikte binanın duvarına yaslandılar.

37

«İpi kesmiş olabilirama şimdi orada değildir,» dedi Connie.

«Bize yaklaşıyordur.»

«İpi yine kesecek.»

«Sanırım öyle. Ondan daha hızlı davranmamız gerekecek.»

Graham binaya paralel olarak çıkıntının üzerine uzandı.

Sakat bacağı kalçasından aşağı zonkiuyordu. Sokağa erişene kadar kaç kere zıplaması gerektiğini düşününce, bacağının yolun yarısında artık kendisine yardımcı olamayacağını anladı.

Belindeki pitonlardan birini aldı, elini Connie'ye uzattı. «Çekiç.»

Connie çekici verdi.

Aşağıda bir cankurtaran, döner ışıklarını yakmış olarak Lexington Caddesinden geçiyordu. Otuz üçüncü kattan bile tam olarak görülmüyordu aşağısı. Graham dönen ışıkların aydınlattığı cankurtaranı güçlükle seçebiliyordu. Cankurtaran Bowerton Binasının önünden geçip yoluna devam etti.

Graham eldivenlerini çıkarmadan bir delik bulup pitonu çaktı.

Birden iki kat aşağıda bir hareket farketti. Bir pencere içeri doğru açılmıştı. İki yüksek camın biri. Ama kimse görünmedi. Ancak Graham karanlıktaki insanı hissediyordu.

Ürperdi birden. Soğukla ya da rüzgârla hiç ilgisi yoktu bu üşümesinin. •

Bir şey görmemiş gibi yaparak pitonu iyice çaktı. Sonra geri çekilip doğruldu.

«Aşağı inemeyiz,» dedi.

Connie şaşırmıştı. «Neden?»

«Bollinger altımızda.»

«Ne?»

«Bir pencerede. Yanından geçerken vuracak bizi.»

Kadının gözleri irileşti. «Peki ama r.eden buraya gelmedi?»

«Belki de aşağıya inmeye başladığımızı sanmıştır. Ya da bu katta bir büroya girdiği anda, bu çıkıntıdan bize erişemeyeceği bir yere kaçacağımızı hesaplamıştır.»

«Şimdi ne olacak?»

«Düşünüyorum.»

«Korkuyorum.»

«Korkma.»

«Elimde değil.»

«Bu bir köşe binası,» dedi Graham.

«Önemi mi var bunun?»

«Lexington'dan başka bir sokağa da cephesi var demek.»

«Eee?»

«Demek taş çıkıntıyı izlersek köşeyi dönebiliriz.»

«Ve sonra da yan sokağa bakan yüzünden aşağı ineriz.»

«Evet. Bu duvardan daha güç oimasa gerek.»

«Bollinger olduğu yerden yalnız Lexington Caddesini görebilir,» dedi Connie.

«Evet.»

«Çok parlak bir fikir bu.»

«Hemen yapalım.»

«Ergeç ne yaptığımızı anlayacaktır.»

«Epey zaman geçtikten sonra ama.»

«Umarım.»

«Hiç kuşkun olmasın. Birkaç dakika burada bekleyecektir bizi. Olduğu yerden avlamak için. Sonra bu katı baştanbaşa arayarak zaman kaybedecektir.»

«Ve merdivenleri.»

«Ve asansör boşluklarını. Bizi bulana kadar epey inmiş oluruz.»

«Peki,» dedi Connie. Pencere kirişinden çıkardı emniyet ipini.

38

Frank Bollinger otuz birinci kattaki açık pencerenin önünde bekliyordu. Harris ile kadın, Harris'in az önce çaktığı pitona ipi geçirmek için uğraşıyor olmalıydılar.

Kadın önünden kayarken ateş edeceği anı heyecanla bekliyordu. Onu gece karanlığı içinde darmadağın etmek zevkli bir şey olacaktı.

Harris çok şaşıracak, hızlı düşünemeyecek, kendini koruyamayacaktı. Bollinger ondan sonra keyfi istediği gibi avlayacaktı onu. Harris'i istediği yerde kıstırıp öldürebilirse, o öğleden sonra Billy ile yaptığı planı gerçekleştirebilirdi.

Avını beklerken Billy ile geçirdiği o ikinci geceyi düşündü...

Orospu gittikten sonra mutfakta yemek yemişlerdi. İki salata, dört biftek, altı yumurta, sekiz dilim ekmek ye? misler, koca bir şişe viski içmişlerdi. Yemeğe yaklaşımları da kadına olduğu gibiydi: kararlılıkla, inatla ve ancak üstün insanlara yakışan bir iştahla.

Geceyarısı konyaklarını içerken Bollinger anneanneslyle geçirdiği yılları anlatmıştı.

Şu anda bile o konuşmanın herhangi bir parçasını

istediği anda hatırlayabilirdi. Zaten güçlü olan belleği yıllar boyunca uzun ve karmaşık şiirler ezberleyerek daha da keskinleşmişti.

«Demek seni Dvvight diye çağırırdı. Bu adı beğendim.»

«Neden öyle konuşuyorsun?»

«Güneyli aksanı mı? Güneyde doğdum ben. Yirmi yaşıma kadar böyle konuştum. Aksanımı kaybetmek için çok uğraştım. Telaffuz dersleri aldım.. Ama istediğim zaman hepsini hatırlayabilirim. Kimi zaman hoşuma gidsr öyle konuşmak.»

«Neden Telaffuz dersleri aldın ki? Aksanın kötü değil!»

«Güneyli aksanın varsa. Kuzeyde kimse seni ciddiye almaz. Köylü olarak görürler. Sana Dwight diyebilir miyim?»

«İstersen.»

«Anneannenden bu yana sana en yakın olan kişi benim. Öyle değil mi?»

«Evet.»

«Seni Dvvight diye çağırmalıyım. Doğrusunu istersen, sana anneannenden de yakınım.»

«Sanırım öyle.»

«Ve sen de beni herkesten iyi tanıyorsun.»

«Öyle mi? Evet, öyle sanırım.»

«O zaman birbirimiz için özel adlarımız olmalı.»

«Beni Dvvight diye çağır. Hoşuma gitti.»

«Sen de bana Billy dersin.»

«Billy mi?»

«Billy James Plover.»

«Bu da nereden çıktı?»

«Doğduğumda verilen od bu.»

«Adını mı değiştirdin sonra?»

«Aksanımı değiştirdiğim gibi.»

«Ne zaman?»

«Uzun bir süre önce.»

«Netfen?»

«Kuzeyde koleje gittim. Gerektiği gibi başarılı ofamadfirs. Hak ettiğim nottan alamadımı. Bıraktım okulu. Ama neden başarılı olamadığımı da anlamıştım. O günlerde, aksanlı konuşursan ve Billy James gibi bir köylü adına sahipsen, züppe kolej profesörlerinin sana fırsat tanımadıklarını öğrenmiştim.»

«Abartıyorsun.»

«Sen nereden bileceksin ki? Nasıl bilebilirsin? Senin .ilk baştan beri Anglosakson, Protestan ve Kuzeyli adın vordü. Franklîn Dwight Bollinger. Böyle şeyleri ne bilirsin sen?»

«Haklısın herhalde.»

«O günlerde bütün o züppe kolejli entellektüeller Güneye ve Güneylilere karşıydılar. Hâlâ da öyledirler, ama şimdi bunu ne eskisi gibi açıklıyorlar, ne de eskisi kadar yoğun hissediyorlar. Oysa o günlerde bir Kuzey üniversitesinde ya da toplumunda başarılı olmanın tek yolu seninki gibi Anglosakson, ya da tam ve su katılmamış Yahudi adına sahsp olmaktı. Frank Bollinger ya da Sol Cohén. Her iki adla kabul edilebilirdin. Ama Billy James Plover'la asla.»

«Sen de Billy olmayı bıraktın demek.»

«Hem de ilk fırsatta.»

«Peki talihin acildi mı ondan sonra?»

«Hem de adımı değiştirdiğim gün.»

«Ama benden sana Billy dememi istiyorsun.»

«Adımda bir şey yoktu benim; o ada karşı olumsuz davranan insanlardaydı bütün kusur.»

«Billy...»

«Birbirimiz için özel adlarımız olmastm mı?»

«Önemi yok. Sen nasıl istersen.»

«Bizler özel kişiler değil miyiz, Frank?»

«Öyleyiz sanırım.»

«Diğer insanlardan farklı değil miyiz?»

«Çok farklıyız.»

«O zaman aramızda başkalarının bizi çağırdıkları adları kullonmamailıyız.»

«Nasıl istersen.»

«Bizler üstün insanlarız, Frank-»

«Ne?»

«Sinemadaki Clark Kent gibi değil ama.»

«İyi, benim onun gibi röntgen ışını görüşüm yok çünkü.»

«Nietzche'nin dediği anlamda üstün insan.»

«Nietzsche imi?»

«Onun eserlerini bilmez misin?»

«Pek bilirim diyemem.»

«Sana onun bir kitabını vereyim.»

«Peki.»

«Doğrusunu istersen Nietzsche arka arkaya defalarca okunmalı.»

Bollinger yarı açık pencerenin önünde saatine baktı. 00:30.

Ne Harris ne de kadın otuz üçüncü kattan aşağı kaymışlardı.

Daha fazla bekleyemezdi. Çok zaman harcamıştı zaten. Onları aramaya gidecekti.

39

Connie pitonu bir çatlağa çaktı çekiçle. Güvenlik ipini halkayla pitona bağladı, sonra asıl ipi çözdü belinden. İp boşalır boşalmaz Graham yukarı çekti.

Binanın bu yüzünden inmek daha kolaydı. Bu sokak pek rüzgâr tutmuyordu. Kar yumuşak yağıyordu burada. Taneler küçük mermiler gibi değildi. Bacaklarını saran soğuk blucinin içine geçip etlerini dondurmuyordu.

Bollinger'i pencereden bıraktıktan sonra Connie on kat inmişti, Graham da beş. Graham yeni kavuştuğu özgüvenle'bir dakikadan az bir süre sonra yanında olacaktı şimdi.

Ondan sonra ne yapacaklarını bilemiyordu Connie. Altıncı kat çıkıntısı çok aşağılardaydı. Bir katı beş metre olarak hesaplarsan, aşağı yukarı yetmiş beş metre. İpleri ise ancak otuz metreydi. Bulundukları yerle altıncı kat arasında ise, dimdik duvar ve pencere pervazları dışında hiç çıkıntı yoktu.

Graham bir tehlike .olmadığını söylemişti ama Connie yine de çok kaygılıydı.

Graham karlar arasında sıçrayarak inişe başlamıştı. Bu görüntü Connie'yi büyülemişti. Graham aşağı inerken

ipini kendisi yaratıyor gibiydi. Kurduğu ağın bir ucundan öteki ucuna kendi ipeğiyle giden zarif bir örümceği andırıyordu.

Birkaç saniye sonra yanıbaşına inmişti.

Connie ona çekici verdi.

Graham pencereler arasındaki duvara, iki taş arasındaki harç çizgisine bir dizi piton çaktı.

Soluk soluğaydı.

«İyi misin?» diye sordu Connie.

«Şimdilik.»

Graham daracık çıkıntı üzerindeki öteki pencereye kader gitmişti. Son pitonu da çaktıktan sonra, sırtı sokağa dönük ve duvarı kavramış olarak durdu yine. Güvenlik kemerini pitonlardan birine bağladı.

«Nedir bunlar?» diye sordu Connie.

«Birkaç kat birlikte ineceğiz. Aynı anda. iki ayrı iple.»

Güçlükle yutkundu Connie. «Ben yapamam.»

«Yaparsın.»

«Yapamam diyorum sana.»

«Yaparsın. Yapacaksın.»

Başını salladı Connie.

«Sen benim gibi sıçrayacak değilsin. Sen oturarak ineceksin. Daha güvenli ve kolay bir yoldur.»

«Ne farkı var ikisinin?»

«Şimdi gösteririm.»

Graham yirmi sekizinci kattan indikleri otuz metrelik ipi yakalayıp üç kere çekti, sonra bir kere de sağa doğru çekti. Beş kat yukardaki düğüm çözüldü, ip aşağı kaydı.

Graham ipi yanına bıraktı.

Önce aşınıp aşınmadığını anlamak için ucuna baktı. İp sağlamdı. Bir düğüm attı ve halkanın içinden geçirdi. Hal

kavı güvenlik ipinin asılı olduğu pitonun üstündeki pitona geçirdi.

«Sokağa kadar inemeyiz,» dedi Connie.

«İneriz.»

«İpler o kadar uzun değil.»

«Beşer kat beşer kat ineceğiz. Pencere pervazı üzerinde durup ipi sağ elinle kavrayacaksın...»

«Beş santimlik pervazın üstünde mi duracağım yani?»

«Yapılabilir bir şey. Sol elinle öteki ipi tutuyor olacağını unutma.»

«Bu arada sağ elim ne yapacak?»

«Pencerenin her iki camını da kıracaksın.»

«Sonra?»

«Güvenlik ipini pencereye bağlayacaksın ilk iş olarak. Sonra orta kirişe bir halka geçireceksin. Onu yaptıktan sonra da, ağırlığını asıl ipten aktarıp...»

«Senin az önce yaptığın gibi çekip yukardaki düğümü çözeceğim.»

«Sana bunun nasıl yapıldığını şimdi göstereceğim.»

«Ve ipi düşerken yakalayacağım.»

«Evet.»

«Ucunu pencere kirişine taktığım halkaya geçireceğim.»

«Tamam.»

Buz kesmişti Connie'nin bacakları. Ayaklarını çıkıntıya vurdu. «Sonra da güvenlik ipimi çıkartır ve beş kata daha kayarım.»

«Bir pencere önünde durup aynı işlemi tekrarlarsın. Beşer beşer sokağa kadar ineceğiz böylece.»

«Çok basitmiş gibi anlatıyorsun.»

«Düşündüğünden daha kolaylıkla başaracaksın. Sana düğüm yapmasını öğreteyim şimdi.»

Connie ona doğru eğildi ve elindeki ipe baktı. Manhattan'ın dünyaca ünlü milyonlarca parlak ışıktan doğan parıltısı, fırtına perdesinin ardındaydı. Sokak ışıkları da yirmi üç kat yukardaki iki gölgeyi aydınlatamıyordu. Yine de gözlerini kısarsa Graham'ın ne yaptığını görebiliyordu.

Connie düğüm yapmayı ve ipi sonradan çözülecek biçimde halkaya geçirmeyi birkaç dakika içinde öğrendi. Nasıl yapıldığını unutmamak için bir iki kere de denedi.

Graham ipi onun kalçalarının çevresinden ve bacak arasından geçirdi, sonra üç ucunu başka bir halkayla birleştirdi.

Cebinden bir halka çıkarttı. «Sana şimdi asıl ipi bu oturağa nasıl bağlayacağını göstereyim. Sonra da doğrulup sıçramasını göstere...»

Bir silah sesi kesti sözlerini.

Connie başını kaldırdı.

Bollinger yukarda değildi.

Connie silah sesini gerçekten duymuş muydu, yoksa. rüzgârın çıkardığı bir ses miydi bu.

Ama bir daha duydu o sırada. Hiç kuşkusu yoktu. İki el silah sesi. Çok yakından. Binanın içinden. Yirmi üçüncü katta bir yerde.

Frank Bollinger kırılan kapıyı açıp içeri girdi, ışıkları yaktı. Yan sokağa bakan pencerelere doğru koştu.

İki yanlarındaki pencereler aydınlanınca Graham kendi güvenlik ipini pitondan çıkardı ve Connie'ye de bir buçuk metrelik ipini çözmesini söyledi.

Bollinger sağ yandaki camı açmaya çalışıyordu.

«Beni izle,» dedi Graham.

Yine terlemeye başlamıştı. Yüzü sırılsıklamdı. Başlığın altında ıslak kafatası kaşınıyordu.

Bollinger'in açmak üzere olduğu pencereye sırtını dönüp Lexington Caddesine doğru yürümeye başladı. Güvenlik ipi olmadan binanın yanındaki dar çıkıntı üzerinde yürüyordu. Sağ elini duvara dayamıştı. İp üstünde yürüyormuş gibi ayağını ötekinin ucuna yerleştiriyordu.

Binanın Lexington'a bakan yüzünden on beş metre berideydiler. Köşeyi dönünce ateş hattından çıkmış olacaklardı.

Bollinger penceresi caddeye açılan bir oda bulmakta gecikmeyecekti kuşkusuz. Ama onlar da bu arada iki üç dakika kazanmış olacaklardı. Şu anda bir dakikalık fazladan bir yaşam, her çabaya değerdi.

Connie'nin güçlük çekip çekmediğini anlamak için arkasına bakmak isterdi, ama gözlerini önündeki daracık çıkıntıdan ayırması olanaksızdı.

İki metre kadar yürümüştü ki, Bollinger'in arkadan seslendiğini duydu.

Hayalinde sırtından vurulduğunu hatırlayarak omuzlarını kastı.

Birden Connie'nin kendisine perde olduğunu farketti. Onu önden yollamalıydı oysa. Tabancayla araya kendisi girmeliydi. Connie kendisine atılmış bir mermiye hedef otursa Graham yaşamak istemezdi. Ancak şimdi onu öne geçirmek için duramazlardı artık. O zaman çok daha iyi hedef oluştururlardı.

Karanlıkta bir el silah sesi.

Bir daha.

Graham tedbiri elden bırakıp daha hızlı yürümeye başladı. Yanlış bir adımın tepetaklak sokağa düşmek demek olduğunu biliyordu.

On metre ilerdeydi köşe.

Dokuz...

Bollinger bir daha ateş etti.

Yedi...

Dördüncü kurşunun sesinden önce kendisini hissetti. Kurşun parkasının sol kolunu yırttı, kolunun üst kısmını delip geçti.

Kurşunun etkisiyle sendelemişti. Düşünmeden hızlı bir iki adım attı. Sokak altında dönüp duruyordu şimdi. Sağ eliyle duvara tutunmaya çalışıyordu. Ayağının biri boşluktaydı. Bir şeyler söylüyordu ama ne dediğinin farkında değildi. Beş altı adım sonra dengesini bulduğunda, nasıl olup da düşmediğine şaştı.

Kolunda ağrı yoktu ilk başlarda. Omzundan aşağısı uyuşmuştu. Sanki kolu kopmuş gibi. Bir an ölümcül bir yara aldığını düşündü. Ama sonra, doğrudan doğruya kurşuna hedef olsaydı şimdi aşağıya uçmuş olacağını akıl etti. Yarası bir iki dakikaya kadar müthiş zonklayacaktı ama onu öldürmeyecekti.

Altı metre...

Başı dönüyordu.

Ayaklan tutmuyordu.

Şok etkisi .olacak, diye düşündü.

Dört metre...

Bir el daha. Daha öncekiler kadar gürültülü değildi ama. On beş metre arkasından.

Köşede Lexington Caddesine dönerken şiddetli bir rüzgârla karşılaşınca arkasına dönebildi. Taş çıkıntı bomboştu.

Connie kaybolmuştu.

40

Connie çıkıntıya elleriyle tutunmuş, ayaklan boşlukta sallanıyordu. Aşağı bakamıyordu.

İpi iki eliyle sımsıkı kavramıştı. Her an kayacak gibiydi. Parmakları uyuşmuştu, ipi yeterince sıkı tutup tutmadığını anlayamıyordu. Bir an önce, ne yaptığını farketmeden parmaklarını açınca, ip sanki yağlıymış gibi kaymıştı. İpi yeniden sıkıca kavrayamadan iki metre aşağı düşmüş ve ancak orada ayaklarını basacak bir yer aramıştı. Ama en küçük bir çıkıntı bile yoktu.

Bollinger'i göreceğini sanarak başını yukardaki çıkıntıya kaldırmıştı.

Bollinger birkaç dakika önce pencereyi açmış ve elinde tabancayla dışarı uzanmıştı. Connie onun isabet ettireceğinden hiç kuşkulanımamıştı. Graham'ın ardından yürümeye kalkışırsa kurşunu sırtına yiyecekti. Yapabileceği tek şey ipi sıkıca kavramak ve onun tetiği çekeceği anı hesaplayabilmekti. Gerçekten de zamanlaması kusursuz olmuş, adam ateş ederken kendini boşluğa atmıştı. Bollinger onu vurduğunu sanacaktı.

Kendisini ölmüş sanması için dua ediyordu Connie. En ufak bir kuşkusu olursa, çıkıntı üzerine çıkıp onu görür ve ipi keserdi.

Connie'nin durumu çok ciddi olduğu halde, yine de Graham için kaygılanıyordu. Graham yaralı olabilirdi. Yaralı olsun olmasın, kendisinin hayatı onun geri gelmesine bağlıydı.

Dağcı değildi Connie. Sıçrayarak inmesini bilmezdi. İpini sağlamlaştırmayı bilmezdi. Orada asılıp beklemekten başka bir şey yapamazdı ve bunu da çok uzun süre sürdüremezdi.

Ölmek istemiyordu. Graham ölmüş olsa bile, onun ardından ölmek istemiyordu. Onu kimseyi sevmediği kadar çok seviyordu. Kimi zaman ona karşı duygularını yansıtacak sözcük bulamamaktan boğulacak gibi olurdu. Aşkın dili yetersizdi. Ama yaşamayı da seviyordu. Sabahlan kalkıp kahvaltı hazırlamak. Antikacı dükkânında çalışmak. İyi bir kitap okumak. Heyecanlı bir film seyretmek. Küçük küçük bir sürü zevkli şey. Günlük yaşamın küçük zevklerinin, aşkın o yoğun zevkleri yanında önemsiz olduğu doğruydu, ama o en büyük zevke kavuşamayacaksa, küçük zevkleri de seve seve kabul edebilirdi. Bu davranışının Graham'a duyduğu sevgiyi azaltmadığını biliyordu. Kendisini erkeğe yönelten de zaten yaşama duyduğu bu sevgi olmuştu. Connie için bir tek çirkinlik vardı, o da ölümdü.

Beş metre yukarısında, açık camdan dökülen ışığın önünden biri geçti.

Bollinger mi?

Hayır, Tanrım.

Connie umutsuzluğa kapılacak zaman bulamadan Graham'ın yüzü belirdi gölgeler arasında. Graham onu görünce şaşkınlıktan donup kaldı. Onu yirmi üç kat aşağıda, parçalanmış bir halde görmeyi beklediği kesindi.

«Yardım et,» dedi Connie.

Graham sırıtarak ipi çekmeye başladı.

Frank Bollinger yirmi üçüncü kat koridorunda tabancasını dolduruyordu. Cephanesi bitmek üzereydi.

«Demek dürt; gece Nietzsche'yi okudun? Ne düşünüyorsun bakalım?»

«Onunla aynı fikirdeyim.»

«Hangi konuda?»

«Her konuda.»

«Üstün İnsan konusunda...?»

«Özellikle.»

«Neden özellikle?»

«Haklı olmalı. Bizim bildiğimiz insanlık evrimin ortalarında olmalı. Aksi halde her şey anlamsız olur.»

«Onun sözünü ettiği insanlar bizler değil miyiz?»

«Bana kesinlikle bizden söz ediyor gibi geldi. Ama beni rahatsız eden bir şey var. Ben: kendimi hep liberal olarak görmüşümdür. Politikada yani.»

«Eee?»

«Üstün bir varlığa olan inançla ortanın solunda liberal bir görüşü nasıl bağdaştırabilirim?»

«Bu sorun değil ki, Dwight! Gerçek liberaller üstün bir ırka inanırlar. Kendilerini bu üstün ırktan görürler. Sıradan insanlardan daha zeki görürler kendilerini. Küçük insanların yaşamlarını yönetmede onlardan ***daha*** uygundurlar. Bir tek gerçek görevleri olduğuna inanırlar: yüzyılın tüm ahlâki çıkmazlarını çözüme kavuşturmak. Seçkinlerin yönetimine ilk adım olarak gördükleri büyük devleti yeğlerler. Kendilerini de seçkinler olarak görürler kuşkusuz. Nietzche'yi liberal politikayla bağdaştırmak mı? Bu onu aşırı sağ felsefeyle bağdaştırmaktan daha güç değildir.»

Bollinger, Lexington Caddesine penceresi olan Opway Elektronik Şirketi önünde durdu ve iki el ateş ederek kilidi parçaladı.

Graham, Connie'yi taş çıkıntıya çekti.

Sonra ağlayarak sarıldı ona. Kolları arasına alıp sıktı. Bir an için altlarındaki boşluğu da, içinde bulundukları tehlikeyi de unutmuş gibiydiler. Graham, Connie'yi bir daha hiç bırakmak istemiyordu. Sanki keyiflenmek, yüreklenmek için bir ilaç almıştı. Durumları gözönüne alındığında, bu ruh hali gerçekçi değildi. Kurtuluştan hem zaman plarak, hem mesafe olarak pek uzakta olmalarına rağmen, Connie yaşıyor olduğu için sevinçten havalara uçuyordu.

«Bollinger nerede?» diye sordu Connie.

Graham'ın arkasındaki odanın ışığı yanıyordu ama katilden eser yoktu.

«Beni Lexington tarafında aramaya gitti sanırım.»

«O zaman beni öldü sanıyor.»

«Öyle olmalı. Ben bile seni öldün sandım.»

«Koluna ne oldu?»

«Ateş etti, vurdu.»

«Olamaz!»

«Çok acıyor. Kaskatı da kesildi, ama başka bir şey yok.»

«Kanamış ama.»

«Çok değil. Kurşun yarayı dağlamış olmalı.» Graham yarasının ağır olmadığını göstermek için parmaklarını açıp kapattı. «Tırmanabilirim.»

«Bunu yapmaman gerekir.»

«Bir şeyim yok diyorum sana. Ayrıca başka seçeneğimiz de yok.»

«İçeri girebiliriz yine.»

«Bollinger Lexington tarafına bakıp da beni göremeyince buraya gelecektir. Burada değilsem beni merdivenlerde arayacaktır.».

«Peki ne yapacağız şimdi?»

«Yaptığımız yapmaya devam edeceğiz. Köşeye kadar yürüyeceğiz. Biz köşeye vardığımızda, o Lexington tarafını kontrol edip buraya dönmüş olur. Hemen o yana geçip aşağı kaymaya devam ederiz.»

«Kolun böyleyken mi?»

«Kolum böyleyken.»

«Ama sırtından vurulduğunu gördüğün o hayal...»

«Eee?»

Connie onun sol koluna dokundu. «Bu muydu?»

«Hayır.»

Bollinger Lexington Caddesine açılan pencereden döndü. Birkaç dakika önce Harris'e ateş ettiği öteki daireye doğru koştu.

«Kargaşa, Dvuight. Kargaşa.»

«Kargaşa mı?»

«Üstün İnsanların normal zamanlarda idareyi ele almalarını güçleştirecek kadar çoktur aşağı sınıftan olan insanlar. Bizler kıyametin ortasında yükselebiliriz ancak.»

«Yani... nükleer bir savaştan sonra mı?»

«Bunun bir yolu budur. Uygarlığı yıkıntılar arasından çıkaracak cesaret ve düş gücü ancak bizim gibi insanlarda vardır. Ama bize miras kalacak her şeyi yok etmelerini beklemek de gülünç olmaz mı?»

«Gülünç olur.»

«Ben gerekli kargaşayı bizim yaratmamızı ve daha az yıkıma neden olacak bir kıyameti oluşturmamızı düşündüm.»

«Nasıl?»

«Albert DeSalvo adı senin için bir anlam taşıyor mu?»

«Hayır.»

«Boston Canavarıydı.»

«Anladım, bir sürü kadın öldürmüştü.»

«DeSalvo olayını incelemeliyiz. O bizden biri değildi elbette. Alt sınıftandı ve üstelik ruh hastasıydı. Ama sanırım onu örnek olarak kullanabiliriz. Tek başına öyle bir dehşet yarattı ki, Boston kenti paniğe sürüklendi. Korku bizim temel aracımız olacak. Korku paniğe dönüştürülebilir. Bir avuç paniğe kapılmış insan, kendi korkularını bir kentin ya da ülkenin halkına yayabilirler.»

«Ama DeSalvo toplumu çökertecek derecede bir kargaşa yaratmamıştı ki!»

«Amacı o değildi de ondan.»

«Olsaydı bile...»

«Dvvight, bir Albert DeSalvo'nun, hattâ daha iyisi, bir Karın Deşen Jack'ın Manhattan'a salıverüdiğirıi düşün. On, yirmi değil, yüz kadın öldürsün. İki yüz kadın. Çok vahşi bir biçimde. Her olayda cinsel sapıklık belirtileriyle. Hepsinin aynı elden çıktığını belirtmek için. Ve bunu bir iki ay içinde yaptığını düşün. Ne olur o zaman?»

«Korku olur. Ama...»

«Kentin, eyaletin ve belki de ülkenin en büyük haberi bu olur. İlk yüz kadını öldürdükten sonra erkekleri öldürmeye başladığımızı düşün. Her seferinde cinsel organını keser ve arkamızda cinayeti feminist bir gruba yükleyen bir mesai bırakırız.»

«Ne?»

«Kamuoyu yüz kadının öldürülmesine misilleme olarak yeni bir cinayet dalgasının başladığına inandırılır böylece.»

«Ama kadınlar bu tür cinayetler işlemezler.»

«Önemi yok. Biz tipik bir durum yaratmaya çalışmıyoruz ki.»

«Nasıl bir durum yaratmaya çalıştığımızı ben hâlâ anlayamadım.);

«Anlamıyor musun? Bu ülkede kadınlarla erkekler arasında çirkin bir gerginlik var. Kadın özgürlüğü hareketi her geçen yıl genişledikçe bu gerginlikler de, hep bastırılmaya çalışıldığı için, katlan ilam az bir hal alıyor. Biz bunları su üstüne çıkaracağız.»

«Abartıyorsun.»

«Hayır. İnan bana. Ne olduğunu çok iyi biliyorum. Ortalıkta yüzlerce ruh hastası var katil alabilecek. Bunların bir yol gösterene ihtiyaçları var sadece. Cinayetleri duyup okudukça bazı fikirlere kapılacaklar. Yüz kadınla yirmi kadar erkeği öldürdükten sonra, en az bir iki düzine taklitçimizin çıktığını göreceksin.»

«Belki.»

«Kesinlikle. Bütün kitle katillerinin taklitçileri çıkar. Ama hiçbiri bir katil sürüsü çıkartacak kadar büyük cinayet işlememiştir. Biz yapacağız bunu. Ve kente bu sürüyü saldıktan sonra kendi çalışma alanımızı değiştireceğiz.»

«Ne yapacağız?»

«Kendimize bir zenci ihtilâlci grup adı vererek rastgele beyazları öldüreceğiz. Böylece sekiz on kişi öldükten sonra...»

«Zencileri öldürüp bunların misilleme olarak öldürüldüğü izlenimini yaratırız.»

«Şimdi anladın işte. Ateşi körükleyeceğiz yani.»

«Nereye varmak istediğini anlıyorum. Bu boyutta bir kentte çeşitli fraksiyonlar vardır. Siyahlar, beyazlar, Portorikolular, Doğulular, kadınlar, erkekler, liberaller, tutucular gericiler, Katolik ve Yahudiler, zengin ve yoksullar, genç ve yaşlılar... Hepsini birbirine düşürebiliriz. Fraksi-

yonal şiddet bir başladı mı da, ister dinsel, ister siyasal ya da ekonomik olsun, bir daha sonu gelmemek üzere tırmanacaktır.»

«Tam üstüne bastın. Planımızı dikkatle hazırlarsak bunu başarabiliriz. Altı ayda en az iki bin ölü. Belki de bunun beş katı.»

«Ardından sıkıyönetim gelir. Bu da kargaşayı önler.»

«Sıkıyönetim gelebilir. Ama kargaşa bitmez. Kuzey İrlanda'da yıllardır sokaklarda askerler dolaşıyor ama cinar yetlerin ardı arkası kesilmiyor. Kargaşa sona ermez» Dwight. Bir de öteki kentlere yayıldı mı....»

«Hayır. Bunu kabul edemem.»

«Ülkenin her yanında New York'ta olup bitenler konuşulacaktır. Herkes...»

«Bu kadar kolay yayılamaz, Billy.»

«Pekâlâ. Ama en azından burada kargaşa olacaktır. Seçmenler yeni fikirlere sahip sert bir belediye başkam seçmeye hazır olacaklardır.»

«Kesinlikle.»

«Bizden birini, yeni ırktan birini seçebiliriz. New York belediye başkanlığı, ülkenin başkanlığını isteyen bir! ***için*** önemli bir atlama taşıdır.»

«Seçmenler politik açıdan güçlü bir adam seçebilirler. Ama her politik açıdan her güçlü adam bizden biri değildir.»

«Kargaşayı planlarsak, arkasından kendi adamımızın seçilmesini de planlayabiliriz. Ne olacağını önceden bilen biri.»

«Bizden biri mi? Seninle benden başka kimse yok ki»

«Ben iyi bir belediye başkanı olurum.»

«Sen mi?»

«Kampanya için iyi bir platformum olur.»

«Gerçekten de dursun.»

«Kazanabilirim.»

«En azından bir şansın olur.»

«Bizim gibi insanlar için, bizim ırkımız için bir basamak olur bu.»

«Ne kadar çok insan öldürmemiz gerekecek!»

«Sen hiç adam öldürmedin mi?»

«Bir pezevenk. Bana silah çeken iki uyuşturucu satıcısı. Kimsenin tanımadığı bir orospu.»

«Adam öldürmek seni rahatsız etti mi?»

«Hayır. Çöplüktü hepsi.»

«Zaten öldüreceklerimiz de onlar. Bizim altımızdakiJer. Hayvanlar.»

«Bunu başarabilir miyiz?»

«İkimiz de polisleri iyi tanırız. Polisler ne ararlar? Bilinen akıl hastaları. Bilinen suçlular. Bilinen radikaller. Bir nedeni olabilecek insanlar. Bizim de bir nedenimiz var, ama aradan bîr milyon yıl geçse bunu keşfedemezler.»

«Her şeyi dikkatle, bütün ayrıntılarına kadar planlarsak... başarmamamız için hiçbir neden yok.»

«Leopold'un, Bobby Franks'ı öldürmelerinden önce Loeb'e ne yazdığını biliyor musun? 'Üstün insan yaptığı hiçbir şeyden sorumlu değildir. Yalnızca işlemesi olanaksız plan bir suçtan başka... o da, yanlış yapmaktır.'»

«Biz böyle bir şey yaparsak...»

«Yaparsak mı?»

«Kesin kararlısın yani?»

«Sen değil misin, Dvuight?»

«Kadınlarla mı başlayacağız?»

«Evet.»

«Öldüreceğiz onları.»

«Evet.»

«Billy...?»

«Efendim?»

«Önce ırzlarına mı geçeceğiz?»

«Elbette.»

«Eğlenceli bile olabilir, desene.»

Bollinger eğilip pencereden baktı. Harris yan sokağa bakan çıkıntının üstünde değildi.

Pitonlar yine çakılı duruyordu ama hiçbirine bağlı ip yoktu şimdi.

Bollinger pervaza yatıp iyice eğilerek aşağı baktı. Kadının cesedi sokakta olmalıydı. Ama hiçbir şey yoktu aşağıda. Dümdüz bir kar tabakasından başka.

Düşmemişti demek! Karıyı vuramamıştı demek!

Bollinger öfkeyle döndü odaya. Bürodan koridora çıkıp en yakın merdivene doğru koştu.

Connie gözleri kapalı sıçramayı yeğledi. Lexington Caddesinin yirmi üç kat yukarısında, güvenlik ipi olmadan, daracık çıkıntının üstündeydi.

Sağ el arkaya.

Sol el öne.

Sağ elle fren.

Solla ipi yönet.

Ayaklar iki yana açılmış ve yere sağlam basıyor.

Graham'ın öğrettiklerini tekrarlayarak kendini geri attı. Soluğu kesildi birden. İntihar etmek üzere atlamıştı sanki.

Geri sıçrarken sol eliyle ipi fazla sıkı tuttuğunu farketti. Sol el yön verecekti. Sağla fren. Sol elini hafifçe gevşetti ve fren yapmadan bir iki karış kaydı.

Binaya da yanlış bir hareketle yaklaşıyordu. Bacakları dimdik ve kaskatı öne uzatılmış değildi. Kontrolü kaybedip sağa savruldu, omzu taş duvara çarptı. Kemiğini kıra-

cak kadar sert değil ama yine de canı acımıştı.

Başı döner gibi olmasına rağmen ipi bırakmadı. Ayakları bir kere daha taşa değdi. Durumunu düzeltti. Kendini toparlamak için başını salladı. Soluna baktı. Graham üç metre ötesindeydi. İyi olduğunu göstermek için başını eğdi. Sonra bir daha geri sıçradı. Kaydı. Geri savruldu. Bu kere yanlışlık yapmamıştı.

Graham, Connie'nin kayışını gülümseyerek seyrediyordu. Onun dayanıklılığına ve kararlılığına bayılıyordu. Bu işi kavradığını anlayınca kendisi de geriye sıçradı. Her seferinde Connie'den daha aşağı kayarak ayaklarını on sekizinci katın daracık pervazına yerleştirdi.

Graham ayak bastığı yerde hemen iki camı kırıp pencere kirişine halkayı geçirmişti. Kendi güvenlik ipini buna bağlayınca, ana ipi yukarıki halkadan kurtardı. Ucunu kirişteki halkaya bağladı ve yeniden sıçrama durumunu aldı.

Üç metre Mersinde Connie de sıçramaya hazırdı.

Graham kendisini geriye fırlattı.

Bir dağcının ustalık ve tekniğini hatırlamasına da şaşıyordu, en berbat korkularının yok olmasına da. Hâlâ korkuyordu ama bu artık doğal bir korkuydu. Gereklilik ve Connie'nin sevgisi, hiçbir ruh doktorunun başaramayacağı bir mucize yaratmıştı.

Artık kurtulabileceklerini düşünmeye başlamıştı. Kurşunun sıyırdığı kolu hâlâ zonkluyordu, o elinin parmaklan da kaskatıydı. Bacağındaki sancı ise sıçramasını pek etkilemeyen sürekli bir zonklama halini almıştı.

On yedinci kata varmıştı. İki sıçrayış sonra on altıncı katın pencere pervazına dayadı ayaklarını.

Bollinger tuzağını burada kurmuştu.

Pencere kapalıydı. Ancak perdeler açıktı ve içerde bir masa lambası yanıyordu.

Bollinger dev bir gölge gibi pencerenin ardındaydı. Kolu çeviriyordu.

«Olamaz!» diye düşündü Graham.

Ayakları pervaza değdiği an kendini geri savurdu.

Bollinger onu görünce camı açmadan ateş etti. Cam parçaları savruldu geceye.

Bollinger hızlı hareket etmişti ama Graham ateş hattından çekilmişti bile. Bollinger'in iki metre kadar altında ayaklarını duvara bir kere daha vurdu ve on beşinci katın penceresinde durdu.

Graham başını kaldırıp bakınca Bollinger'in silahından çıkan alevi gördü. Connie'ye ateş etmişti.

Connie birden şaşırdı silah sesini duyunca. Duvara yeniden omzunu çarptı. Korkuyla ayaklarını toplayıp bir daha sıçradı.

Bollinger bir daha ateş etti.

41

Bollinger ikisini de vuramadığını biliyordu.

Odadan çıkıp asansöre koştu. Onuncu kat düğmesine bastı.

Asansör inerken Billy ile dün yaptıkları planı düşündü.

«Sen önce Harris'i öldürürsün. Kadınla ne istersen yap ama sonradan onu parçalamayı unutma.»

«Ben hep parçalarım onları. Bu fikir benden çıkmıştı zaten.»

«Harris'i ortalığı fazla berbat etmeden, sonradan iyice temizleyebileceğin bir yerde öldürmelisin.»

«Temizlemek mi?»

«Kadınla işini bitirince Harris'e dönecek, çevresindeki bütün kan izlerini silip cesedini plastik bir örtüye saracaksın. Onun için halı gibi iz kalacak bir yerde öldürme. Zemini çiniyle kapalı bir odaya götürüp orada öldür. Tuvalette falan.»

«Naylona mı sarayım?»

«Ben saat onda Bowerton Binasının arkasında bekleyeceğim. Cesedi bana getir. Arabaya koyar, daha sc.ra kent dışında bir yerde gömeriz.»

«Gömmek mi? Neden?»

«Polisi Harris'in kendi nişanlısı öldürdüğüne, onun Kasap olduğuna inandırmak için. Sesimi değiştirip Cinayet Masasını arayacağım. Harris olduğumu ve Kasabın ben olduğunu söyleyeceğim onlara.»

«Yanlış yola sevketmek için mi?»

«Şimdi anladın işte.»

«Ama er geç bunun bir oyun olduğundan kuşkulunacaklardır.»

«Evet. Ama bir iki hafta, belki de bir iki ay Harris'in ardına düşecekler. Ondan sonra da, bir daha bizi bulabilecekleri hiçbir iz kalmamış olacak.»

«Bu bize zaman kazandıracak.»

«Evet.»

«İstediğimiz her şeyi yapmak için.»

«Hemen hemen hepsini.»

Plan altüst olmuştu.

Medyumu öldürmek hiç de kolay değildi.

Asansörün kapıları açıldı.

Bollinger asansörden çıkarken ayağı takıldı, düştü. Tabancası elinden uçup duvara çarptı.

Dizüstü doğrulup gözlerindeki teri sildi.

«Billy?» diye seslendi.

Ama yapayalnızdı.

Öksürerek, burnunu çekerek tabancaya doğru emekledi, sağ eline alıp ayağa kalktı.

Karanlık koridorda penceresi Lexington Caddesine bakan bir büroya yürüdü.

Cephanesinin biteceğinden korkmaya başladığından, kapıyı açmak için tek mermi kullanacaktı. Dikkatle nişan alıp tetiğe bastı. Kilit kırılmış ama kapı açılmamıştı. Bir kurşun daha harcamak istemedi. Omzuyla yüklendi kapıya.

Pencerenin yanına geldiğinde Harris ile kadın iki kat aşağıya inmişlerdi.

Bollinger yine asansöre döndü. Dışarı çıkacak ve onları sokakta bekleyecekti. Zemin kat düğmesine bastı.

42

Sekizinci kat penceresi önünde durup son kırk metreyi iki eşit sıçramada almayı kararlaştırdılar.

Dördüncü katta Graham iki camı kırıp güvenlik ipini kirişe taktığı halkaya geçirirken birden başının sağ yanındaki taşa bir kurşun çarptı.

O anda anlamıştı bunun ne demek olduğunu. Hafifçe yana dönüp aşağı baktı.

Kolları sıvanmış olan Bollinger yirmi metre aşağıda, karla kaplı kaldırımdaydı.

Graham, Connie'ye seslendi. «İçeri gir! Pencereden içeri! Çabuk!»

Bollinger bir daha ateş etti.

Bir ışık parıltısı, acı, kan... sırtında bir kurşun...

Burada mı olacak acaba, diye düşündü.

Graham eldivenli eliyle çerçevede kalan camlan temizledi. Tam kirişi yakalamış, kendini içeri çekecekti ki, sokakta garip bir gürültü duyuldu.

Kocaman, sarı bir yol makinesi, Lexington Caddesinin köşesini dönüyordu. Koca tekerlekler karlardan geçtikçe arkada çamurlu su bırakıyordu. Makinenin önündeki kepçe kısmı iki metre yüksekliğinde ve üç metre enindeydi. Ara-

em üstünde yanar döner ışıklar vardı. Yemek tabağı boyunda iki far, kurbağa gözlerini andırıyordu.

Caddedeki tek araçtı bu.

Graham, Connie'ye baktı. Kadın iplere dolanmış gibiydi. Arasından sıyrılıp içeri girmekte güçlük çekiyordu. Graham aracın sürücüsüne el sallamaya başladı. Adam kirli camın ardında görünmüyordu bile. «İmdat!» diye bağırdı Graham. Sürücünün kendisini duyacağını sanmıyordu. Ama yine de, «İmdat! Yardım edin! İmdat!» diye bağırmaya devam etti.

Connie de bağırmaya başladı.

Bollinger şaşırdı ve yapmaması gereken şeyi yaptı. Sürücüye ateş etti.

Sürücü frene bastı.

«İmdat!» diye bağırdı Graham.

Bollinger araca bir el daha ateş etti. Kurşun sürücünün önündeki levhaya çarpıp sekti.

Sürücü vites değiştirip gazı kökledi.

Bollinger kaçmaya başladı.

Aracın kepçesi yerden bir karış yükseldi. Araç kaldırıma çıktı.

Bollinger on beş yirmi metre kadar koştuktan sonra caddeye indi. Araç peşinde olduğu halde karşı kaldırıma yeçmeye çalıştı.

Connie kendinden geçmişti.

Bollinger aracın yanına yaklaşmasını bekledi. Aralarında yalnızca iki metre kalınca hemen yana attı kendini. Aracın yanından geçip Böwerton Binasının altına geldi yine.

Araç kolay manevra yapamıyordu. Sürücü geniş bir yay çizip döndüğünde Bollinger yine Graham'ın altındaydı.

Graham onun tabancasını kaldırdığını gördü. Sokak ışığında parıldıyordu.

Rüzgârın daha az olduğu sokak düzeyinde tabanca sesi çak daha güçlüydü. Kurşun Graham'ın sağ ayağının bir karış ötesine çarptı.

Araç kornasını çalarak yaklaşıyordu Bollinger'e.

Bollinger binaya yaslanıp canavarın karşısına dikildi.

Graham çılgının ne yapmak istediğini anlamıştı. Kemerine bağlı olan küçük matkabı çıkardı.

Araç Bollinger'den beş metre uzaktaydı şimdi. Bollinger tabancasını sürücüye doğrultmuştu.

Graham dördüncü kattan aşağı bıraktı matkabı. Matkap Graham'ın umduğu gibi Bollinger'in başına değil de, omzuna çarptı.

Bollinger şaşırmıştı. Olduğu yerde fırladı, ayağı buzda kaydı ve kayarak yüzüstü kaldırım kenarına düştü.

Aracın sürücüsü adamın kaçmasını bekliyordu. Oysa Bollinger makineye doğru, makinenin içine düşmüştü. Sürücü frene bastı ama kocaman aracı iki metre içinde durdurması olanaksızdı.

Çelik kepçe sokaktan otuz santim kadar yukardaydı. Ancak bu da Bollinger'in üzerinden geçmesi için yeterli değildi. Kepçenin alt kısmı kalçalarına çarptı, etini ve kafasını parçaladı.

En yakındaki sokak lambasının altında ışık halkası kızıla boyandı bir anda. • •

43

MacDonald, Ott, güvenlik görevlileri ve bina teknisyeni kent morgunun plastik torbalarına yerleştirilmiş, torbalar mermer zemine dizilmişti.

Antrenin bir kenarına altı iskemle yarım daire biçiminde yerleştirilmişti. Graham ile Connie, Ira Preduski ve üç polisle oturuyorlardı.

«Seni sıkmak istemiyorum,» dedi Preduski. «Bunu daha önce de sorduğumu biliyorum. Sen de bana cevap verdin. Ama kaygılıyım işte. Elimde değil. Gereksiz yere bir sürü şeyi dert ederim kendime. Bu da bir kusurum benim. Kolun nasıl? İyi mi?» ,

. Graham gömleğinin altındaki sargıya dokundu. Ağzı pis kokan bir sağlık görevlisi bir saat önce sarmıştı yarasını. «İyiyim,» dedi.

«Ya bacağın?»

Graham yüzünü buruşturdu. «Bütün bunlar olmadan nasılsa öyle.»

Preduski, Connie'ye döndü. «Ya sen? Cankurtaranla gelen doktor epey bereli .olduğunu söyledi.»

«Yalnızca bereler,» dedi Connie, Graham'ın elini tutarak. «Hepsi .o kadar.»

«İkiniz de korkunç bir gece geçirdiniz. Korkunç. Benim suçum. Boilinger'i haftalar önce yakalamalıydım. Biraz kafa olsaydı, siz bu işe karışmadan çözmüştüm bu olayı.» Preduski saatine baktı. «Sabahın üçü olmuş.» Ayağa kalktı, pardesüsünün buruşuk yakasını düzeltmeye çalıştı. «Sizi gereğinden fazla tuttuk burada. Çok fazla. Ama öteki dedektiflerin de soracakları şeyler olabilir, onun için on beş yirmi dakika daha kalmanızı rica edeceğim. Çok özür dilerim.»

«Önemi yok,» dedi Graham yorgun bir sesle.

Preduski yanında oturan sivil dedektife döndü. «Jerry, on beş yirmi dakikadan fazla tutulmasınlar ama. »

«Nasıl istersen, Ira.» Jerry otuz beş kırk yaşlarında, iriyarı, çenesinde etbeni olan bir adamdı.

«Ekip arabasıyla gönderin evlerine.»

Jerry başını salladı.

«Gazetecileri de uzak tutun onlardan.»

«Tamam, Ira. Ama o pek kolay olmayacak.»

Preduski, Graham ile Connie'ye döndü. «Eve gidince ilk iş olarak telefonun fişini çekin. Yarın gazetecilerle görüşmek zorunda kalacaksınız. Haftalarca peşinizi bırakmalarını sağlayabiliriz.»

«Teşekkür ederiz,» dedi Connie.

«Ben gideyim artık. Yapacak çok şey var. Uzun zaman önce yapılması gereken şeyler. Hep geride kalırım işte. Bu iş bana göre değil ya. Gerçek bu.»

Preduski, Grahaın'ın elini sıktı, Connie'ye eğilerek selam verdi.

Dışarı çıkınca, gazetecilerin sorularını cevaplamadan arabasına yürüdü, direksiyonun ardına geçti, emniyet kemerini bağladı ve marşa bastı.

Preduski bir şarkı mırıldanarak yeni temizlenmiş Le-

xington Caddesinde sürdü arabayı. Tekerleklerinde zincirler vardı. Köşeyi dönüp Beşinci Caddeye girdi, kent merkezine doğru yol aldı.

On beş dakika sonra Greenn/vich Village'de, kenarı ağaçlı bir sokakta park etti arabayı.

Arabadan indi. Gölgeler içinde kalmaya dikkat ederek, bir blok kadar yürüdü. Arkasına bakıp izlenmediğinden emin olunca iki ev arasındaki dar bir aralığa girdi.

Çıkmaz sokak bir duvarla son buluyordu, ama iki yanında iki kapı vardı. Preduski solundaki kapının önünde, durdu.

Cebinden bir maymuncuk çıkardı. Bunları uzun bir süre önce intihar etmiş bir hırsızın evinde bulmuştu. Yıllar boyunca bir iki kere kullanmıştı da. Şimdi de iki dakika geçmeden kapıyı açmıştı.

Graham Harris'in evinin ardında küçük bir avlu vardı. Bir parça çimenlik. İki ağaç. Kışın çıplak olan iki küçük çiçek tarhı. Bir demir masayla dört demir iskemle.

Preduski avluyu geçip arka kapıya yürüdü.

Tahta kapının kilidini de maymuncukla açtı.

İçeri bu kadar kolay girmesi hiç de hoş bir şey değildi. İnsanlar sağlam kilitler almaları gerektiğini ne zaman öğreneceklerdi?

Harris'in mutfağı karanlık ve sıcaktı.

Kapıyı sessizce kapattı.

Bir süre hiç kıpırdamadan durup evi dinledi, gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Sonunda mutfaktaki her şeyi görmeye başlayınca masaya gitti, altına sürülmüş olan. iskemlelerden birini sessizce kenara çekti.

İskemleye oturdu, sol kolunun altındaki tabancasın:, çıkartıp kucağına koydu.

44

Graham evinin ön kapısını açana kadar bekledi ekip arabası. Sonra Greeniwich Village'in henüz temizlenmemiş .sokaklarında, ardında derin izler bırakarak uzaklaştı.

Graham antre ışığını yaktı. Connie kapıyı kapatırken Graham da oturma odasına girdi. Lambayı yaktığı anda, parmaklarını düğmeden çekecek gücü bulamadan öylece donakaldı.

Koltuklardan birinde bir adam oturuyordu. Elinde tabanca olan bir adam.

Connie, Graham'ın koluna dokundu. Koltukta oturan adama, «Sizin burada ne işiniz var?» diye sordu.

Manhattan'da Geceyarısı Programının yapımcısı Anthony Prine doğrularak elindeki tabancayı salladı. «Sizi bekliyordum.»

«Neden öyle konuşuyorsunuz?» diye sordu Connie.

«Güneyli aksanıyla mı? Bu aksanla doğdum ben. Yıllarca önce kurtuldum ondan. Ama istediğim zaman hatırlarım işte. Aksanımı kaybetmem beni taklitçiliğe yöneltmişti. Ben bu mesleğe ünlü kişilerin taklitlerini yaparak başladım. Şimdi de, eskiden olduğum kişiyi, Billy üames Plover'i taklit ediyorum.»

«Buraya nasıl girdiniz?» diye sordu Graham.

«Evin yan tarafında bir camı kırarak.»

«Çıkın dışarı. Buradan çıkmanızı istiyorum.»

«Dvvight'ı sen öldürdün,» dedi Prine. «Programda™ sonra Bawerton Binasının önünden geçtim. Polisleri gördüm. Ne yaptığını çok iyi biliyorum.» Yüzü sapsarıydı.

«Kimi öldürmüşüm?» diye sordu Graham.

«Dwight'ı. Franklin Dwight Bollinger.»

«Ama o bizi öldürmeye çalışıyordu.»

«En iyi insanlardan biriydi. Bir zamanlar polisler hakkında bir program yapmıştım, o da konuklardan biriydi. Bir iki dakikada anlamıştık birbirimize çok benzediğimizi.»

«O kasaptı...»

Prine çok heyecanlıydı. Elleri titriyordu. Sol yanağında bir tik vardı. Connie'nin sözünü kesti. «Dvwigt Kasabın yarısıydı.»

«Yarısı mı?»

Graham elini düğmeden çekip bakır masa lambasının, boynunu kavradı.

«Öteki yarısı bendim,» dedi Prine. «Birbirimizin eşiydik. Dwight ve ben.» Bir adım attı. Bir daha. «Ondan da çok-Birbirimiz olmadan eksik sayılırdık. Aynı organizmanın iki yansıydık.»

«Çık git buradan!» diye bağırdı Graham. «Kaç, Connie!» Sözünü tamamlamadan masa lambasını Prine'a fırlattı.

Prine çarpmanın şiddetiyle koltuğa düştü.

Graham antreye döndü.

Connie ön kapıyı açıyordu.

Prine, Graham'ın arkasından ateş etti.

Sağ kürek kemiği üzerinde şiddetli bir darbe, bir ışık: parlaması, çevresindeki halı üzerinde kan...

Graham çevrilirken mutfağa açılan koridorun başında Jra Preduski'yi gördü.

Neler oluyordu?

Dedektif, Prine'a seslendi, sonra kendini korumak için •ateş etti. Bir kere. Kurşun Prine'ın göğsüne isabet etti.

Televizyon programı yapımcısı bir sehpaya doğru savruldu.

Graham gözlerini kapattı. Ne yapması gerektiğini düşündü. Uyursan ölürsün. Yoksa kafa yaraları İçin mi geçerliydi bu? Ne olur ne olmaz diyerek gözlerini açtı.

Connie alnından akan terleri siliyordu.

Preduski yanında çömeldi. «Cankurtaran çağırdım,» •dedi.

Aradan bir süre geçmiş olmalıydı. Konuşmasının yarısında kendini kaybediyor, başka bir konuşmanın ortasında kendine geliyordu.

Gözlerini kapattı.

Açtı sonra.

«Adli tıp doktorunun kuramı,» dedi Preduski. «İlk başata çılgınca bir şey gibi gelmişti... ama düşündükçe...»

«Susadım,» dedi Graham. Sesi boğuktu.

«Susadın mı? Herhalde,» dedi Preduski.

«Bana... su verin.»

«Yaran için iyi olmayabilir,» dedi Connie. «Cankurtaranı bekleyelim.»

Oda dönüyordu. Graham gülümsedi. Dönmedolapta gibiydi.

«Buraya tek başıma gelmemeliydim,» dedi Preduski. «Ama buna neden karar verdim, biliyor musunuz? Bollinger polisti. Öteki yarısı da polis olabilirdi. Kime güvenebilirdim ki? Hiç kimseye.»

Graham dudaklarını yaladı. «Prine... öldü mü?»

«Korkarım ki hayır.»

«Ya ben?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Ben ölecek miyim?»

«Yaşayacaksın.»

«Emin misin?»

«Kurşun omurganın yakınlarına gelmedi. Önemli organlarını delmediğinden eminim.»[1]

«Emin misin?»

«Ben eminim,» dedi Connie.

Graham gözlerini kapattı.

Sonsöz

PAZAR

Ira Preduski hastanede sırtını pencereye verdi. Öğleden sonra güneşi yumuşacık bir ışıkla sardı onu. «Prine ırk savaşçıları, dinsel savaşlar, ekonomik savaşlar başlatmak istediklerini söylüyor,» dedi.

Graham sırtı yastıklarla beslenmiş olarak yatıyordu. Verdikleri ağrı kesici ilaçlar yüzünden ağır ağır konuşuyordu.

«Ondan sonra iktidara gelebilmek için mi?»

«Öyle diyor.»

Connie yatağın yanında oturuyordu. «Ama çılgınlık bu,» dedi. «Charles Manson'un o delilerden oluşan çetesi de aynı nedenle öldürmemiş miydi?»

«Prine'a Manson'dan söz ettim,» dedi Preduski. «Ama o Manson'un ciğeri beş para etmez bir katil olduğunu söyledi.»

«Kendisi ise Üstün insan.»

Preduski başını salladı. «Zavallı Nietszche. Yeryüzünün en parlak ve eh az anlaşılmış filozoflarından biriydi.» Masa üstündeki çiçekleri koklamak için eğildi. Doğrulunca, «Sormak zorunda kaldığım için özür dilerim,» dedi. «Beni ilgilendirmez, biliyorum. Ama çok meraklıyım. Benim

. kusurlarımdan biri bu. Şey... düğün ne zaman?»

«Düğün mü?» dedi Connie.

«Benimle alay etmeyin. Siz ikiniz evleneceksiniz.»

Graham şaşırmıştı, «Bunu nasıl bilebilirsin? Biz daha bu sabah konuştuk bu konuyu.»

«Ben dedektifim. İpuçlarını ele geçirdim.»

«Ne gibi,» dedi Connie.

«Bir kere, birbirinize o bakışınız.»

Graham haberi paylaşacak birini bulduklarına sevinmişti.

«Hastaneden çıktıktan bir iki hafta sonra evleneceğiz. Gücüm yerine gelir gelmez.»

«Buna da İhtiyacı olacak,» diye hınzır hınzır güldü Connie.

Preduski yatağın yanına gelip Graham'ın sargılarına baktı. «Cuma gecesi ve Cumartesi sabahı olanları düşündükçe nasıl olup da bu işten sağ kurtulduğunuza şaşıyorum.»

«Çok bir şey değildi,» dedi Connie.

«Değil miydi?»

«Değildi elbette. Pek öyle büyük bir şey yapmadık, değil mi Nick?»

Graham gülümsedi. Kendini çok iyi hissediyordu.

«Hiç değildi, Nora.»

BİTTİ